

НОРА РОБЪРТС

Наташа

НОРА РОБЪРТС НАТАША

Превод: Ана Петкова

chitanka.info

Спенс Кимбъл е пленен от екзотичната красота на украинката Наташа. Той е известен композитор и преподавател по музика, а за нея светът на танца дълго време е бил единственият реален свят. И двамата са оставили в миналото разбити илюзии и болезнени тайни. Има ли бъдеще пламналото между тях чувство и дали ще успее самотният баща да пробие стената от недоверие и страх от любовта, зад която се крие Наташа?

ПРОЛОГ

Вбесена от глупавата шега на братята си, но с победоносен поглед и твърда стъпка, Наташа се прибра в стаята си. Значи Майкъл и Алекс смятат, че кучето изглежда много смешно, издокарано с чисто новия й сутиен и поличката за балет. Е, сега поне вече знаят — каза си наум — какво заслужават досадните братя, които пипат вещите ми с мръсните си ръце.

Майк щеше да накуцва поне до вечерта.

Най-хубавото бе, че мама ги накара сами да изперат сутиена и поличката, а след това да ги окачат да се сушат на двора. Където, продължи да разсъждава Наташа с нарастващо задоволство, няма как да не ги забележат съседските момчета. И братята й щяха адски да се изложат.

Мама винаги постъпваше справедливо. Ето, сега пак беше измислила много по-добро наказание от Наташа, която беше наградила по-малкия си брат с яко сритване по глезена.

Момичето се обърна към овалното огледало на стената и за да се успокои, направи изящен пирует. Четиринадесетгодишното й тяло беше плоско и мършащо като на братята й — с изключение на леката заобленост при гърдите и ханша. Благодарение на уроците по балет ставите й бяха станали гъвкави и послушни, умът й — свикнал на строга дисциплина. А сърцето й изпитваше невъобразимо щастие.

Наташа знаеше, че уроците са скъпи и че родители й не подгъват крак от работа, за да могат тя, сестра й и двамата й братя да не се лишават от нищо. Ето защо се упражняваше с благоговение и беше много по-старателна от останалите момичета в класа.

Един ден Наташа щеше да стане велика балерина и всеки път, когато излезеше на сцената, щеше да им благодари за този дар. Представи си, че е облечена в искряща пачка и музиката я обгръща от всички страни. Притвори златистокафявите си очи и повдигна нежната си брадичка. Застана на пръсти и се изви в бавен пирует, при което дългата й гъста черна коса се раздвижи като жива.

Когато отвори очи, видя, че сестра ѝ стои до вратата и я наблюдава.

— Почти приключиха с прането — обяви Рейчъл.

Както винаги, изпитваше смесено чувство на гордост и завист. Гордееше се с красивата си сестра, която изглеждаше толкова изящна, когато танцуваше. И в същото време умираше от завист, защото самата тя беше само на осем години. Дали някога щеше да стане на четиринадесет и да бъде също толкова красива и грациозна?

Панделките на Наташа никога не се смъкваха от главата и косата ѝ не се разбъркваше. Освен това тя имаше гърди. Малки, наистина, но истински.

Всички амбиции и мечти на Рейчъл бяха съсредоточени върху едно: час по-скоро да стане четиринайсетгодишна госпожица.

Наташа се усмихна и направи още един пирует.

— Мрънкаха ли много?

— Доста. — Устните на Рейчъл трепнаха дяволито. — Но само когато мама не може да ги чуе. Освен това Майк се оплаква, че си му счупила крака.

— Това е добре. Пада му се, щом ми пипа нещата.

— Беше малко смешно. — Рейчъл влезе в стаята и се хвърли на леглото. — Саша изглеждаше адски глупаво с белия сутиен и розовата поличка.

— Да. Наистина беше смешно — призна Наташа и отиде до скрина за четката за коса. — Особено когато пуснаха „Лебедово езеро“ и изиграха танца на малките лебеди заедно с кучето. — Ядът ѝ вече бе преминал и тя се усмихна доволно, докато разресваше бавно косата си. — Е, нали са само момчета.

Рейчъл сбръчка носле. В момента момчетата бяха на последно място в нейната скала на ценностите.

— Всички момчета са глупаци. Непрекъснато крещят и миришат лошо. Предпочитам да съм момиче. — Каза го напълно убедено, макар да не приличаше много на момиче, както беше облечена с избелели джинси и скъсана тениска. Бейзболната шапка на главата ѝ едва покриваше непокорните черни къдрици.

В очите ѝ, приблизително със същия цвят като на сестра ѝ, проблесна весело пламъче.

— Предлагам да им го върнем.

Отначало Наташа смяташе, че стои над тези неща, но сега погледна сестра си с интерес. Макар и най-малкото дете в семейството, Рейчъл беше изключително изобретателна.

— Как?

— С бейзболния екип на Майк. — Рейчъл тайно завиждаше на брат си за него. — Представяш ли си, колко ще отива на Саша? Можем да го измъкнем, когато отидат да простират.

— Никой не знае къде го държи, когато не е на гърба му.

— Да, ама аз знам. — На сладкото лице на Рейчъл се разля усмивка. — Всичко знам. И ще ти помогна да му отмъстиш, ако...

Наташа иронично повдигна едната си вежда. Рейчъл винаги си имаше едно наум.

— Ако какво?

— Ако ми дадеш да понося златните ти обеци. Онези, със звездичките.

— Последния път, когато ти позволих да вземеш обеците ми, ти загуби едната. Помниш ли?

— Не съм ги загубила, просто още не съм ги намерила. — Рейчъл за малко да се обиди, но реши да отложи, докато не приключи със сделката. — Хайде да се договорим — аз ще намеря екипа, ще ти помогна да го сложим на Саша и да отвлечем вниманието на мама. А ти ще ми дадеш обеците.

— За един ден.

— Нека са два.

Наташа дълбоко въздъхна.

— Добре.

Лукаво усмихната, Рейчъл протегна ръка.

— Първо искам обеците.

Наташа поклати недоумяващо глава и отвори малка кутийка за бижута.

— Как може да си такава изнудвачка, а си само на осем.

— Когато си най-малкото дете в семейството, просто нямаш друг избор. — Подскочи от радост и застана на пръсти пред огледалото, за да си сложи обеците. — Вие винаги получавате най-хубавите неща. Ако аз бях по-голямата сестра, обеците щяха да са мои.

— Да, обаче не си и те са си мои. Гледай да не ги загубиш.

Рейчъл завъртя очи и се огледа от всички страни. Накрая стигна до извода, че благодарение на обещите изглежда малко по-голяма. Почти на десет.

— Щом ще се разхождаш с обещи, дай поне да ти среща косата.
— Наташа свали шапката и започна да разресва непокорните къдрици.
— Ето, така се виждат по-добре.

— Не знам къде ми шнолата.

— Вземи една от моите.

— Когато беше на осем години и ти ли изглеждаше като мен?

— Не зная. — Наташа се замисли. Наведе се към сестра си и доближи лицето си до нейното в огледалото. — Очите ни са почти еднакви, а също и устите. Само че ти имаш по-красив нос.

— Ами? — Рейчъл се въодушеви при мисълта, че във външността ѝ има нещо по-хубаво, отколкото при по-голямата ѝ сестра. — Наистина ли мислиш така?

— Да. — Наташа разбираше какво изпитва сестра ѝ и нежно я погали по бузата. — Един ден, когато пораснем, хората ще се заглеждат в нас и ще казват: „Ето ги сестрите Станисласки. Нали са ослепителни красавици?“. — Рейчъл си представи двете прекрасни госпожици, засмя се радостно и започна да подскача из стаята, която споделяше със сестра си.

— А като видят Майкъл и Алекс, ще се мръщят и ще казват: „А ето ги братята Станисласки. Кой знае какви безобразия са направили пак.“.

— Може дотогава да се поправят. — Наташа чу как се затръшва задната врата и погледна през прозореца. — А, ето ги и тях. Рейчъл, виж само каква прекрасна гледка?

Двете момчета, накуцващи и с наведени от унижение глави, се бяха упътили към въжето за простиране, а кучето весело подскачаше около тях.

— Изглеждат доста притеснени — със задоволство отбеляза Наташа. — Погледни как са се изчервили.

— Това не е достатъчно. Ела да намерим екипа. — Рейчъл грабна шапката си и изхвърча от стаята, а обещите се залюляха на ушите ѝ.

Момчетата никога няма да победят сестрите Станисласки, помисли Наташа и хукна след нея.

ПЪРВА ГЛАВА

— Защо всички красиви мъже са женени?

— Това риторичен въпрос ли беше? — попита Наташа, съсредоточена в диплите на кадифената рокля на куклата, поставена в детско кресло люлка и се обърна към помощничката си. — Хайде, Ани, признай си кой е красивият мъж, за когото намекваш.

— Високият рус красавец, който стои пред витрината с елегантната си жена и сладката си дъщеричка. — Ани лапна парче дъвка и въздъхна драматично. — Приличат на реклама от списание „Идеалното семейство“.

— Тогава да се надяваме, че след малко ще влязат при нас да си купят идеалната играчка. — Наташа се отдръпна, за да огледа колекцията от викториански кукли с аксесоари и остана доволна. Точно така трябваше да изглеждат — красиви, изискани и старомодни. Още веднъж провери всичко, включително ветрилото с пискюли, което куклата държеше в миниатюрната си порцеланова ръка.

За Наташа магазинът за играчки беше не само средство за изкарване на прехраната, а и най-голямата ѝ радост. Всичко тук — от най-малката дрънкулка до огромните плюшени мечоци — беше избрала сама с присъщия си усет за детайли и качество. Държеше нейният магазин да осигурява на клиентите само най-доброто, независимо дали става въпрос за кукла от петстотин долара с кожена наметка или за състезателна количка за два. Затова внимателно следеше всички разпродажби и каталози. Откакто преди три години за пръв път беше отворила вратите със звънчета на „Къщата на чудесата“, Наташа бе успяла да я превърне в най-процъфтяващия магазин за играчки в университетското градче, което се намираше почти на границата на щата Западна Вирджиния. Беше вложила много труд и упоритост, но успехът ѝ се дължеше най-вече на нейната обич към децата и разбирането на детската душа. Тя не държеше клиентите да си тръгнат просто с играчка. Искаше да си тръгнат точно с онази, която щеше да им донесе най-много радост.

Стори й се, че колекцията от колички се нуждае от известни промени и тръгна към тях.

— Май все пак ще влязат — обяви Ани и приглади късата си червеникава коса. — Момиченцето направо подскача от нетърпение. Да им отворя ли?

Точна, както винаги, Наташа вдигна очи към усмихнатия клоун — часовник.

— Има още пет минути.

— Голяма работа, Таш. Кълна се, този тип е направо страхотен. — За да го разгледа по-добре, Ани застана на пътеката между настолните игри. — Да. Точно както очаквах. Сто осемдесет и пет сантиметра, седемдесет и пет килограма. Впечатляващи рамене, които изпълват идеално ушито сако. Господи, та костюмът му е от туид. За пръв път ще припадна при вида на мъж, облечен в туид.

— Готова си да припаднеш и при вида на мъж с дълги гащи.

Ани се усмихна накриво, но не се отказа да коментира мъжа, застанал пред витрината.

— Личи си, че е ходил на море. Има страхотен тен и косата му е изсветляла от слънцето. Божичко, как се усмихна на момиченцето. Влюбена съм за цял живот.

Наташа аранжира улично задръстване с количките и се усмихна.

— Ти непрекъснато се влюбваш за цял живот.

— Така е — въздъхна Ани. — Как ми се иска да видя цвета на очите му. Има толкова приятно издължено лице с изпъкнали скули. Сигурна съм, че е адски интелигентен и е преживял ужасна трагедия.

Наташа я изгледа присмехулно през рамо. Нейната висока и кокалеста помощничка имаше сърце меко като памук.

— Как ли ще се изненада жена му, ако научи за фантазиите ти.

— Всяка жена има право — не, по-скоро е длъжна — да си измисля разни истории за такъв мъж.

Наташа изобщо не беше съгласна, но не възрази и остави Ани да прави, каквото иска.

— Добре, иди да отвориш.

— Само една кукла — повтори Спенс и леко подръпна ушенцето на дъщеря си. — Никога нямаше да купя тази къща, ако знаех, че на

петстотин метра от нея има магазин за играчки.

— А ако не бях аз, досега да си й изкупил целия магазин.

Той погледна бегло към жената, която стоеше до него.

— Моля те, Нина, не започвай отново.

Еlegantната блондинка сви рамене, оправи сако на розовия си ленен костюм и погледна момиченцето.

— Исках да кажа, че баща ти непрекъснато те глези, понеже много те обича. Но ти наистина заслужаваш подарък, защото беше много послушна по време на преместването.

Долната устна на младата Фредерика Кимбъл трепна обидено.

— Много ми харесва новата ни къща. — Хвана баща си за ръка, готова да застане на негова страна срещу целия свят. — Защото си имам собствен двор и люлка.

Нина внимателно ги погледна — високият дългокрак мъж и миниатюрното като фея момиченце. И двамата имаха еднакви упорити брадички. Никога не беше печелила спор с някой от двамата.

— Явно аз съм единствената, която не вижда предимствата да живееш извън Ню Йорк. — Тонът на Нина омекна, когато погали детето по главата. — Все пак малко се тревожа. Искам да си щастлива, миличка. И ти, и татко ти.

— Ние сме щастливи. — За да снее напрежението, Спенс вдигна Фреди на ръце. — Не ни ли личи?

— Поне за нея е сигурно. — Нина отстъпи и му стисна ръката. — Ето, отварят магазина.

— Добро утро. — Сиви са, отбеляза Ани на ум и потисна една дълга въздишка. Очите му имат невероятен сив цвят. Реши да остави мечтите за после и учтиво се обърна към първите посетители за деня. — С какво мога да ви бъда полезна?

— Дъщеря ми иска кукла. — Спенс пусна Фредерика на земята.

— Значи сте попаднали точно където трябва. — Ани превключи цялото си внимание към детето. Беше много сладко момиченце със сиви очи — също като баща си — и мека руса коса.

— Каква кукла искаш?

— Красива — веднага отвърна Фреди. — Искам да е красива, да има червена коса и сини очи.

— Сигурна съм, че ще намерим точно каквато искаш. — Подаде й ръка. — Ела да разгледаме какви кукли имаме в магазина.

След като потърси с поглед одобрението на баща си, Фреди подаде ръка на Ани и тръгна с нея.

— Да му се не види. — Той примигна смутено.

— Спенс. — Нина отново му стисна ръката.

— Наивно е да си въобразявам, че тя нищо не помни.

— Само защото поиска кукла с червена коса и сини очи?

— Червена коса и сини очи — отчаяно повтори той. — Също като на Анджеला. Тя всичко помни, Нина. И за нея това има значение. — Пъхна ръце в джобовете на самото си и се отдръпна настрана.

Три години, замисли се той. Бяха минали цели три години. Фреди още беше в памперси, но си спомняше Анджеला — красивата, безгрижна Анджеला. И при най-добро желание не можеше да я определи като майка. Никога не беше прегръщала детето, никога не го бе люляла на ръце, за да го приспи или утеши, когато плаче.

Загледа се в една кукла с порцеланово лице, облечена в небесносиня рокля. Малки нежни пръстчета, огромни замечтани очи. Такава си спомняше и Анджеला. Безплътна красота. И студена като лед.

Обичаше я, както се обича произведение на изкуството — беше възхитен от съвършената форма, но не можеше да разгадае съдържанието. По странно стечение на обстоятелствата двамата бяха създали едно слънчево дете, което беше оцеляло през първите години на живота си почти без помощта на своите родители.

Но отсега нататък той щеше да се грижи за Фреди. Спенс стисна очи. Искеше да даде на дъщеря си обичта и сигурността, които заслужаваше. Истинските неща. Колкото и банално да звучеше, точно това беше решил да изгради — истинско, здраво семейство.

А Фреди го обичаше. Напрегнатите му рамене се отпуснаха, когато си спомни как грейваха очите ѝ, когато отиваше да я целуне за лека нощ и колко здраво го прегръщаше, когато я носеше на ръце. Никога нямаше да си прости, че когато беше малка, толкова беше затагнал в собствените си проблеми. Сега всичко щеше да се промени. Дори преместването беше направено заради нея.

Чу смеха ѝ и остатъкът от напрежението се стопи. Нямаше сладка музика за ушите му от този смях. Беше в състояние да му посвети цяла симфония. Спенс реши засега да не я тревожи. Нека се порадва на ярките и красиви кукли, преди да ѝ напомни, че ще получи

само една от тях. Вече по-спокоен, започна да разглежда магазина. Не само куклите, тук всичко беше ярко и красиво. Помещението не беше голямо, но вътре имаше всичко, за което можеше да мечтае едно дете. От тавана висяха голям златист жираф и лилаво куче с тъжни очи. Старомодна кутия с играчка на пружина бе поставена до сложен макет на футуристична космическа станция. Имаше много кукли — някой красиви, други — очарователно домашни; виждаха се кутии с пластмасови строители и сервизи за чай. Отсъствието на ред правеше обстановката още по-естествена и привлекателна. Това беше място, където можеш да си измисляш разни истории и където се сбъдваха всички детски желания. Истинска пещера на Аладин, създадена да предизвиква радостен блясък в очите на децата. Да ги кара да се смеят, както се смееше неговата дъщеря. Спенс си помисли, че ще трябва да положи невероятни усилия, за да не се превърне Фреди в постоянен клиент на магазинчето.

Това беше една от причините да се преместят да живеят в малко градче. Искаше дъщеря му да посещава магазини, където продавачите я познават по име. Да се разхожда спокойно, без да бъде изложена на опасностите на големия град, където можеше да бъде премазана от тълпата, да бъде отвлечена или да попадне на наркостилъри. Не искаше тя да живее зад специални ключалки, алармени системи и заглушители на уличното движение. Тук дори малко момиченце като неговата Фреди можеше да живее спокойно.

А може би без забързания ритъм и напрежението на големия град и той щеше да намери спокойствие.

Неволно посегна към една музикална кутия. Беше изработена от фин порцелан, украсена с фигурка на млада циганка с гарваново черни коси и тясно прилепнала алена рокля. В ушите ѝ проблясваха златни обеци, в ръцете си държеше тамбура с разноцветни ленти. Помисли си, че и на Пето Авеню не се среща често толкова фина изработка.

Стори му се странно, че собственикът на магазина бе оставил кутията на място, където можеха да я достигнат любопитните детски пръстчета и да я счупят. Заинтригуван, Спенс завъртя ключа и циганката започна да танцува около миниатюрен порцеланов огън.

Чайковски. Веднага позна мелодията и опитното му ухо одобри качеството на звука. Колко настроение, дори страст притежаваше тази музика, помисли той. Отново се учуди, че бе попаднал на толкова

изящно произведение в магазин за играчки. Вдигна поглед и видя Наташа...

Не можеше да откъсне поглед от нея. Стоеше на няколко крачки от него с гордо вдигната глава и го наблюдаваше. Косата ѝ, черна като косата на циганката от музикалната кутия, се спускаше в див безпорядък по раменете. Кожата ѝ излъчваше златно сияние, подсилено от червения цвят на роклята с проста кройка, с която беше облечена.

Спенс веднага усети, че тази жена не беше крехка и безпомощна. Беше дребничка, но в нея се усещаше някаква сила. Може би впечатлението идваше от сериозното лице с пълни устни без червило, с широки скули. Очите ѝ бяха почти толкова черни, колкото косата — с тежки клепачи и гъсти черни мигли. Почувства го, въпреки трите метра разстояние, които ги разделяха. Силно, неподправено излъчване на секс. Обгръщаше я от всички страни така, както останалите жени бяха обвити в аромата на парфюма си. За пръв път от години, той усети премаляващо и чисто желание.

Наташа го забеляза, след което разбра за какво става дума и се възмути. Що за мъж — помисли с отвращение — на две крачки от жена си и детето си да впица гладен поглед в друга жени?

Не беше нейният тип.

Твърдо реши да не му обръща внимание, както бе пренебрегвала подобни погледи и преди, и се приближи до него.

— С какво мога да ви помогна?

Да ми помогне ли, изненада се Спенс. Имаше нужда от кислород. Никога не бе подозирал, че е възможно една жена да ти спре дъха в буквалния смисъл на думата.

— Коя сте вие?

— Наташа Станисласки. — Демонстрира възможно най-хладната си усмивка. — Собственичката на магазина.

Гласът ѝ увисна във въздуха: леко дрезгав, изпълнен с живот, глас, в който се долавяха следи от славянския ѝ произход. Това, както и мелодията, която продължаваше да звучи от музикалната кутия, още повече подсили еротиката на атмосферата.

Той нищо не каза и тя го изгледа въпросително. Колкото и да бе забавно да накараш един мъж да загуби ума и дума, в момента тя се намираше на работа, а той беше женен.

— В момента дъщеря ви се колебае между три кукли. Искате ли да ѝ помогнете в избора?

— След малко. Вашият акцент... Руски ли е?

— Да. — Дали да не му каже, че жена му стои до вратата и изглежда явно отегчена?

— От колко време живеете в Америка?

— От шестгодишна. — Погледна го подчертано хладно. — Когато пристигнахме, бях приблизително колкото дъщеря ви. А сега, моля да ме извините.

Докато се усети, беше поставил ръка на рамото ѝ. Знаеше, че не постъпва добре и въпреки това се изненада от неприязнения и поглед.

— Извинявайте. Искях да ми разкажете нещо за тази музикална кутия.

Наташа отмести поглед към кутията. Музиката заглъхваше.

— Това е един от най-хубавите ни предмети. Изработена е в Америка. Искате ли я?

— Още не съм решил, но си помислих, че може би неволно сте я оставили на полицата.

— Защо?

— Подобни неща рядко се срещат в магазин за играчки. Лесно може да се счупи.

Наташа взе кутията и я върна на лавицата.

— Както и да се поправи. — Направи бърз, очевидно привичен жест с рамене. В него имаше повече високомерие, отколкото безразличие. — Децата не бива да бъдат лишавани от удоволствието да слушат хубава музика, не сте ли съгласен?

— Така е. — На лицето му за пръв път трепна усмивка. Както беше отбелязала Ани, беше страхотна. Макар и възмутена, Наташа усети, че харесва този човек и колкото да бе странно — чувстваше го някак близък. Неочаквано той каза: — Всъщност, дори съм убеден в това. Защо да не поговорим още за музика да кажем, на вечеря?

Наташа едва успя да залази самообладание и да потисне обзелата я ярост. Не беше лесно за човек с нейната гореща кръв, но си напомни, че в магазина беше не само съпругата, но и дъщерята на този наглец.

Преглътна обидните думи, с които имаше желание да го нареже, но Спенс ги прочете в очите ѝ.

— Не — каза само Наташа и му обърна гръб.

— Госпожице — започна той, но в същия момент на тясната пътека между рафтовете се появи Фреди и се втурна към него, прегърнала голяма парцалена кукла.

— Татенце, нали е много хубава? — Със светнали от радост очи, тя му подаде куклата, очаквайки неговото одобрение.

С червена коса, отбеляза наум Спенс. Но в никакъв случай не беше красива. Нито — за негово успокоение — беше символ на Анджеа. Знаеше какво очаква Фреди и известно време внимателно разглежда избора ѝ.

— Това е — каза след малко, — най-хубавата кукла, която съм виждал.

Наведе се, докато очите му не се изравниха с очите на дъщеря му.

— Честна дума. Имаш прекрасен вкус, смехоранке.

Фреди протегна ръце и го прегърна.

— Ще ми я купиш ли?

— А аз се надявах, че си я избрала за мен.

Момиченцето се разкикоти щастливо и той я вдигна на ръце заедно с куклата.

— Ще ви я увия в най-хубавата хартия. — Тонът на Наташа прозвуча малко по-сърдечно. Беше разбрала нещо важно: този тип може и да беше кръгъл идиот, но поне обичаше дъщеря си.

— Аз сама ще я нося. — Фреди силно прегърна новата си приятелка.

— Добре. Тогава ще ти дам една панделка за плитката ѝ. Искаш ли?

— Да, само че синя.

— Разбира се, че синя. — Наташа я поведе към касата.

Нина погледна куклата и отчаяно завъртя очи.

— Скъпа, не можа ли да избереш някоя по-хубава?

— Татко също я харесва — прошепна Фреди и наведе глава.

— Да, харесвам я. И то много — веднага потвърди той, като отправи предупредителен поглед към русата жена. Пусна Фреди на земята и извади портфейла си.

Майката изглежда си я бива, прецени Наташа. Кое то обаче не даваше право на мъжа да кани на среща собственичката на магазин за

играчки. Връчи му рестото и квитанцията. След това отрязва парче синя лента и я подаде на Фреди.

— Благодаря ти — каза й. — Сигурна съм, че тя много ще хареса новия си дом.

— Добре ще се грижа за нея — обеща Фреди и се опита да закрепил панделката в гъстите пшениченоруси коси на куклата. — Може ли човек да дойде в магазина само да погледа или непременно трябва да купи нещо?

Наташа се усмихна, взе една панделка и сръчно я завърза в косичките на детето.

— Винаги можеш да идваш и да разглеждаш колкото си искаш.

— Спенс, наистина трябва да тръгваме. — Нина от пет минути държеше вратата отворена.

— Добре. — Той още се колебаеше какво да прави. Спомни си, че се намираха в малък град и щом Фреди можеше да идва и да разглежда магазина, значи същото се отнасяше и за него. — Беше ми приятно да се запознаем, госпожице Станисласки.

— Довиждане. — Наташа изчака да звънне камбанката, което означаваше, че вратата се е затворила след клиентите и тихичко изруга.

Ани се показва зад купчина строители.

— Е?

— Боже, какъв човек.

— Да. — Помощничката й премина между рафтовете с валсова стъпка. — Боже, какъв невероятен мъж.

— Идва в магазина ми със семейството си и се държи така, като че ли всеки момент ще ми се нахвърли.

— Таш. — С израз на неопикуема болка, Ани притисна ръка до гърдите си. — Недей да ми разбиваш сърцето.

— Но това е просто оскърбително. — Наташа заобиколи касата и удари с юмрук по една боксова круша. — На всичкото отгоре ме покани на вечеря.

— Какво е направил? — На лицето на Ани се разли доволна усмивка, но бързо изчезна, когато видя погледа на Наташа. — Права си. Оскърбително е, след като от сто километра си личи, че е женен. Въпреки че жена му сигурно е фригидна.

— Не ме интересуват семейните му проблеми.

— И правилно. — Разумът на Ани поведе кръвопролитна битка с романтичната ѝ натура. — Предполагам, че си му отказала.

Наташа се обърна рязко и за малко да се задави от възмущение.

— Естествено, че му отказах.

— Да, да, естествено. Точно това исках да кажа и аз — бързо се поправи Ани.

— Ама че нагъл тип. — Ръцете на Наташа я сърбяха да удари нещо. — Да дойде в магазина и да ми прави неприлични предложения.

— Вярно? — Скандализирана, но и приятно развълнувана, Ани я сграбчи за ръката. — Таш, наистина ли ти направи неприлично предложение? Направо тук, в магазина?

— Да, макар и само с поглед. Посланието беше недвусмислено. — Вбесяваше се при мисълта колко мъже виждаха само тялото ѝ. *Или по-точно искат да забелязват само него*, помисли с отвращение. Преди се отнасяше напълно равнодушно към подобни намеци, тъй като не беше съвсем наясно какво точно означават. Но откакто разбра, престана да бъде толкова толерантна.

— Ако не беше сладката му дъщеричка, като нищо щях да му зашия един шамар. — Стана ѝ приятно при тази мисъл и още по-вълнуващо удари злочестата круша.

Ани не за пръв път ставаше свидетел на гневните изблици на своята работодателка и знаеше как да я успокои.

— Обаче хлапето е много сладко, нали? Фреди. Какво хубаво име.

Наташа си пое дъх и разтри натъртения си юмрук.

— Да.

— Каза, че току-що се преместили в Шепърдстаун от Ню Йорк. Куклата щяла да бъде първата ѝ нова приятелка тук.

— Горкото. — Наташа добре знаеше колко стракове и вълнения измъчваха едно дете, когато се преместваше да живее на ново място. — Изглежда на възрастта на Джо Бет Райли. — Забрави за яда си и вдигна телефона. Не беше зле да се обади на госпожа Райли.

Застанал до прозореца в музикалния салон, Спенс съсредоточено се вираше в цветната леха. Усещането да имаш цветя под прозореца и тревна площ, която изисква поддържане, беше съвсем ново за него.

Никога не бе косил трева. Усмихна се и се замисли как ли щеше да се справи.

В двора имаше и стар разклонен бряст с тъмнозелени листа. Само след няколко седмици листата щяха да станат червени, после жълти и накрая щяха да опадат на земята. Обичаше да наблюдава смяната на сезоните по листата на дърветата още докато живееше в апартамента в Сентръл Парк Уест. Но тук беше съвсем различно.

Тревата, дърветата и цветята, които виждаше през прозореца, бяха негови. Тяхното предназначение беше да му доставят радост, а той трябваше да се грижи за тях. Тук можеше да остави Фреди да изнесе куклите на поляната за следобеден чай, без да изпада в паника всеки път, когато я изгуби от поглед. Животът тук беше спокоен. И за двамата. Почувства го още първия път, когато отиде да обсъди своите задължения с декана на университета, а после отново, докато обикаляше из тази просторна къща с агентката по недвижими имоти, която го следваше по петите като предано куче.

Спенс си помисли, че тя нямаше нужда да се старее толкова. Беше харесал къщата веднага, щом прекрачи прага.

Докато гледаше цветята, забеляза едно колибри, което кръжеше над чашката на едра червена петуния. В този миг повече от всякога разбра, че решението да се премести от големия град, беше абсолютно правилно.

Кратко бягство в идилията на селския живот, беше казала Нина. Спомни си думите ѝ, докато наблюдаваше играта на слънчевите лъчи върху преливащите с всички цветове на дъгата пера на птичката. Не я винеше, че разсъждава така, тъй като тя предпочиташе да живее във вихъра на събитията. Нали преди и той обичаше бляскавите приеми и среднощните вечери след симфоничен концерт или балет.

Спенс беше роден за живот в охолство и слава. В неговите среди се задоволяваха само с най-доброто. И трябваше да признае, че това много му допадаше. Лятото си прекарваше в Монте Карло, зимата — в Ница или Кан. В края на седмицата беше нормално да заминеш за Аруба или Канкун.

Не можеше окончателно да се откаже от всичко това, но поне бе проявил доблестта да признае, че отдавна трябваше да поеме отговорността за собствения си живот.

Точно това бе направил това лято. Колибрито се отдели от цветето и се устреми към небето. За своя изненада, както и за най-голямо учудване на хората, които го познаваха добре — това му беше приятно. Направи го заради Фреди. Само заради нея.

Щом спомена името ѝ, макар и наум, тя се появи — изтича по ливадата зад къщата, здраво стиснала парцалената кукла. Точно според очакванията му, детето се втурна към люлката. Беше съвсем нова, боядисана в бяло и синьо, а пластмасовата седалка блестеше на слънцето като кожена. Фреди закрепил куклата в скута си и се отблъсна от земята. Вдигнал поглед към синьото небе и устните ѝ се разтвориха — сигурно си пееше някоя от нейните песнички. Любовта стиснала сърцето му в кадифен юмрук — силна и отчаяна. Никога не бе изпитвал нещо толкова обсебващо и дълбоко като чувството, което това дете предизвикваше със самото си съществуване.

Фреди се люлееше, здраво прегърнала куклата и тихичко ѝ нашепваше някакви тайни. Баща ѝ беше доволен, че хареса кукла от плат и памук. Можеше да си поиска някоя с порцеланова глава и рокля от кадифе, но тя бе предпочела тази, която очевидно имаше нужда от обич и топлина.

Цяла сутрин му бе разказвала за магазина за играчки и той знаеше, че дъщеря му много иска отново да го посети. *О, няма да поиска още една играчка — усмихна се Спенс. — Или поне не направо. Ще ме обработи с поглед.* Беше му и забавно, и малко странно, че неговото петгодишно момиченце владееше до съвършенство този толкова специфичен и ефективен женски номер.

Той също често си спомняше магазина за играчки и неговата собственичка. При нея нямаше женски номера, само явна и откровена неприязън. Отново му стана неприятно, като си спомни колко непохватно се бе държал. Загубил съм тренинг — помисли с горчива самоирония и се почеса по врата. Още повече, че за пръв път изпитваше толкова силно привличане. Все едно, че бе ударен от гръм. Нищо чудно, че бе загубил самообладание при толкова силен електрически заряд.

Ама и тя реагира малко... Намръщи се и отново си припомни цялата сцена. Тя направо побесня. Беше започнала да се тресе от възмущение, преди да си е отворил устата. И го отрязва, без да се замисля.

Дори не се опита да го направи учтиво. Каза само една дума — „не“. Кратко и смразяващо. Странно. Все пак не ѝ беше предложил да скочи в леглото му.

А колко му се искаше. Още тогава си бе представил как я отнася в гората, на някое тъмно и уединено място, където тревата е мека като коприна, а небето е скрито от клоните на дърветата. Там щеше да поеме топлината на сочните ѝ устни. И да се остави на дивата страст, която обещаваще лицето ѝ. Див, безумен секс извън времето и пространството, при който няма значение кое е добро или зло.

Господи. Изненадан от собствените си мисли, Спенс се отдръпна от прозореца. Разсъждаваше като тийнейджър. Не, призна той и пъхна ръце в джобовете си. Това бяха разсъждения на мъж — и то на мъж, който бе прекарал четири години без жена. Не беше сигурен дали трябва да благодари на Наташа Станисласки или да я проклена, за това, че отново бе пробудила отдавна забравени желания. Знаеше обаче едно: непременно щеше да я види отново.

— Приготвих си багажа. — Нина застана на вратата и го погледна. Въздъхна тихо. Брат ѝ пак беше потънал в собствените си мисли. — Спенс — повтори по-високо и влезе. — Казах, че съм готова. Прибрах си багажа.

— Какво? О, да — отправи ѝ разсеяна усмивка и се отпусна. — Много ще ни липсваш, Нина.

— Как не. Знам, че нямаш търпение да ми видиш гърба — възрази тя и го целуна по бузата.

— Не е вярно. — Сестра му забеляза, че този път се усмихва поестествено и старателно изтри леката следа от червило на бузата му. — Много ти благодаря за всичко, което направи за нас. Зная колко е напрегната програмата ти.

— Не можех да оставя брат си сам да се бори с дивата природа на Западна Вирджиния. — Хвана го за ръката в един от кратките изблици на искрено вълнение. — О, Спенс, сигурен ли си, че постъпваш правилно? Забрави всичко, което съм ти казвала преди и още веднъж помисли. И за двама ви това е голяма промяна. Какво ще правиш през свободното си време?

— На първо време ще окося тревата в двора. — Сега беше негов ред да се усмихне на израза ѝ. — Ще седя пред входната врата. А може би отново ще започна да композирам.

— Можеше да започнеш да композираш и в Ню Йорк.

— През последните четири години не съм написал и две ноти — напомни ѝ той.

— Добре, нека да е така. — Нина отиде до пианото и махна с ръка. — Ако искаше промяна, защо не се премести в Лонг Айленд или в Кънектикът?

— Защото тук ми харесва, Нина. Повярвай, това е най-доброто, което можех да направя за Фреди. И за себе си.

— Дано да си прав. — Отново се усмихна, понеже го обичаше. — И пак ще ти кажа: няма да минат и шест месеца, и ти ще се върнеш. Освен това, като единствена леля на това дете, очаквам редовно да получавам информация за неговото развитие. — Ядосано погледна ноктите на лявата си ръка — лакът се бе напукал. — Само като си представя, че ще посещава държавно училище.

— Нина, престани.

— Няма значение. Не ми обръщай внимание. — Протегна му ръка. — Безсмислено е отново да започваме този спор и да си изпусна самолета. Освен това, тя си е твоя дъщеря.

— Да, така е.

Нина забарабани нервно с пръсти по лъскавата повърхност на пианото.

— Спенс, зная, че продължаваш да се чувстваш виновен заради Анджела. Това никак не ми харесва.

Спокойната му усмивка изчезна.

— Някои грешки се поправят бавно и мъчително.

— Ти не беше щастлив с нея — спокойно отбеляза Нина. — Проблемите се появиха още през първата година на брака ви. О, ти беше много сдържан — допълни тя, след като той нищо не каза. — Но имаше хора, които изгаряха от нетърпение да ме информират — както впрочем и всички останали — какво става между вас. За никого не беше тайна, че тя не искаше Фреди.

— И аз не бях по-добър, след като я исках само за да запълня празнотата в брака си. Стоварихме много тежък товар на плещите на едно дете.

— Вярно е, че направи някои грешки. След това ги призна и се поправи. Докато Анджела никога не е изпитвала чувство за вина. Ако беше останала жива, сигурно щяхте да се разведете и ти да вземеш

Фреди. Резултатът щеше да е същият. Зная, че думите ми звучат пресметливо и безчувствено. Истината най-често звучи така. Не искам да мисля, че се премести в провинцията и така драстично промени целия си живот само защото се чувстваш отговорен за нещо, което отдавна е останало в миналото.

— Отчасти може би е така. Но има и друго. — Протегна ръка и изчака Нина да се приближи до него. — Погледни я само. — Показа ѝ през прозореца Фреди, която се люлееше на люлката, волна като колибрита. — Тя е щастлива. А също и аз.

ВТОРА ГЛАВА

— Не ме е страх!

— Разбира се, че не те е страх. — Спенс погледна отражението на дъщеря си в огледалото, докато ѝ сплиташе косите. Даже да не бе доловил лекото трепване на гласа ѝ, знаеше колко е уплашена. В неговия стомах също беше заседнала горчива буца.

— Някои деца може и да плачат. — Огромните очи на Фреди бяха замъглени от сълзи. — Но не и аз.

— Защото на тебе училището много ще ти хареса. — Всъщност и той като нея не беше много убеден в това. Проблемът на всеки родител е — помисли си — че винаги и във всичко трябва да си уверен. — Първия ден винаги е малко страшничко, но когато се запознаеш с останалите деца, всичко ще се оправи.

Тя го фиксира с нетрепващ като на сова поглед.

— Наистина ли?

— Нали обичаше да ходиш на детска градина? — *Опитвам се да избегна прекия отговор* — гузно си помисли, но не искаше да дава обещания, които не бе в състояние да изпълни.

— През повечето време, да. — Тя наведе очи към жълтия гребен с формата на морско конче, поставен на тоалетката. — Но Ейми и Пам няма да са там.

— Ще си намериш нови приятелки. Нали се запозна с Джо Бет. — Усмихна се при спомена за ефирното чернокосо момиченце, което преди няколко дни се бе отбило у тях с майка си.

— Джо Бет също е много приятна, обаче... — Как да обясни на баща си, че Джо Бет отдавна познава всички момичета? — Дали да не отложим за утре?

Очите им отново се срещнаха в огледалото. Той облегна брадичката си на рамото ѝ. Лъхна го аромата на бледозеления сапун, който Фреди толкова обичаше, защото имаше форма на динозавър. Лицето ѝ много приличаше на неговото, само че беше по-меко, по-нежно, а според него — и безкрайно по-красиво.

— Може да отложим, но тогава утре ще бъде първият ти ден в училище. И отново ще усетиш пеперудките.

— Какви пеперудки?

— Ето тук. — Погали я по коремчето. — Нямах ли чувството, че вътре пърхат пеперудки?

Думите му ѝ се сториха много смешни.

— Да, вярно.

— И аз се усещам по същия начин.

— Наистина ли? — Дъщеря му широко отвори очи от изненада.

— Наистина. Нали и аз тази сутрин за пръв път отивам на училище. Също като тебе.

Фреди докосна розовите панделки, с които баща ѝ беше вързал опашките. Знаеше, че за него не е съвсем същото, но нищо не каза, за да не го тревожи. Веднъж го беше чула да разговаря с леля Нина, която се възмущаваше, че откъсвал *нейната племенница* от естествената ѝ среда точно през годините, когато изграждала своя характер.

Момиченцето не знаеше кои са тези години, но усети, че баща му се разстрои и че продължаваше да се притеснява дори след като леля Нина си замина. Фреди не искаше той да си мисли, че леля Нина е била права. Ако се върнат да живеят в Ню Йорк, нямаше да има двор, а най-близките люлки бяха чак в парка.

Освен това тя харесваше голямата къща и новата си стая. Още по-хубаво беше, че новата работа на баща ѝ беше наблизко и всяка вечер той се прибираще още преди вечеря. Фреди реши да не се цупи повече и след като не искаше да се връща в Ню Йорк, трябваше да преглътне училището.

— Ти ще си бъдеш ли вкъщи, когато се прибера?

— Сигурно. Във всички случаи Вера ще е тук — каза той, като имаше предвид икономката. — Обещавах ли да ми разкажеш какво сте правили в училище? — Целуна я по тила и я изправи на крака. Сърцето му се сви при мисълта колко мъничка изглеждаше в новия розов гащеризон. Сивите ѝ очи гледаха сериозно, долната устничка потрепваше. Спенс едва устоя на изкушението да я прегърне силно и да ѝ обещае, че никога няма да я изпраща на училище или на друго опасно място. — Хайде да видим какво ти е сложила Вера за обяд в новата кутия.

След дваайсет минути двамата стояха на бордюра, хванати за ръце. Притеснен не по-малко от дъщеря си, Спенс наблюдаваше с присвити очи как жълтият училищен автобус се катери по хълма.

Можех сам да я закарам до училището — помисли с внезапна паника, — *поне през първите дни.* Трябваше да я изпрати, а не да я оставя сама с напълно непознати деца. Но нали беше решил да се държи колкото може по-естествено, за да може Фреди от самото начало да се приобщи към класа.

Как да я пусне сама? Та тя е само едно малко момиченце. Неговото момиченце. Ами ако не постъпваше правилно? Това беше много по-опасно, отколкото да ѝ купи рокличка в неподходящ цвят.

Какво щеше да стане, ако шофьорът се окаже безотговорен тип и блъсне децата в някоя скала? Или ако следобед Фреди се обърка и се качи на друг автобус?

Преди да спре пред тях, автобусът изръмжа и Спенс инстинктивно стисна ръката на дъщеря си. Когато вратите се отвориха с трясък, той почти беше готов да хукне с нея в обратна посока.

— Привет! — На мястото на шофьора седеше едра и пълна жена с широка усмивка. Зад гърба ѝ децата крещяха и подскачаха на седалките. — Вие трябва да сте професор Кимбъл?

— Да. — За малко да ѝ каже, че тази сутрин няма да пусне Фреди на училище.

— А аз — Дороти Менсфийлд. Децата ми казват просто „госпожица Ди“. А това сигурно е Фредерика.

— Да, госпожо. — Момиченцето прехапа долната си устна, въпреки че изпитваше голямо желание да се обърне и да се скрие в скута на баща си. — Но всички ми казват Фреди.

— Охо. — Усмивката на госпожица Ди стана още по-широка. — Така е много по-добре. Фредерика ми се струва малко сложно. Е, Фреди, скачай в автобуса. Днес е много важен ден. Джон Хартман, веднага върни учебника на Майки, ако не искаш до края на седмицата да се возиш на седалката на наказаните.

С навлажнени очи Фреди постави крак върху първото стъпало. Преглътна и се качи на следващото.

— Искаш ли да седнеш при Джо Бет и Лайза? — любезно предложи госпожица Ди. Обърна се към Спенс, намигна му и помахаше с ръка. — Не се тревожете, професоре. Ние ще се грижим за нея.

Вратата се затвори, автобусът изпуктя и се отдалечи. Спенс остана на бордюра и отчаяно гледаше как неговото малко момиченце се отдалечава от него.

За щастие, не му остана много време за тъжни мисли. Откакто пристъпи вратата на колежа, оказа се, че няма и една свободна минута. Трябваше да проучи разписанието на часовете си, да се запознае с колегите, да провери инструментите и нотите. След това отиде на факултетен съвет, обядва набързо в студентския стол и се съсредоточи в десетките документи, които трябваше да изчете и попълни. Всичко това му бе познато до болка — обичайната рутина на университетски преподавател, която беше усвоил през последните три години, когато преподаваше в „Джулиард“. Но също като Фреди, и той беше „заек“ в колежа и трябваше тепърва да се приспособява.

Непрекъснато мислеше за нея. Представяше си как се чувства в училищната столова, където сигурно мирише на фъстъчено масло и мазни опаковки от мляко. Сигурно седи свита в края на посипаната с трохи маса — сама, нещастна, докато останалите деца се смеят и се шегуват с приятелчетата си. А през междучасието стои отстрани и с копнеж наблюдава как другите тичат, крещят и се катерят като маймунки по шведската стена в гимнастическия салон. Преживяната днес травма може да лиши Фреди от самочувствие и да я направи нещастна до края на живота ѝ.

И всичко това само защото той я качи в онзи отвратителен жълт автобус.

В края на деня Спенс вече се чувстваше като истински звяр, който измъчва малки деца. Беше сигурен, че неговото момиченце ще се върне у дома разплакано, съсипано от трудностите на първия учебен ден. Колко пъти си бе задавал въпроса, дали в края на краищата Нина няма да се окаже права. Може би беше по-разумно да се върнат в Ню Йорк, където Фреди поне имаше приятелчета.

Тръгна си от колежа с чанта в едната ръка и с праметното през рамо сако. Времето беше необичайно топло за сезона, а до дома имаше не повече от километър и половина. Поне до зимата спокойно можеше да ходи пеш на работа.

Спенс започваше да обиква новото място. От двете страни на главната улица бяха посадени дървета; зад тях се виждаха уютни магазинчета и красиви старинни къщи. Типично университетско

градче, гордо със своята старинност и достолепие. На места тротоарът беше изронен от клоните на дърветата. Минаваха коли, но техният шум не успяваше да заглуши нито кучешкия лай, нито музиката от телевизор или радио, които се чуваха от околните къщи. Някаква жена, която плевеше леха с маргаритки в градината си, вдигна глава, когато Спенс мина покрай оградата и му махна с ръка. Стана му приятно и въодушевено отговори на поздрава.

Беше го поздравила, без дори да го познава. Сигурно отново щеше да я види как сади димитровчета или разчиства снега пред входната врата на дома си. Усети опияняващия аромат на хризантеми. Оказа се напълно достатъчно, за да се почувства истински щастлив.

Не, не беше сгрешил с преместването. Това градче беше най-подходящото място за него и за Фреди. За по-малко от седмица бяха намерили тук своя дом.

Спря до бордюра, за да изчака един старомоден седан и когато вдигна поглед забеляза от другата страна на улицата табелата на „Къщата на чудесата“. Помисли си, че названието на магазина за играчки беше подбрано идеално. Име, което предизвиква радостен смях и предчувствие за изненади, също както витрината, на която бяха изложени строители, кукли със златни къдрици и червени колички, обещавахе скрити съкровища. В момента Спенс най-много от всичко искаше нещо, което да предизвика усмивка на лицето на дъщеря му.

Много я глезиш. Гласът на Нина прозвуча съвсем ясно в ушите му. Е, и какво от това? Огледа се и пресече на отсрещния тротоар. Фреди бе тръгнала на училище смело като войник, който се хвърля в бой. Напълно бе заслужила да получи медал. Натисна дръжката на вратата и камбанките зазвъняха. Вътре се усещаше някаква приятна миризма. *Мента* — досети се Спенс и се усмихна. В дъното на магазина се чуваше популярна детска песничка.

— Сега идвам.

Беше забравил как вибрира във въздуха този глас.

Но този път той нямаше да се изложи. Вече беше подготвен как изглежда тази жена, как звучи гласът ѝ и какво ухание излъчва тялото ѝ. Беше дошъл да купи подарък на дъщеря си, а не да флиртува със собственичката. Видя срещу себе си самотна панда и отговори на усмивката ѝ. Никой не можеше да му забрани да се усмихва на играчките.

— Бани много ще я хареса — каза Наташа и подаде механична въртележка на възрастна клиентка. — Прекрасен подарък за рожден ден.

— Откакто я видя преди няколко седмици, само за нея говори. — Бабата на Бани се стресна, когато видя цената, но се постара да не се издаде. — Вече е голяма и се надявам, че няма да я счупи.

— Бани е сериозно момиченце — продължи Наташа и тогава забеляза Спенс. — След малко ще ви обърна внимание. — Температурата на гласа ѝ спадна най-малко с двайсет градуса.

— Спокойно, не бързам. — Ядоса се на себе си, че винаги се вълнуваше, когато я види. Докато нейната реакция беше открито враждебна. Очевидно беше взела твърдо решение да не го харесва. *Интересно* — помисли Спенс, докато наблюдаваше как ловките ѝ ръце увиват въртележката — *какви са причините за тази явна неприязън?*

Искаше тя да си промени мнението.

— Петдесет и пет долара и двайсет и седем цента, госпожо Мортимър.

— О, скъпа, но на етикета пише шейсет и пет долара.

Наташа много добре знаеше, че госпожа Мортимър не може да си позволи непредвидени разходи и само се усмихна.

— Извинявайте, забравих да ви предупредя, че играчката е преоценена.

— Ясно. — Госпожа Мортимър въздъхна с облекчение, докато отброяваше банкнотите. — Е, днес изглежда ми върви.

— А също и на Бани. — Наташа сложи на кутията голяма розова панделка, тъй като това беше любимият цвят на Бани. — Непременно да я поздравите от мене.

— Непременно. — Гордата баба пое пакета. — Нямам търпение да видя как ще се зарадва, когато отвори кутията. Довиждане, Наташа!

Наташа изчака вратата да се затвори след жената.

— С какво мога да ви бъда полезна?

— Постъпихте много мило.

Тя повдигна въпросително едната си вежда.

— Какво имате предвид?

— Знаете какво. — Спенс изпитваше абсурдното желание да вземе ръката ѝ и да я целуне. *Направо съм смешен* — помисли си.

Мъж на трийсет и пет години и да се влюбя като някое хлапе в почти непозната жена. — Отдавна исках да се отбия в магазина.

— Така ли? Да не би дъщеря ви да не харесва куклата?

— Не, тя я обожава. Просто... — Господи, сега пък започна да заеква. Само пет минути, прекарани с нея, и вече се държеше като пубертет след първия си танц. С усилие възстанови самообладанието си. — Предишният път като че ли малко се изложих. Искате ли да ви се извиня?

— Щом смятате, че е необходимо. — Нямахше намерение да прекалява с любезностите само защото беше привлекателен и очевидно наистина беше притеснен. — Само затова ли дойдохте?

— Не. — Очите му потъмняха. Наташа го забеляза и си помисли, че първото впечатление можеше да се окаже измамно. Вероятно не беше съвсем безобиден. В погледа му проблесна някакво дълбоко и определено много опасно чувство. Най-изненадващото бе, че това ѝ се стори някак възбуждащо.

Отвратена от себе си, тя му се усмихна хладно и любезно.

— Има ли и друго?

— Искам да купя подарък на дъщеря си. — Спенс реши повече да не обръща внимание на величествената руска принцеса. И без нея си имаше достатъчно проблеми.

— Какъв по-точно?

— Не зная. — Това беше самата истина. Спенс остави чантата си на пода и се огледа.

Наташа излезе от щанда.

— Рожден ден ли има?

— Не. — Почувства се като пълен глупак и сви извинително рамене. — Днес е първият ѝ учебен ден, а тя изглеждаше толкова... храбра, когато се качваше в автобуса.

Сега вече Наташа се усмихна не принудено и с топлота. Неговото сърце обаче за малко да спре.

— Не се тревожете. Ще се върне пълна с впечатления за всичко и за всички. Забелязала съм, че първият учебен ден е много по-труден за родителите, отколкото за децата.

— Днес беше най-дългият ден в живота ми.

Тя се засмя и смехът ѝ — наситен и гърлен — прозвуча странно еротично в това помещение, пълно с кукли, клоуни и плюшени мечета.

— Изглежда и двамата имате нужда от подарък. Миналия път разглеждахте музикална кутия. Имам още една, която сигурно ще ви хареса.

Наташа го поведе към дъното на магазина. С огромно усилие на волята Спенс си забрани да мисли за лекото поклащане на бедрата и за нежния полъх на парфюма ѝ. Кутията, която му показва, беше от дърво и с релефно изрязани фигурки на котка, цигулка, крава и полумесец на капака. Отвори я и под звуците на „Звезден прах“ отвътре се показва усмихнато куче, седнало пред купичка с храна и с лъжица в едната си лапа.

— Прекрасна е.

— Тя ми е една от любимите. — Наташа си помисли, че един мъж, който така явно обожаваше дъщеря си, не може да е чак толкова лош. Това я накара отново да се усмихне. — Прекрасен спомен. Един ден, когато постъпи в колеж, Фреди ще отвори тази музикална кутия и ще си представи, че сте при нея.

— Стига да оцелее, докато завърши първи клас. — Наклони глава и я погледна. — Благодаря ви. Наистина е прекрасна.

Най-странното бе, че тялото му едва докосна нейното и тя усети, че изтръпва. За миг беше забравила, че е клиент, баща и съпруг, и го бе възприела просто като мъж. Очите му бяха като водите на река на смрачаване. Извитите в едва загатната усмивка устни, изглеждаха толкова примамващи. Наташа неволно си представи как докосват нейните — искаше да види изражението му, докато я целува, както и собственото си отражение в неговите очи.

Ужасена от себе си, отстъпи назад и гласът ѝ отново стана студен.

— Сега ще ви я опаковам.

Озадачен от внезапната промяна в настроението ѝ, Спенс я последва до касата. Наистина ли беше забелязал нещо в тези невероятни очи? Или само си въобразяваше? Чувството бе съвсем мимолетно. Топлотата бе заменена с истински мраз. А той нямаше представа с какво точно бе предизвикал нито едното, нито другото.

— Наташа. — Постави ръка върху нейната, докато опаковаше музикалната кутия.

Тя бавно вдигна очи. Ненавиждаше се, че беше забелязала колко са красиви ръцете му — с широки длани и дълги пръсти. В гласа му

долови разбиране, което още повече я подразни.

— Да?

— Защо имам чувството, че с удоволствие бихте ме изхвърлили през вратата?

— Лъжете се — отвърна с равен глас. — Никога не постъпвам така с клиенти.

— Не прозвуча убедително. — Усети как ръката ѝ се размърда под неговата — мека, нежна и силна. Стомана в ръкавица от кадифе. — Не зная с какво съм предизвикал вашето неодобрение.

— Сам трябва да се досетите. В брой ли ще платите или с чек?

Спенс не беше свикнал с подобно отношение. Честолюбието му бе засегнато. Колкото и да бе красива тази жена, загуби желание да се опитва да пробие бронята ѝ.

— В брой. — Вратата зад тях се отвори и той освободи ръката ѝ. Влязоха три деца, като се кикотеха весело. Очевидно се бяха отбили на връщане от училище. Червенокосо момченце с лунички застана на пръсти, за да вижда по-добре играчките във витрината.

— Имам три долара — обяви то.

Наташа едва прикри усмивката си.

— Днес сте доста заможен, господин Дженсен.

Той отвърна на усмивката ѝ и се видя, че му липсва един преден зъб.

— Защото отдавна спестявам. Искam червената състезателна количка.

Наташа продължи да отброява рестото на Спенс и само изви скептично вежди.

— Майка ти знае ли за какво си харчиш спестяванията? — Тъй като новият клиент остана безмълвен, тя отново го повика. — Скот?

Той запристъпи смутено от крак на крак.

— Не ми е казвала, че не бива да ги харча.

— Но не е казвала и че можеш да го правиш. — Наведе се и го подръпна за перчема. — Иди първо я попитай и пак ела. Количката няма да ти избяга.

— Ама, Таш...

— Нали не искаш майка ти да ми се разсърди?

Скот се замисли и Наташа се досети, че беше изправен пред сложен избор.

— Май не.

— Тогава иди я попитай, а аз ще ти запазя количката.

На лицето му разцъфтя надежда.

— Обещавах ли?

Наташа сложи ръка на сърцето си.

— Честна мускетарска. — Обърна се към Спенс и веселото пламъче изчезна от очите ѝ. — Надявам се, че Фреди ще хареса подаръка.

— Естествено, че ще го хареса. — Излезе ядосан и изненадан, че най-много от всичко му се искаше да е десетгодишен хлапак без един преден зъб.

В шест часа Наташа затвори магазина. Слънцето още светеше ярко, във въздуха се издигаше мараня. Представи си, че е на пикник и седи на дебела сянка под някое клонесто дърво. Много по-приятно, но значително по-непрактично от вечерята, затоплена в микровълнова печка, която я очакваше у дома.

По пътя към дома забеляза мъж и жена, хванати за ръце, които влизаха в ресторанта от другата страна на улицата. Някой ѝ махна от прозореца на преминаваща кола и тя отговори по същия начин на поздрава. Можеше да се отбие в местната кръчма и да изпие чаша вино с някой познат. Не беше трудно да си намери компания за вечеря. Беше достатъчно да се обади на някой съсед.

Но нямаше настроение за компания. Дразнеше се дори от себе си.

Сигурно е от горещината, каза си, докато завиваше към своята улица. Знойната жега, която цяло лято бе измъчвала градчето, не показваше никакви признаци, че се готви да отстъпи място на есенния хлад. А това караше Наташа да се чувства неспокойна. И предизвикваше спомени.

За онова лято, когато животът ѝ внезапно се бе променил на сто и осемдесет градуса.

Дори сега, след толкова години, продължаваше да изпитва болка при вида на разцъфнали рози или сънено бръмчащи пчели. Непрекъснато си задаваше въпроса какво щеше да стане, ако... Как

щеше да протече животът ѝ? И всеки път се ненавиждаше, когато започваше да играе със себе си тази игра на гатанки.

Сега пак имаше рози — нежни розови и бели пъпки, оцелели напук на палещите лъчи на слънцето и сушата. Сама ги беше посадила на тясната леха пред жилището си. Докато се грижеше за тях, изпитваше едновременно болка и радост. А какво е животът, запита се, като погали с пръст нежните листенца, без тези две неща? Топлият аромат на розите я последва нагоре по пътеката.

В апартамента беше тихо. Отначало Наташа мислеше да си вземе котка или куче, за да има кой да я посреща от работа; някой, който да я обича и да има нужда от нея. Ала нямаше да е честно да оставя животното само, докато е в магазина.

Затова избра музиката. Включваше стерео уредбата веднага, щом си събуеше обувките. „Ромео и Жулиета“ на Чайковски. Представяше си как танцува под примамливите, обсебващи звуци и под горещите светлини на прожекторите; ритъмът на музиката се слива с ударите на сърцето ѝ, а движенията ѝ са плавни, овладени, уверени.

Троен пирует; непринудена грация. Наташа си напомни, че всичко това беше останало в миналото. Самосъжалението беше за слабите. Движеше се из апартамента автоматично: свали си дрехите, с които ходеше на работа и си сложи свободно трико без ръкави. След това окачи старателно полата и блузата в дрешника както я бяха учили в балетното училище. Всичко беше по-скоро въпрос на навик, отколкото необходимост.

В хладилника имаше изстуден чай и няколко пакетчета готови храни за микровълнова печка. От една страна, често ги използваше, защото бяха удобни, но от друга — искрено ги ненавиждаше. Досмеша я при тази мисъл, но пхна едно пакетче в печката и завъртя копчето, за да го стопли.

Заприличала съм на някоя бабичка, която се чувства изтощена от горещината и всичко я дразни, реши Наташа. Въздъхна и допря студената чаша с чай до челото си.

Онзи мъж я беше извадил от равновесие. За няколко минути, прекарани заедно с него днес в магазина, беше започнала да го харесва. Толкова беше сладък, когато се тревожеше за дъщеричката си и се чудеше как да я награди за проявената смелост през първия

учебен ден. Харесваше гласа му, усмивката в очите му. За миг даже си помисли, че спокойно би могла да се смее и да разговаря с него.

Накрая всичко се бе променило. Отчасти и по нейна вина. Беше почувствала нещо, което не бе изпитвала — или по-скоро си бе забранила да изпитва — много отдавна. Пронизваща възбуда. Непреодолимо желание. Това я караше едновременно да се ядосва и да се срамува от себе си. И да почувства към него изпепеляващ гняв.

Каква наглост — помисли си, докато вадеше чинията от микровълновата печка. — Да флиртува с мен. Като че ли съм някаква малка глупачка, а след това да се прибере при жена си и дъщеря си.

Да вечеря с него, как не. Възмутено забодя вилицата си в горещата юфка със скариди и миди. *Мъжете от този тип винаги очакват определено заплащане срещу поканата за вечеря. Типичен любител на интимна обстановка: светлина на свещи и хубаво вино — реши с отвращение Наташа. — Тих глас, разбиращи очи, умни и добри ръце. Но без сърце.*

Също като Антъни. Нервно отмести чинията и протегна ръка към запотената чаша. Но сега тя беше много по-умна, отколкото беше на осемнайсет години. И по-силна. Вече не беше жена, която се подлъгва от мъжествен чар и нежни, измамни думи. Не че този мъж беше много нежен, помисли с бегла усмивка. Той — господи, та тя дори не знаеше името му, а как го мразеше — беше по-скоро непохватен и особен, даже странен. И точно в това беше неговият чар.

Но от друга страна, много приличаше на Антъни. Висок, рус и красив — типичен американец. Привлекателна външност, зад която се криеше абсолютна липса на морал, безотговорно и лъжливо сърце.

Това, което ѝ беше причинил Антъни, не можеше да се опише с думи, Наташа твърдо беше решила да не допуска друг мъж да ѝ причини същото.

И все пак беше оцеляла. Вдигна чашата си за тост. Не само това: ако не се броят миговете, когато се връщаха мрачните спомени, тя беше щастлива. Обичаше магазина за играчки и ѝ беше приятно да общува с децата и да им доставя радост. През трите години, откакто се беше преместила в този град, наблюдаваше как растат. В лицето на Ани имаше забавна и чудесна приятелка; с нея бяха любимите ѝ книги и имаше дом, който харесваше.

На горния стаж се чу трополене и тя се усмихна. Семейство Йоргенсън си приготвиха вечерята. Дон се суетеше като квачка около Мерилин, бременна с първото им дете. Наташа се радваше, че над нея живеят щастливи, влюбени и изпълнени с надежда млади хора.

Такава беше нейната представа за семейството — беше отраснала в подобна среда и като дете вярваше, че един ден, когато порасне, и тя ще има мъж. Дом и много деца. Спомни си как папа се суетеше притеснено около мама, когато наближаваше времето да роди. И всеки път едно и също — усмихна се Наташа и се замисли за сестра си и братята си. Плачеше от радост, че жена му и бебето са живи и здрави. Баща ѝ обожаваше своята Надя и не пропускаше да ѝ подари цветя при всеки удобен повод. Когато се връщаше след работа в тяхната малка къщичка в Бруклин, винаги я целуваше и то съвсем не по задължение. Мъж, лудо влюбен в жена си след трийсетгодишен брак.

Само заради баща си Наташа не намрази всички мъже и не ги погребва окончателно в бездната, която Антъни беше изкопал. Като виждаше щастието на родителите си, тя продължаваше да храни надежда, че един ден и тя ще срещне човек, който да я обича.

Някой ден и това ще стане, сви рамене Наташа. Засега тя имаше работа, дом и личен живот. И нито един мъж, независимо колко бяха красиви ръцете му или сини очите му, нямаше отново да я изхвърли през борда. Тайно се надяваше, че съпругата на онзи мъж го тормози достатъчно.

— Още само една приказка, моля те, татенце! — С натежали за сън очи и порозовяло от топлата вода личице, Фреди пусна в ход най-убедителната си усмивка. Беше се сгушила в ръцете на Спенс на голямото бяло легло в нейната стая.

— Стига, та ти си почти заспала.

— Не съм заспала. Много съм даже будна. — Погледна го лукаво, въпреки че едва държеше очите си отворени. Днес беше най-щастливият ден в живота ѝ и ѝ се искаше никога да не свършва. — Казах ли ти, че котката на Джо Бет си има котенца? Цели шест.

— Каза ми. При това вече два пъти. — Спенс докосна с пръст нослето ѝ. Още първия път беше разбрал намека и прибягна към

обичайния за родителите уклончив отговор.

— После ще видим.

Макар и сънена, Фреди се усмихна доволна. По тона на баща си беше усетила, че накрая ще се предаде.

— Госпожа Патерсън е много приятна. Всеки петък ще имаме ден за пиеси и разказване на приказки.

— Вече ми каза. — А той толкова се тревожеше. — Имам чувството, че ти е харесало да ходиш на училище.

— Да, толкова е чисто. — Дъщеря му широко се прозя. — Попълни ли всички формуляри?

— За утре ще са готови. — Всичките петстотин точки, помисли и въздъхна тежко. — Хайде, смехоранке, време е да гасим лампата.

— Само още една приказка. От онези, дето сам си ги измисляш. — Отново се прозя, уютно сгушена в чистата памучна риза на баща си и успокояващия аромат на одеколona му.

Той, разбира се, отстъпи и започна да разказва, макар да бе убеден, че Фреди ще заспи много преди щастливия край. Този път приказката беше за тъмнокоса принцеса от далечна страна и нейния рицар, който я спасяваше от кулата от слонова кост, в която бе затворена.

Господи, какви глупости приказвам — помисли Спенс, когато включи в сюжета още магьосник и двуглав змей. Отново се замисли за Наташа. Без съмнение беше красива, но изобщо не беше жена, която има нужда някой да я спасява.

Колко неприятно, че всеки ден се налагаше да минава покрай нейния магазин на отиване и връщане от университета.

Реши да не ѝ обръща внимание. Ако не друго, поне трябваше да ѝ бъде благодарен. Беше го накарала да изпита отдавна забранени чувства. Може би отново щеше да започне да ходи на срещи. В колежа беше пълно с красиви и свободни жени. Но самата мисъл затова никак не го въодушеви.

Да водя светски живот — поправи се Спенс. — *Ходенето на срещи с тийнейджърите събужда асоциация с авто киносалон, пица и запотени длани.* А той беше зрял мъж и бе крайно време отново да започне да изпитва удоволствие от женска компания. При това на жени над пет годишна възраст — усмихна се и погледна свитата в юмрук ръчичка на Фреди в своя за ръка.

Интересно какво ще кажеш — мълчаливо я попита, — ако поканя някоя дама на вечеря? Спомни си насълзените ѝ и пълни с обида очи, когато двамата с Анджела я оставяха сама, за да отидат на театър или на опера.

Обеща си това да не се случва никога повече. Внимателно я отмести от гърдите си и я остави на възглавницата. Сложи до нея широко усмихната кукла и подпъхна одеялото под брадичката ѝ. Облегна се на леглото и огледа стаята.

Всичко тук носеше отпечатъка на Фреди. На полиците бяха наредени нейните кукли, зад тях бяха книгите ѝ. Смешните, пухкави пантофи с апликации на розови слончета, бяха поставени до любимите ѝ маратонки. Стаята даже мирише на малко момиченце — на шампоан и цветни моливи. Нощната лампа с форма на единорог светеше и през нощта, за да не се уплаши, ако случайно се събуди на тъмно. Задържа се още малко на вратата. Светлината на лампата му действаше не помалко успокояващо, отколкото на нея. Тихо излезе, като остави вратата открената.

На долния стаж се показва Вера с поднос с кафе. Икономката беше едра мексиканка, еднакво широка от раменете до ханша. След раждането на Фреди тя се бе оказала не само изключително полезна, но и незаменима. Спенс знаеше, че с пари можеш да си осигуриш предани служители, но обичта не се купуваше. А от първия момент, в който Фреди се появи в къщата, увита в обточено с дантела одеялце, Вера я обикна за цял живот.

Икономката вдигна поглед към втория етаж и на набръчканото ѝ лице се появи усмивка.

— Много вълнения ѝ се струпаха днес, нали?

— Да, и се бори като лъв да не заспи. Вера, не си създавай излишна работа.

Тя само сви рамене и отнесе кафето в кабинета.

— Нали казахте, че ще работите.

— Да, но няма да стоя до късно.

— Затова ви направих кафе, преди да си отида в стаята и да седна пред телевизора. — Остави подноса на бюрото и продължи да говори с лек испански акцент. — Сладката ми кукличка, много е доволна от училището. Вече има и нови приятелки. — Не сподели със Спенс колко беше плакала тази сутрин, когато Фреди се качи в

автобуса и замина на училище. — Сега, когато къщата е празна по цял ден, всичко успявам да свърша. Не стойте много до късно, доктор Кимбъл.

— Няма. — Това беше една учтива лъжа. Беше твърде възбуден, за да заспи. — Благодаря, Вера.

— Няма за какво. — Приглади стоманено сивите си коси. — Искях само да ви кажа, че тук много ми харесва. Отначало се страхувах да напусна Ню Йорк, но сега съм доволна.

— Без теб нямаше да се справим.

— Вярно е. — За нея това беше нещо естествено. През седемте години при „сеньор Кимбъл“ тя тайно се гордееше, че е икономка на много важен човек — уважаван музикант, доктор по музика и университетски професор. А откакто се роди Фреди, тя толкова обикна „своето момиченце“, че би останала да работи при Спенс, независимо от неговото обществено положение.

Отначало Вера често мърмореше, че е принудена да напусне удобствата на Ню Йорк и да се премести в малко градче, но беше достатъчно умна и разбираше, че сеньор го прави само заради Фреди. Днес момиченцето се върна от училище засмяно, щастливо, развълнувано и непрекъснато говореше за новите си приятелки. Ето защо и Вера беше доволна.

— Вие сте много добър баща, доктор Кимбъл.

Спенс я погледна внимателно. Добре си спомняше времето, когато Вера съвсем не мислеше така.

— Старая се.

— Така е. — Икономката спокойно постави една книга на полицата. — В тази голяма къща спокойно можете да свирите на пиано през нощта, без да се притеснявате, че ще я събудите.

Отново я погледна. Разбираше, че посвоему се опитва да го окуражи отново да се занимава с музика.

— Не, няма да я безпокоя. Лека нощ, Вера.

След като се огледа, за да се убеди, че няма какво повече да се оправя, тя излезе от стаята.

Останал сам, Спенс си сипа кафе и се захвана с документите, струпани на бюрото му. Училищните формуляри на Фреди и формулярите в колежа. Имаше доста работа, тъй като през следващата седмица започваха лекциите.

С нетърпение очакваше началото на семестъра. Все пак донякъде съжаляваше, че музиката, която преди непрекъснато звучеше в съзнанието му, отдавна го бе напуснала.

ТРЕТА ГЛАВА

Наташа наклони баретата си настрани с надеждата, че няма да падне от главата ѝ и се огледа в огледалото над мивката в задната част на магазина. Реши да си сложи малко червило. Краката я боляха след дългия и уморителен ден. Независимо от това, тази вечер тя щеше да си достави удоволствие като награда за добре свършената работа.

Всеки семестър се записваше да слуша един курс лекции в колежа. Спираше се на най-забавните или необикновени, според нея, предмети. Така една година беше посещавала курс по ренесансова поезия, на следващата — по поддръжка на автомобили. А този семестър два пъти седмично щеше да посещава лекции по история на музиката. От днес щеше да навлезе в нов проблем. Всичко, което научаваше, тя старателно трупаше в съзнанието си и това ѝ доставяше не по-малко удоволствие отколкото на други жени да колекционират диаманти и смарагди. Не държеше да научи непременно нещо полезно. Според Наташа, едно скъпо колие беше също толкова безполезно, но колко бе приятно да го притежаваш.

Беше си приготвила тетрадка, химикалки и бе изпълнена с ентусиазъм. През последните две седмици бе изчала доста книги по истории на музиката в градската библиотека. Гордостта не ѝ позволяваше да отиде на лекциите съвсем неподготвена. Освен това беше любопитна да разбере дали преподавателят щеше да вложи емоции в сухите исторически факти.

Изглежда той бе успял да предизвика големи вълнения сред женското население на университетското градче. Ани от сутринта я дразнеше, че се е записала в курс на неотразимия доктор Спенсър Б. Кимбъл, за когото всички говореха.

Името ѝ се стори много достолепно, въпреки че Ани говореше за него като за кинозвезда. Нейната информация беше почерпена от племенницата ѝ — дъщеря на братовчедка ѝ, която изучаваше музика като втора специалност. Според момичето, професорът изглеждал като „бог на слънцето“ — предаде думите ѝ Ани и Наташа се засмя.

Всъщност тя познаваше творбите на Кимбъл или поне онези, които беше написал преди неочаквано и внезапно да престане да композира. Даже беше танцувала под звуците на неговата Прелюдия в до минор.

Преди милион години — напомни си, когато излезе на улицата. Сега тя щеше да се запознае с гениалния композитор и с неговите виждания за музиката. А може би дори да преоткрие с негова помощ някои класически произведения, които обичаше.

Сигурно е някой темпераментен артистичен тип — предположи Наташа и подложи лицето си на освежаващия вечерен ветреца. — Или някой блед ексцентрик с обеща на ухото. Това не я интересуваше. Искаше само да учи. Лекциите, които посещаваше, бяха не само източник на огромно удоволствие, но и въпрос на чест. Още ѝ беше неприятно да си спомня колко беше невежа на осемнайсет години. И че тогава това изобщо не я тревожеше, признаваше сега Наташа, защото се интересуваше само от балет. Доброволно се бе отказала от толкова много светове, за да се отдаде изцяло на един. И когато ѝ го отнеха, тя се бе почувствала като загубено в гората дете.

Но тя беше намерила своя път по същия начин, както семейството ѝ на времето си бе пробило път от дивите гори на Украйна до джунглата на Манхатън. Сега Наташа бе по-доволна от себе си — беше се превърнала в независима, амбициозна американка. И можеше да влезе в красивата старинна сграда на университета с гордо вдигната глава като всеки друг първокурсник.

В коридорите се чуваше шум от забързани стъпки. Усещаше се онова ненадрапчиво достойнство, което Наташа свързваше с църквите и университетите. В известен смисъл и тук ставаше въпрос за религия — за вяра в знанието.

В залата вече се бяха събрали няколко студенти. Направи ѝ впечатление, че аудиторията беше доста смесена — имаше не само младежи, но и хора на средна възраст. Всички изглеждаха развълнувани. Погледна часовника си: осем без две минути. Очакваше Кимбъл вече да е тук, трескаво да подрежда листове хартия и да ги оглежда над очилата си, отметнал назад рошавата си, дълга до раменете коса.

Разсеяно се усмихна на младеж с очила с дебели рамки, който я гледаше учудено като че ли току-що се бе пробудил от продължителен

сън. Наташа се настани на една банка, а той някак непохватно седна до нея.

— Здравей.

Момчето се стресна като че ли го беше ударила с мокър парцал, а не го бе поздравила учтиво. Намести нервно очилата на носа си и започна да заеква.

— Здравейте. Казвам се... Тери Мейнърд — завърши след кратка пауза като че ли най-последно си беше спомнил името си.

— Наташа. — Тя отново му се усмихна. Хлапето нямаше още двацет и пет години и изглеждаше безобидно като пале.

— Досега, хм не съм ви виждал в университета.

— Нищо чудно. — От висотата на своите двацет и седем години, Наташа се чувстваше много по-възрастна, за да му бъде колежка, но остана сериозна. — Всъщност, посещавам само този курс. За удоволствие.

— За удоволствие ли? — Тери изглежда се отнасяше много сериозно към музиката. — Знаете ли кой е доктор Кимбъл? — Произнесе името със страхопочитание и почти шепнешком.

— Да, чувала съм за него. А вие сигурно сте музикант?

— Да. Надявам се — разбира се, един ден — да свиря в Нюйоркския симфоничен оркестър. — Нервните му пръсти отново посегнаха към очилата. — Свиря на цигулка.

Наташа отново се усмихна и той преглътна мъчително.

— Сигурно сте много добър.

— А вие на какво свирите?

— На музикални кутии. — Засмя се и се облегна на стола. — Извинявайте. Всъщност, не свиря на никакъв инструмент. Но обичам да слушам музика и реших, че ще ми е приятно да посещавам този курс. — Погледна часовника на стената. — Естествено, ако се състои. Изглежда нашият многоуважаван професор обича да закъснява.

В същия момент многоуважаваният професор се изкачваше тичешком по стълбите, като се проклинаше мислено, че бе приел да води вечерния курс. Първо помогна на Фреди да си напише домашното и двамата криво-ляво се справиха с въпроса: „Колко животни виждате на картинката?“. След това успя да я убеди, че брюкселското зеле е много по-вкусно от юфката, но пък се наложи да се преоблече, защото след прегръдката на любящата му дъщеря ръкавът на ризата му се

оказа изцапан с някакво лепкаво вещество с неизвестен произход. Накрая мечтаеше само за приятна книга и чаша бренди.

Но вместо да се отпусне в креслото и да си почине, трябваше отново да се изправи пред жадни за знания студенти, които много искаха да разберат как е бил облечен Бетовен, докато е писал Деветата симфония.

Влезе в залата в отвратително настроение.

— Добър вечер. Аз съм доктор Кимбъл. — Разговорите веднага замряха. — Първо искам да се извиня за закъснението. Второ, предлагам всички да седнат по местата си и да започваме.

Докато говореше, очите му се местеха из стаята. Изведнъж забеляза смаяния поглед на Наташа.

— Не може да бъде. — Без да се усети, беше го произнесла на глас. *Сигурно е някаква шега* — помисли си, — *при това гадна*. Този — или по-точно „онзи“ мъж — в небрежно-елегантно сако, се оказа Спенсър Кимбъл, чиито пиеси толкова обичаше и беше танцувала по неговата музика. Композиторът, който на двайсетгодишна възраст беше изнасял концерти в Карнеги Хол и бе провъзгласен за гений. Нима мъжът, който се опита да я ухажда в магазина за играчки, беше великото светило доктор Кимбъл?

Беше смехотворно, отвратително или...

Прекрасна е, мислеше Спенс, докато я гледаше. Направо невероятно. Само да не се засмее на глас. Значи руската принцеса беше негова студентка. Това вече беше много по-приятно от една спокойно вечер в креслото с чаша бренди в ръка.

— Сигурен съм — продължи след продължителна пауза, — че за всички нас следващите няколко месеца ще се окажат изключително приятни.

Наташа съжали, че не се записа на курс по астрономия. Можеше да научи толкова интересни неща за звездите и планетите. И за астероидите. Колко щеше да е приятно да се занимава с... например, със земното притегляне и инерцията. Или с каквото и да е. Определено беше по-полезно да се запознае със спътниците на Юпитер, отколкото с бургундските композитори от края на XV век.

Ще се преместя — реши тя. — *Още утре сутринта*. Даже веднага би напуснала залата, ако не се опасяваше, че доктор Кимбъл ще започне да ѝ се подиграва.

Стисна здраво химикалката, праметна крак върху крак и се закле изобщо да не слуша какво говори.

За съжаление, имаше много приятен глас.

Наташа нетърпеливо погледна часовника. Оставаше най-малко час. Нищо, щеше да изчака. Все едно, че е пред зъболекарски кабинет. Или на друго място. За да не слуша гласа на Спенс, започна да люлее крак и да драска в тетрадката си.

Така и не разбра, кога драсканиците преминаха в бележки, а тя започна да се замисля върху думите му. Той накара композиторите от петнайсети век да оживеят, а тяхната музика да зазвучи в съзнанието ѝ. Рондо, виралези, балади. Наташа почти чуваше с ушите си тритактовите пиеси от зората на Ренесанса и беше потресена от извисената възхвала на Бога в месите.

Колко интересно се оказа вечното съперничество между църквата и държавата, каква забележителна роля е изпълнявала музиката в политическия живот. Представяше си просторни бални зали, препълнени с елегантни и надменни велможи, които с еднакво удоволствие поглъщаха звуците на музиката и вкусната храна.

— Следващия път ще говорим за франко фламандската школа и развитието на такта. — Спенс се усмихна и допълни: — И ще се постарая да не закъснявам.

Нима беше свършил? Наташа вдигна поглед към часовника и с изненада установи, че минаваше девет.

— Страхотен е, нали?

Обърна се към Тери. Очите му блестяха щастливо зад дебелите стъкла на очилата.

— Да. — Колкото и да ѝ бе неприятно да признае, това беше самата истина.

— Само да го чуеш в часовете по теория. — В същия момент Тери забеляза, че няколко души се струпаха около неговия кумир. Можеше само да им завижда. Той още не бе събрал достатъчно смелост, за да се приближи до него. — Нали ще се видим във вторник?

— Какво? О, да. Лека нощ, Тери.

— Бих могъл, ъ... да те закарам. Ако искаш. — Изобщо не му мина през ум, че бензинът му беше на свършване, помпата — развалена.

Наташа благодари с разсеяна усмивка, която предизвика в гърдите му сърцебиене в ритъма на ча-ча.

— Много си любезен, но живея наблизно.

Надяваше се, че ще успее да се измъкне от стаята, докато Спенс разговаря със студентите. Но не позна.

Той просто протегна ръка към рамото ѝ и я спря.

— Наташа, искам да поговорим.

— Не мога. Бързам.

— Няма да те забавя много. — Кимна за довиждане на последните студенти, облегна се назад и се ухили. — Трябваше да прочета по-внимателно списъка на студентите от вечерния курс, но от друга страна колко е приятно да знаеш, че още се случват чудеса.

— Зависи от гледната точка, доктор Кимбъл.

— Спенс. — Той продължаваше да се усмихва. — Лекцията свърши.

— Виждам. — Кимна царствено и той отново си помисли, че изглежда като истинска руска принцеса. — Моля да ме извините, но трябва да си вървя.

— Наташа. — Цялото ѝ същество излъчваше нетърпение, когато спря и се обърна към него. — Не ми приличаш на човек, който не вярва в съдбата.

— В съдбата?

— От всички аудитории във всички университети на света, ти влезе точно в моята.

Не бива да се усмихва. За нищо на света. Но устните ѝ леко трепнаха, въпреки гласа на разума.

— А аз го отдадох на лошия си късмет.

— Защо избра да учиш точно история на музиката?

Тя закрепил чантата на рамото си.

— Хвърлих чоп: музика или астрономия. Падна се музика.

— Странна история. Прилича на вълшебна приказка. Искаш ли да пийнем по чаша кафе? И да си поговорим. — В очите ѝ отново се появи онази изпепеляваща ярост, която ги превърна от наситено кадифе в адски огньове. — Защо се ядосваш толкова? — Въпросът бе отправен по-скоро към него самия, отколкото към нея. — Да не би в този град поканата на чаша кафе да се смята за неприлично предложение?

— Сам би трябвало да се досетите, доктор Кимбъл. — Обърна се да излезе, но той я изпревари и толкова силно блъсна вратата, че Наташа смаяно отстъпи назад. Забеляза, че е ядосан не по-малко от нея. Много важно. За миг си бе помислила, че не е толкова лош. Непочтен, но добродушен. А сега в него нямаше и капчица доброта. Красивото му лице беше като издялано от камък.

— Какво искаш да кажеш?

— Първо ми отворете вратата.

— С удоволствие. Но след като отговориш на въпроса. — Спенс наистина бе разярен. От години не беше изпитвал този мощен, раздвижващ кръвта гняв. Прекрасно усещане. — Това, че аз те харесвам, съвсем не означава, че трябва да ми отговориш със същото.

Тя вдигна гордо брадичка, вбесена, че толкова много харесва тези сиви като буреносно небе очи.

— Вярно е. Не съм длъжна.

— Много добре. — С удоволствие би я удушил за тези думи. — И все пак не разбирам, защо всеки път, когато ме видиш, се държиш така като че ли искаш да ме удариш.

— Защото мъжете като вас заслужават да бъдат удряни.

— Мъжете като мен — повтори замислено, опитвайки се да проумее смисъла на тези думи. — Какво означава това?

Стоеше надвесен над нея. Също както в магазина, когато неволно я бе докоснал, Наташа усети силното му привличане. Това беше достатъчно, за да я изведе от равновесие.

— Да не си въобразявате, че само защото имате красиво лице и приятна усмивка, можете да правите, каквото си искате? — изсъска тя и преди да е успял да реагира го удари с тетрадката по гърдите. — Смятате, че само да щракнете с пръсти — показва с театрален жест какво има предвид, — и всички жени падат на земята в захлас. Да, но не и аз.

Спенс забеляза, че когато е ядосана, руският акцент ставаше много силен. Но беше озадачен от обвиненията ѝ.

— Не помня да съм щракал с пръсти.

Наташа изрече кратка, но изразителна украинска ругатня и сграбчи дръжката на вратата.

— Значи искате да пием кафе? Добре, съгласна съм. Но първо искам да се обадим на жена ви и да я поканим да дойде с нас.

— На кого да се обадим? — Хвана я за ръката и тъй като Наташа бе успяла да отвори вратата, отново я затвори с трясък. — Нямам никаква жена.

— Нима? — Гласът ѝ беше пропит с презрение; в очите ѝ проблесна гняв. — Жената, с която дойде в магазина, сигурно ти е сестра, нали?

При други обстоятелства сигурно щеше да му се стори смешно. Но сега не разбираше в какво точно го обвиняват.

— Нина ли? Всъщност, да. Тя ми е сестра.

Наташа отвори вратата и изсумтя с отвращение.

— Колко удобно.

Изпълнена със справедливо негодувание, профуча по коридора и излезе от входната врата. Токчетата ѝ ядно потропваха надолу по стълбите. За малко да се препъне на последното стъпало, тъй като някой я спря и я завъртя към себе си.

— Много си нахакана.

— Аз? — Задъха се от възмущение. — Аз ли съм нахакана?

— Винаги всичко знаеш, нали? — Спенс се възползва от предимството на ръста си и я изгледа от горе на долу. По лицето му премина сянка, а по гласа си личеше колко е възмутен. Вече изобщо не изглеждаше странен или непохватен, тъй като напълно се владееше. — Или по-точно си въобразяваш, че знаеш всичко за мен.

— От пръв поглед се вижда какво представляваш. — Силните му пръсти здраво стискаха ръката ѝ. Стана ѝ неприятно, когато усети, че не изпитва само гняв, но и най-примитивно сексуално привличане. За да го преодолее, рязко отметна назад косата си и изсъска. — Типичен женкар.

— Интересно, дали има начин да падна още по-ниско в очите ти?

— Съмнявам се.

— При това положение не виждам защо трябва да се държа възпитано.

Тетрадката изхвърча от ръката ѝ, когато я привлече към себе си. Задъха се от изненада, когато устата му покри нейната. След това я завладя. Наташа искаше да се противопостави. Непрекъснато си повтаряше, че трябва да се отскубне от прегръдката му. Но от шока — дано това бе единствената причина — ръцете ѝ бяха омекнали и се отпуснаха безсилно край тялото.

Не биваше да го прави. Постъпката му беше непростима. И в същото време — о, Господи! — толкова бе хубаво. Инстинктивно Спенс беше отключил страстта, която отдавна дремеше в тялото ѝ. Кръвта се възпламени във вените ѝ. Съзнанието ѝ се замъгли. Като през сън чу как някой се смее на улицата, после клаксона на кола и отново настъпи тишина.

Тихо промърмори някакво възражение и се засрами от себе си. Той обаче не ѝ обърна внимание и Наташа изцяло се отдаде на целувката.

Да я целуваш беше като да вървиш през минно поле. Всеки момент Спенс очакваше да избухне бомба и да го разкъса на парчета. Трябваше да спре още в началото, но усещането за опасност му поддейства още по-възбуждащо.

А тя наистина беше опасна. Зарови пръсти в косата ѝ и веднага усети как земята се разтърси под краката му. Усети обещание и заплаха за титанична, всепоглъщаща страст. Усети я по устните ѝ, въпреки че тя се опита да я скрие. А също така в напрегнатата стойка на тялото ѝ. Тази жена беше способна да го превърне в свой роб.

Непознато, неизпитвано досега желание го удари като тежък юмрук. В съзнанието му затанцуваха образи от огън и дим. Нещо се бореше да излезе на свобода, като птица, която се блъска в решетките на своята клетка. Усещаше напрежението. След това Наташа се отскубна от ръцете му и го изгледа с огромните си изразителни очи.

Не можеше да си поеме дъх. За миг се бе уплашила, че ще умре на място от това ненужно и срамно желание, обхванало цялото ѝ същество. Изгледа го предизвикателно и си пое дъх.

— Няма човек, когото мразя повече от тебе.

Той разтърси глава, за да проясни мисълта си. Заради нея се чувстваше замаян, оглупял и напълно безпомощен. Изчака, докато си възвърне способността да говори.

— Много ме ласкаеш, Наташа. — Слезе едно стъпало надолу и очите им се изравниха. На миглите ѝ трепна сълза, но очите ѝ проблясваха презрително. — Хайде да си изясним някои неща. Мразиш ме, защото те целунах, или защото ти хареса?

Тя направи рязко движение с ръка. Спенс лесно можеше да избегне плесницата, но прецени, че си я беше заслужил. И когато

отново настъпи тишина, имаше чувството, че резултатът се бе изравнил.

— Никога повече не се приближавай до мен — каза тя, като дишаше тежко. — Предупреждавам те: ако го направиш — няма да се съобразявам с никого и с нищо. Ако не беше дъщеричката ти... — Замълча и се наведе да си събере нещата. Беше наранил гордостта и самоуважението ѝ. — Изобщо не заслужаваш това прекрасно дете.

Спенс отново я сграбчи за ръката, но този път изразът на лицето му я изплаши.

— Права си. Не заслужавам Фреди и вероятно никога няма да я заслужа, но тя е единственото, което имам. Майка ѝ — моята съпруга — почина преди три години.

След това я пусна и си тръгна. За миг премина под светлината на уличната лампа и се скри в тъмнината. Притиснала чантата към гърдите си, Наташа безсилно се отпусна на най-долното стъпало.

Ами сега?

Нямаше избор. Колкото и да бе неприятно, трябваше да го направи. Наташа изтри ръце в панталона си със защитен цвят и тръгна нагоре по прясно боядисаните стълби.

Хубава къща, каза си, докато се колебаеше дали да продължи. Толкова често минаваше оттук, че бе престанала да я забелязва. Една от солидните тухлени постройки, типични за градчето — отдалечена от улицата и скрита зад клонести дървета жив плет.

Още не бяха увехнали летните цветя, а есенните вече бяха напъпили. Ярки грамофончета се виеха редом с ароматни хризантеми; жизнерадостни далии стояха редом с подобни на звезди астри. Виждаше се, че има кой да се грижи за тях. Сочната трева беше яркозелена и влажна.

За да спечели още малко време. Наташа започна да разглежда къщата отвън. На прозорците имаше пердета от полупрозрачна кремава тъкан, която сигурно пропускаше слънчевата светлина. На горния етаж завесите бяха с десен на еднорози. Сигурно там бе стаята на момиченцето.

Събра цялата си смелост и застана пред входната врата. *Няма да се бавя много* — обеща си Наташа. — Не е лесно, но колкото по-бързо

свърши, толкова по-добре. Почука на вратата, въздъхна дълбоко и зачака да ѝ отворят.

На вратата се показва ниска и пълничка икономка с тъмно сбръчкано лице. Наташа усети изучаващия поглед на малките тъмни очички, докато жената изтриваше ръце в престилката си.

— С какво мога да ви помогна?

— Искam да говоря с доктор Кимбъл, ако е у дома. — Усмихна се, за да не ѝ личи, че се чувства като прикована към позорния стълб. — Казвам се Наташа Станисласки. — Очите на икономката се присвиха още повече.

В първия момент Вера си помисли, че Наташа е някоя от студентките на сенъор, и беше готова да я отпрати.

— Вие ли сте собственичката на магазина за играчки?

— Да.

— Ах, да. — Икономката отвори вратата и я покани да влезе. — Фреди ми каза, че сте много приятна млада дама и сте ѝ подарили синя панделка за куклата. Обещах ѝ един ден да се отбием във вашия магазин. Но само за да разгледаме играчките. — Направи знак на Наташа да я последва.

В коридора Наташа долови колебливите звуци на пиано. Видя отражението си в старинно овално огледало и с изненада установи, че се усмихва.

Той седеше пред пианото, прегърнал дъщеря си в скута си и наблюдаваше клавишите над главичката ѝ. Фреди бавно налучкваше мелодията на „Имала Мери агънце“. През прозореца струеше ярка слънчева светлина. Наташа изпита съжаление, че не може да рисува. Как иначе да запази тази прекрасна картина?

Всичко беше просто свършено. Светлината, сенките, пастелните цветове на стаята. Контурите на двете глави, на фигурите на баща и дъщеря бяха толкова непринудени и изразителни, че не можеше да става и дума за поза. Момиченцето беше облечено в розово и бяло, връзката на едната маратонка се бе развързала. Той бе само по риза, без вратовръзка, а ръкавите му бяха навити като на обикновен работник.

Косичката на детето беше пухкава и много светла; неговата — с по-наситен рус цвят. Фреди се бе облегнала на гърдите на баща си, така че главата ѝ стигаше точно до ключицата му. На лицето ѝ

светеше доволна усмивка, докато тихо свиреше простичката приспивна песен.

Спенс я държеше с една ръка, а с дългите си красиви пръсти на другата отмерваше такта едновременно със старинния метроном. Наташа забеляза всичко: любовта, разбирането, бащинската гордост.

— Не, моля ви — протегна умоляващо ръка към Вера. — Не ги безпокойте.

— А сега е твой ред, татенце. — Фреди наклони глава на една страна и вдигна поглед към баща си. Част от косата ѝ се изплъзна от шнолата. — Изсвири нещо красиво.

— Ето, чуй „На Елиза“. — Наташа веднага позна звуците на нежната и самотна мелодия, която достигаше право до сърцето ѝ, докато наблюдаваше как пръстите му гаят клавишите.

За какво ли мисли, докато свири? Наташа усещаше, че мислите му са обърнати навътре — към музиката, към него самия. Пръстите му се движеха без усилие, но тя добре знаеше с колко усилия се постига тази лекота.

Мелодията се изливаше тон след тон, мъчително тъжна и красива като белите калии на пианото.

Наташа си помисли, че в изпълнението му имаше прекалено много тъга и болка, въпреки ярката слънчева светлина, която проникваше през полупрозрачните пердета и усмихнатото дете в скута му. Испита желание да се приближи, да докосне успокояващо с ръка рамото му и да притисне и двамата към гърдите си. Желанието бе толкова силно, че неволно впи нокти в дланта си.

Музиката постепенно замря и последната нота прозвуча като тиха въздишка.

— Много ми харесва — обяви Фреди. — Ти ли си я написал?

— Не. — Погледна ръцете си и раздвижи пръсти, за да снее напрежението. — Бетовен я е написал. — След това се усмихна и притисна устни към нежното вратле на дъщеря си. — Стига ли ти за днес, смехоранке?

— Може ли да поиграя навън преди вечеря?

— Ами... А какво ще ми дадеш?

Това явно беше стара и любима игра между двамата. Тя се разкикоти и го целуна звучно и сочно по бузата. Докато се бореше да

се измъкне от мечешката му прегръдка, Фреди забеляза Наташа и ѝ каза:

— Здравсти!

— Госпожица Станисласки дойде да ви види, доктор Кимбъл. — Той кимна и Вера се оттегли в кухнята.

— Здравейте. — Наташа успя да се усмихне, а той вдигна дъщеря си на ръце и се обърна към нея. Още беше под влияние на музиката, която продължаваше да тече по вените ѝ като сълзи. — Дано не идвам в неподходящ момент.

— Не. — Спенс пусна Фреди на земята и тя веднага се втурна към Наташа.

— Току-що свършихме урока по пиано. Ти сигурно си дошла да си поиграем?

— Не, този път не съм дошла за това. — Наташа не издържа и се наведе да я погали по бузата. — Дойдох да поговоря с баща ти. — *Ама че съм страхливка* — упрекна се наум. Вместо да се обърне към него, продължаваше да говори на Фреди. — Харесва ли ти училището? Нали си в класа на госпожа Патерсън?

— Да. Много е добра. Изобщо не ни се скара, когато Майки Тауърс изпусна сбирката си от гадни буболечки в класната стая. А аз вече мога да чета стихотворението „Хайде, куче, скачай“.

Наташа се наведе и я погледна в очите.

— „Харесваш ли новата ми шапка“?

Фреди се разсмя щастливо, тъй като позна стих от стихотворението.

— „Не, предпочитам кучешки рожден ден“.

— И аз. — Автоматично се наведе и завърза връзката на маратонката. — Нали скоро ще ми дойдеш на гости в магазина?

— Добре. — Доволно от себе си, момиченцето изтича към вратата. — Довиждане, госпожице Станоф... Станиф...

— Таш. — Наташа ѝ смигна весело. — Всички деца така ми казват.

— Таш. — Фреди се усмихна на смешното име и се втурна навън.

Изчака да затихне звука от маратонките на Фреди по коридора и дълбоко си пое дъх.

— Съжалявам, че си позволих да ви безпокоя вкъщи, но ми се стори много по... — Господи, коя беше думата? „Подходящо“? „Удобно“? — Много по-добре.

— Чудесно. — Очите му бяха хладни и спокойни, за разлика от погледа на мъжа, който преди малко беше свирил красивата и страстна мелодия на Бетовен. — Защо не седнеш?

— Не, благодаря. — Каза го прекалено бързо, тъй като усещаше, че и за двамата щеше да е по-лесно, ако се държи любезно и хладно. — Няма да стоя дълго. Дойдох само да се извиня.

— Така ли? И за какво по-точно?

В очите ѝ проблесна опасен пламък. Това му достави неопишуемо удоволствие, след като заради нея не бе спал цяла нощ, за да я проклина.

— Винаги си признавам, когато направя грешка. Но тъй като вие се държахте така... — Господи, защо винаги, когато беше ядосана, забравяше английските думи?

— Безсрамно? — помогна ѝ той.

Веждите ѝ се повдигнаха надменно.

— А, значи си признавате?

— Нали уж ти трябваше да си признаеш нещо? — Седна на облегалката на люлеещия се стол със синя дамаска, като искрено се забавляваше. — Не искам да те прекъсвам.

Наташа изпитваше огромно желание да му обърне гръб и да си тръгне. Не стига, че отново се ядоса, ами беше засегната и гордостта ѝ. Затова реши по-бързо да приключи с целта на посещениято си и да забрави за случая.

— Онова, което казах... За вас и дъщеря ви, беше нечестно и невярно. След като разбрах, че съм сбъркала за някои неща, реших, че не съм била права. И много съжалявам за думите си.

— Добре. — С периферното си зрение долови познато движение на двора. Обърна глава и видя как Фреди се изкатери на люлката. — Предлагам да го забравим.

Наташа проследи погледа му и омекна.

— Детето наистина е чудесно. Нали от време на време ще ѝ позволявате да идва в магазина?

Нещо в тона ѝ го накара да я и погледне внимателно. Дали не беше доловил нещо като копнеж или съжаление?

— Не мога да ѝ попреча. Когато става въпрос за твоя магазин, тя е неудържима. Изглежда обичаш децата?

Наташа бързо възстанови самообладание го си.

— Да, естествено. Това е част от моите служебни задължения. Не искам да ви задържам повече, доктор Кимбъл.

Той стана и пое подадената с официален жест ръка.

— Спенс — нежно я поправи и стисна пръстите ѝ. — И за какво още не беше права?

Изглежда нямаше да ѝ се размине лесно. И отново си помисли, че си бе заслужила унижението.

— Смятах, че сте женен и се обидих, когато ме поканихте на среща.

— И повярва на честната ми думи, че съм вдовец?

— Не, разбира се. Проверих в справочника „Кой кой е в музиката“.

Той отново я изгледа внимателно, след което отметна назад глава и искрено се засмя.

— Господи, какви доверчива душа. Не намери ли там още нещо интересно?

— Само ласкави отзиви. Искам да ви напомня, че още не сте ми пуснали ръката.

— Зная. Кажи, Наташа, защо не ме харесваш? По принцип или защото реши, че съм женен и нямам право да те ухажвам?

— Да ме ухажвате? — Тя почти се залови от възмущение. — Гледахте ме така, все едно, че...

— Какво? — прекъсни я той.

Все едно, че сме любовници — помисли тя и се изчерви.

— Не ми хареса как ме гледате — каза само.

— Защото мислеше, че съм женен?

— Да. Не — поправи се, когато усети, докъде може да доведе този отговор. — Просто не ми хареса и толкова. — Спенс поднесе ръката ѝ към устните си. — Не го правете — предупреди го тя.

— А как точно искаш да те гледам?

— Изобщо няма нужда да ме гледате.

— Напротив. — Отново усети спотаена страст, която искаше да се освободи от клетката, в която я бе заключила. — Как да не те гледам, когато утре вечерта ще те видя в университета.

— Ще се преместя в друг курс.

— Не, няма да го направиш. — Леко докосна малката златна обеща на ухото ѝ. — Защото лекцията ти хареса. Усетих какво става в красивата ти главичка. А ако го направиш — продължи той, преди да е успяла да възрази, — аз ще започна да идвам в магазина.

— Защо?

— Защото от много дълго време ти си първата жена, която желая.

Възбудата премина по гръбначния ѝ стълб като светкавица. В съзнанието ѝ се върна спомена за онази опустошителна и страстна целувка и усети, че ѝ прималаява. Да, това наистина беше целувка на мъж, който изпитва желание. И въпреки упоритата ѝ съпротива, беше я накарал също да го пожелае.

Но това беше само една целувка, резултат от влиянието на лунната светлина и вечерната прохлада. Наташа много добре знаеше — до болка в сърцето — докъде могат да доведат подобни желания.

— Пълни глупости.

— Или откровеност — прошепна Спенс, очарован от чувствата, които идваха и си отиваха в тъмните ѝ очи. — Мисля, че трябваше да ти го кажа. Сега, след като знаеш, че съм свободен, нали не се чувстваш оскърбена от това, че те харесвам?

— Не съм оскърбена — предпазливо отвърна тя. — Просто това не ме интересува.

— Винаги ли се целуваш с мъже, от които не се интересуваш?

— Не съм те целувала. — Наташа рязко си издърпа ръката от неговата. — Ти ме целуна.

— Това може да се поправи. — Отново я привлече към себе си. — Сега е твой ред.

Стига да бе пожелала, тя можеше да се отдръпне. Прегърна я нежно и внимателно. Устните му бяха разбиращи и търсещи. В кръвта ѝ се разля опияняваща като наркотик топлина. Наташа простена гърлено и постави ръце на гърба му.

Все едно, че беше хванал свещ и усещаше как восъкът бавно се топи, докато огънят изгаря сърцевината ѝ. Наташа отстъпваше постепенно и накрая устните ѝ подканващо се разтвориха под неговите. Дори и в този момент в тялото ѝ се усещаше някаква съпротивителна сила. Тя не искаше да приеме това, което той я караше да изпитва.

Загубил търпение, Спенс я притисна към себе си. Гъвкавото ѝ тяло веднага се приспособи към неговото; главата ѝ се отметна назад в екстаз. И отново остана някаква част, недостъпна за него. Това още повече увеличи апетита му.

Когато най-после я пусна, Наташа бе останала без дъх. С огромно усилие успя да се успокои. И когато проговори, гласът ѝ беше напълно овладян.

— Не искам да се обвързвам.

— С мен или изобщо?

— Изобщо.

— Това е добре. — Погали я по косата. — Така ще мога по-лесно да променя решението ти.

— Много съм упорита — предупреди го тя.

— Забелязах. Защо не останеш за вечеря?

— Не, не мога.

— Добре, тогава те каня на вечеря в събота.

— Не.

— В седем и половина ще мина да те взема.

— Не.

— Нали не искаш да дойда в магазина и да те изложам пред клиентите?

Наташа загуби търпение и решително тръгна към вратата.

— Не мога да разбера, как е възможно един мъж, който се занимава с музика, да е толкова нахален.

Или просто късметлия, помисли Спенс, когато външната врата се затръшна зад гърба ѝ. Останал сам, започна весело да си подсвирква.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Като всяка събота, в магазина за играчки беше шумно и пълно с посетители. Така и трябваше да бъде. За всяко дете дори в названието „събота“ се криеше нещо вълшебно, нещо като двацет и четири часова магия — край, когато досадното училище беше твърде далече във времето, за да се осъзнава като реален проблем. Това беше ден за каране на колело, за игри и състезания с приятели. Откакто беше създала „Къщата на чудесата“, Наташа се радваше на съботата не по-малко от своите малки клиенти.

Така Спенс си спечели още една черна точка, тъй като успя да ѝ отрови любимия ден.

Докато маркираше един „Черен Петър“, три пластмасови динозавърчета и пакет дъвки, тя си спомни, че бе отказала поканата за вечеря. При това напълно сериозно.

Но този човек изглежда не разбираше английски.

Иначе защо ще ѝ изпраща червена роза? И то в магазина, ядосваше се Наташа. Като капак на цялата история трябваше да понася и романтичния ентусиазъм на Ани. Когато реши да не обръща внимание на цветето, приятелката ѝ се втурна да го спасява и дори купи от магазина отсреща ваза, в която то сега гордо се извисяваше до касовия апарат.

Наташа избягваше да гледа към розата и нито веднъж не погали нежните листенца, но нямаше къде да се скрие от упоителния аромат, който я обгръщаше всеки път, когато маркираше продадена играчка.

Защо всички мъже си въобразяват, че могат да спечелят сърцето на една жена с цвете?

Защото знаят, че ще успеят, сама си отговори Наташа. Потисна една въздишка и погледна розата.

Въпреки това нямаше да приеме поканата. Отметна назад косата си и съсредоточено започна да брой запотените монети, с които малкият Хамнстън плати за новия брой на комиксите. А животът всъщност е толкова обикновен, помисли си, когато момченцето

изхвърча от магазина, щастливо прегърнало списанието с новите приключения на командира Зарк. По дяволите, наистина беше обикновен. Въздъхна дълбоко и окончателно затвърди решението си. И нейният живот беше съвсем обикновен, преди Спенс да започне да се опитва да го усложни. След работа щеше да се прибере вкъщи, да си вземе гореща вана и да прекара остатъка от вечерта полегнала на дивана пред някой стар филм, похапвайки пуканки.

Но той никак не беше глупав. Наташа излезе от щанда и отиде да прекрати шумния спор на братята Фрийдмънт, които не можеха да се споразумеят какво да изхарчат седмичните си ресурси. Интересно, дали многоуважаваният професор не гледа на техните отношения — или по-скоро на липсата на отношения, поправи се мислено — като на шахмата партия? Тя винаги играеше шах светкавично и дръзко, но имаше чувството, че той е от онези, които внимателно обмислят всеки следващ ход. Ако си е въобразявал, че лесно ще обяви мат, не е познал.

Втората лекция на Спенс беше също така блестяща като първата и за нейно успокоение не я поглеждаше по-често от останалите студенти. На въпросите ѝ отговаряше също толкова търпеливо и коректно, както на другите. Да, изглежда бе от предпазливите шахматисти.

И точно когато се бе отпуснала и спокойно минаваше покрай катедрата на излизане от залата, той ѝ подаде червена роза. Много опасен ход, с който постави в затруднено положение нейната царица.

Наташа си помисли, че ако имаше повече воля, веднага щеше да хвърли розата на земята и да я стъпче с крак. Но тъй като се оказа, че няма никаква воля, сега бе принудена със зъби и нокти да се бори да спечели следващия ход. Беше я сварил неподготвена. Днес също след как той ѝ изпрати още една роза в магазина.

Ако продължава в същия дух, щяха да започнат клюки. В едно малко градче подаряването на червена роза беше гореща новина, която светкавично се разпространява по магазинчета, фризьорски салони и заведения, а след това се разнищваше по време на следобедния чай. Ето защо Наташа на всяка цена трябваше да прекрати това безобразие. Засега реши просто да не му обръща внимание. *О, стига да можеше.*

Съсредоточи се върху конкретния проблем, който трябваше да разреши и решително разтърва боричкащите се братя Фрийдмънт.

— Достатъчно — обяви Наташа. — Ако още веднъж чуя да се наричат гадно идиотче и... Какво беше другото?

— Тъп пуяк — услужливо напомни по-високото момченце.

— Да, точно така, тъп пуяк. — *Страхотен израз.* — Още по-грозно. Ако веднага не престанете, ще се обадя на майка ви да не ви пуска да припарите до магазина поне за две седмици.

— Оу, Таш.

— Кое то означава, че няма да видите какви хубави неща съм поръчала за Хелоуин. — Изчака да проумеят колко страшно бе наказанието и леко ги стисна за тънките вратлета. — Имам едно предложение. Защо не хвърлите ези-тура, за да решите какво да си купите първо: футболната топка или комплекта за фокуси. Това, което не купите сега, ще го поръчате на Дядо Коледа. Е, какво ще кажете?

Момчетата направиха гримаса, както бяха заловени от двете й страни.

— Става.

— Не е достатъчно. Искам да чуя, че идеята много ви допада.

Пусна ги и те веднага започнаха да се карат с коя монета да хвърлят ези-тура.

— Сбъркала си си професията — отбеляза Ани, когато двете момчета тичешком напуснаха магазина с футбола.

— В какъв смисъл?

— Трябвало е да постъпиш в Корпуса на мира към ООН. — Приятелката й кимна към витрината, за да й покаже как братята подтичват след топката и упражняват пас. — Сладките дечица на Фрийдмънтови са костеливи орехчета.

— Първо ги сплаших, а след това им предложих достоен изход от ситуацията.

— Виждаш ли? Чиста загуба за Обединените нации.

Наташа се засмя и поклати глава.

— Най-лесно се решават чужди проблеми. — Отново прояви слабост и погледна розата. В момента най-голямото й желание бе да се появи някой с магическа пръчка и да разреши нейния проблем със Спенс.

Час по-късно някой я дръпна за полата.

— Здравсти.

— Фреди, здравей, как си? — Протегна ръка и докосна шнолата, с която бе закрепена хвърчащата косичка на момиченцето. Беше с панделката, която Наташа ѝ бе подарила при първото посещение в магазина. — Много си красива днес.

Фреди цялата засия и се усмихна заговорнически като жена на жена.

— Харесва ли ти новия ми панталон?

Наташа внимателно огледа старателно колосания небесно син гащеризон, поне с два размера по-голям от необходимото.

— Много. И аз имам такъв.

— Наистина ли? — Откакто Наташа се бе превърнала в любимка на Фреди, нищо не можеше да ѝ достави по-голямо удоволствие. — Татко ми го купи.

— Хубаво е направил. — И въпреки че не искаше да го вижда, потърси го с поглед из магазина. — Той ли те доведе?

— Не, Вера. Нали каза, че можем да дойдем и да погледаме играчките?

— Разбира се. Радвам се, че дойдохте. — И това беше самата истина, осъзна Наташа. Както и че се разочарова, когато не видя баща ѝ.

— Обещах нищо да не пипам — обясни Фреди и пхна ръчички в джобовете си. — Вера каза да разглеждам не с пръсти, а с очи.

— Много разумен съвет — одобри Наташа, въпреки че нямаше нищо против пъргавите детски пръстчета. Някои играчки обаче непременно трябва да се пипнат. — Само попитай мен или Ани.

— Добре. Сега отивам при сестрите Брауни да си изберем комплект за трудово обучение.

— Чудесно. А после ела да ми го покажеш.

Фреди щеше да се пръсне от радост.

— Добре. Вътре има шапка и е показано как се правят възглавнички, свещници и други интересни неща. Искаш ли и на тебе да ти направя подарък?

— Много ще ми е приятно. — Поправи шнолата, която всеки момент щеше да падне.

— Татко каза, че довечера ще те води на ресторант.

— Ами, аз...

— Не обичам ресторантите, в които няма пици, затова ще си остана вкъщи. Вера обеща да приготви мексикански питки и да поканим Джо Бет. И трите обичаме да се храним в кухнята.

— Сигурно е много приятно.

— Ако не ти хареса ресторанта, ела у нас да опиташ питките. Вера винаги прави страшно много и ни остават за следващия ден.

Наташа въздъхна безпомощно и се наведе да завърже връзката на обувката на Фреди.

— Благодаря за поканата.

— Косата ти мирише много хубаво.

Наташа окончателно се предаде. Наведе се и я целуна по главата.

— И твоята.

Очарована от къдриците на Наташа, Фреди протегна ръка и ги докосна.

— Жалко, че нямам като твоята коса — каза. — Моята е права като клечки — повтори думите на леля си Нина.

Наташа се усмихна и отметна бретона от очите на детето.

— Когато бях малка, на Коледа винаги слагахме на върха на елхата едно ангелче. Беше много красиво и имаше същата пухкава руса коса като твоята.

Фреди се и изчерви от удоволствие.

— А, ето къде си била. — Вера се показва на пътеката. В едната си ръка държеше плетени кошници, в другата — платнена пазарска чанта. — Хайде, трябва да се прибираме, за да не си помисли баща ти, че сме се загубили. — Подаде ръка на Фреди и хладно поздрави Наташа. — Добър ден, госпожице.

— Добър ден. — Наташа се почувства странно. За втори път усети преценяващия поглед на черните очи на икономката. Явно я смяташе за натрапница. — Надявам се скоро пак да доведете Фреди в магазина.

— Ще видим, но за едно дете е също толкова трудно да устои на магазин за играчки, колкото за един мъж — на хубави жени.

Вера поведе Фреди по пътеката, без да се обръща повече назад, но момиченцето ѝ махна с ръка и широко се усмихна.

— Така значи — отбеляза Ани, застанала до щанда. — И какво трябваше да означава тази забележка?

Наташа се усмихна тъжно и закрепил косата си с фиби.

— Страхува се, че съм хвърлили око на нейния работодател.

Ани изсумтя презрително, забравила, че дамите не правят така.

— По-скоро работодателят ти е хвърлил око. Блазе ти. Де и аз да имах такъв късмет. — Въздъхна завистливо. — Е, след като вече знаем, че страхотният тип е свободен, Земята спокойно може да продължи да се върти около оста си. Защо не ми каза, че имаш среща?

— Защото нямам.

— Но аз с ушите си чух как Фреди каза, че...

— Той наистина ме покани на вечеря — обясни Наташа, — но аз му отказах.

— Разбирам. — Ани помълча известно време, след което наклони глава и съвсем сериозно я попита: — И кога стана катастрофата?

— Каква катастрофа?

— Онази, след която си получила тежко мозъчно увреждане.

Наташа се засмя и тръгна към вратата да посрещне следващите клиенти.

— Не се шегувам — отново подхвана Ани, когато останаха за малко сами. — Доктор Спенсър Кимбъл е прекрасен, необвързан и... — наведе се над касовия апарат и подуши розата, — очарователен мъж. Защо не си тръгнеш по-рано, за да се съсредоточиш върху реалните си проблеми? Например, какво да облечеш довечера.

— Много добре зная какво ще си облека. Стария хавлиен халат.

Ани не издържа и се ухили.

— Не избързваш ли малко? Не е прилично да се показваш по хавлия поне до третата среща.

— Нали ти казах? И първата няма да се състои. — Наташа се усмихна на следващата клиентка и маркира играчката.

След половин час Ани отново се върне на същата тема.

— Добре, от какво се страхуваш?

— От данъчните инспектори.

— Таш, питам те сериозно.

— И аз сериозно ти отговарям. — Фибите отново изпопадаха от косата ѝ и тя се предаде. Свали ги една по една и ги остави на плота.

— Всеки американски предприемач се страхува от данъчните.

— Сега говорим за Спенс Кимбъл.

— Нищо подобно — поправи я Наташа. — Сега ти говориш за Спенс Кимбъл, а не аз.

— А аз си въобразявах, че сме приятелки.

Смаяна от обидения тон на Ани, Наташа престана да се занимава с макета на конни състезания, поразместен от въодушевени малки посетители.

— Но ние наистина сме приятелки. Знаеш, че е така.

— Приятелките разговарят помежду си, Таш. Споделят си. Съветват се една с друга. — Ани изпуктя възмутено и сложи ръце в джобовете на размъкнатите си джинси. — Виж, разбирам, че преди да дойдеш тук, нещо ти се е случило. Нещо, което още те измъчва и за което никога не говориш. Мислех, че, като истинска приятелка, не бива да те разпитвам.

Наташа се изненада, че е била толкова прозрачна. През цялото време беше вярвала, че отдавна е загърбила миналото. Почувства се някак безпомощна и докосна ръката на Ани.

— Благодаря ти.

Ани сви рамене и отиде да затвори магазина. Клиентите си бяха отишли и от следобедната блъсканица не бе останала и следа.

— Помниш ли, как ти ревах на рамото, когато ме заряза Дон Нюмън?

Наташа неодобрително подви устни.

— Той не заслужаваше да плачеш за него.

— Да, но аз имах нужда да си поплача. — Ани смутено се усмихна. — Да плача, да крещя, да стена и даже да пийна нещо. Ти през цялото време беше до мен и наговори по негов адрес толкова приятни гадости.

— Никак не беше трудно — напомни ѝ Наташа. — Дон беше истински тъп пуюк. — С удоволствие използва обидното прозвище на младия Фрийдмънт.

— Тъп, ама красив пуюк. — Ани отново се прехласна по спомените си. — Както и да е, тогава ти ми помогна да го преодолеея и да повярвам, че без него съм много по-добре. А ти никога не си плакала на рамото ми, Таш. Защото никога не допускаш мъжете до себе си. — Вдигна ръка и очерта във въздуха огромен кръг.

Развеселена, Наташа се облегна на плота.

— Какво означава това?

— Великото силово поле на Станисласки — обясни Ани. — Отблъсква всички същества от мъжки пол от двайсет и пет до петдесет годишна възраст.

Наташа озадачено повдигна вежди. Вече не ѝ беше толкова смешно.

— Не разбирам дали да го приема като комплимент или като оскърбление.

— Не е нито едното, нито другото. Моля те да ме изслушаш. — Ани дълбоко си пое дъх и мислено си обеща да внимава какво говори. — Таш, виждала съм те как гониш мъжете като досадни мухи. И го правиш, без да се замисляш — допълни, след като приятелката ѝ не възрази. — Възпитано, но решително. Не си спомням да си съжелявала за някой от нещастниците, на които си показвала вратата. Винаги съм се възхищавала на високото ти самочувствие. Завиждам ти, че се чувстваш добре сама и нямаш нужда да излизаш на среща всяка събота вечер.

— Не става въпрос за високо самочувствие — уточни Наташа. — Просто не искам да се обвързвам.

— Добре — кимна Ани. — Съгласна съм. Но този път е различно.

— Защо смяташ, че е различно? — Наташа заобиколи касата и започна да описва продадените стоки в счетоводната книга.

— Ето, видя ли? Щом усети, че ще спомена името му, веднага започна да нервничиш.

— Изобщо не нервнича — излъга Наташа.

— Не е вярно. Откакто преди няколко седмици Кимбъл влезе в магазина, непрекъснато си нервна, потисната и разсеяна. Откакто те познавам, никога не си се замисляла за някой мъж повече от три минути. Но не и сега.

— Да, но само защото той е по-досаден от останалите. — Ани я изгледа изпитателно и тя се предаде. — Добре, наистина има... нещо. Но изобщо не го харесвам.

— Или по-скоро те е страх, че го харесваш.

Наташа се сепна, но реши да не се задълбочава.

— Кое е съвсем същото.

— Не, не е. — Ани сложи ръка върху нейната и я стисна. — Виж, не че те подтиквам към този човек. Може да се окаже, че е убил жена

си и я е заровил в градината. Искам да ти кажа само, че ще се почувстваш по-добре чак когато престанеш да се страхуваш.

По-късно, седнала на леглото си у дома, Наташа си помисли, че Ани е права. Да, често беше потисната и разсеяна. И се страхуваше. Но не от Спенс. Никой мъж повече нямаше да я уплаши. По-скоро се страхуваше от собствените си чувства. Забравени, нежелани чувства.

Дали отново бе престанала да бъде господарка на живота си? Пак ли щеше да започне да действа нерационално и импулсивно само защото изпитваше потребност от някой мъж? *Не*. Отново ли щеше да се крие в дома си от страх да не го срещне, макар и случайно? *В никакъв случай*.

Страх ме е, защото волята ми е подложена на изпитание — реши Наташа и се запъти към дрешника. Ето защо тази вечер щеше да отиде на среща с упорития доктор Кимбъл и да си докаже, че е достатъчно силна да устои на магнетичното му привличане. След това щеше да се върне към нормалния живот.

Застанала пред дрешника, Наташа се намръщи. Извади официална рокля в наситено синьо с мънистен колан. Не се стараеше да изглежда колкото може по-добре в негова чест. Неговото мнение беше без значение. Просто това беше любимата ѝ рокля, а толкова рядко ѝ се удаваше възможност да я облече.

Точно в седем и дваайсет и осем той почука на вратата. Наташа отдавна бе готова и не откъсваше поглед от часовника. На два пъти си бе освежавала червилото и няколко пъти провери съдържанието на чантичката си.

Държа се като госпожица в пубертета — ядоса се Наташа и тръгна към вратата. — В края на краищата, става въпрос само за една вечеря. Първата и последната. *А той е само мъж*, напомни си за последен път, преди да отвори.

Но изключително привлекателен мъж.

Спенс изглеждаше много добре със сресана назад коса и светеща в очите полуусмивка. Наташа не бе допускала, че някога ще затаи дъх от възнание пред мъж с костюм и вратовръзка.

— Здравей. — Подаде ѝ още една червена роза.

Тя въздъхна и си помисли, че изобщо не приличаше на професор, въпреки сиво-синкавия костюм. Пое цветето и го притисна до бузата си.

— Не си промених мнението заради розите.

— Мнението за какво?

— Да приема поканата. — Отстъпи назад, тъй като нямаше как да не го покани да влезе, докато постави цветето във вода.

Той се усмихна широко и тя окончателно се обърка. Изглеждаше толкова красив и дързък.

— А какво те накара да си промениш мнението?

— Просто огладнях. — Остави кадифеното си сако на облегалката на стола и предложи: — Седни, докато намеря ваза.

Няма да ме остави да се главозамайвам излишно — помисли Спенс, когато тя излезе от стаята. Странно, но това също му харесваше. Пое си дъх и отново усети парфюма ѝ. Невероятно. След като го бе накарала да мисли, че няма по-съблазнителна миризма от миризмата на сапун, беше си сложила нещо, което напомняше за среднощни сенки и плач на цигулки.

Реши, че това е опасна тема и започна да разглежда стаята. Значи Наташа обичаше ярки, жизнерадостни цветове, отбеляза си наум, тъй като бе впечатлен от съчетанието на смарагдовозелени и кобалтовосини възглавнички върху сапфирения диван. Отстрани на пода беше поставена голяма бронзова урна със сребристи паунови пера. Свещи с различни размери и цветове се виждаха из цялата стая и вероятно на тях се дължеше аромата на ванилия, жасмин и гардения. В затрупаната с книги библиотечка в ъгъла забеляза заглавията на съвременни и класически романи.

Масичките също бяха затрупани със сувенири, снимки в рамки, сухи цветя и причудливи статуетки, явно вдъхновени от героите на популярни вълшебни приказки. Спенс веднага разпозна къщата на вещицата от „Хензел и Гретел“, с размерите на човешка длан, Червената шапчица, сладкото прасенце, което срамежливо надничаше от прозореца на къщичка със сламен покрив, Пепеляшка, с кристална пантофка в ръка.

Наръчник по водопровод и канализация, ярки цветове и вълшебни приказки, помисли той и нежно погали с пръст кристалната

пантофка. Странно и интригуващо съчетание. Също като стопанката на този дом.

Спенс се обърна, когато я чу да влиза в стаята.

— Много са красиви — посочи към фигурките. — Фреди ще умре от завист, ако ги види.

— Благодаря ти. На брат ми са.

— На брат ти? — Очарован, Спенс взе захарната къщичка, за да я разгледа отблизо. Беше изработена от полирано дърво и след това така умело оцветена, че всяка баничка, бонбон или сладка изглеждаха невероятно вкусни. — Не мога да повярвам, че е направена от човешки ръце.

В този момент Наташа забрави за резервите си и прекоси стаята, за да седне до него.

— Майкъл от малък обича да се занимава със скулптура и дърворезба. Един ден неговите произведения ще бъдат изложени във всички големи галерии и музеи по света.

— И сега са достойни да бъдат изложени.

Откровеното му възхищение докосна най-съкровеното ѝ чувство — обичта към семейството.

— Не е толкова лесно. Той е млад, упорит и много горд. Засега на никого не ги показва и работи като дърводелец, за да помага на семейството. Обаче един ден... — Наташа се усмихна на някакъв свой спомен. — Направи ми тези фигурки, защото се учех да чета на английски по книжка с вълшебни приказки. Намерил я в кашоните, които ни дадоха от църквата, когато пристигнахме в Ню Йорк. Картинките бяха толкова красиви, че аз ужасно исках да разбера какво се е случило с героите.

Замълча, изненадана, че се беше споделила с него нещо толкова лично.

— Време е да тръгваме.

Той само кимна, но реша по-късно отново деликатно да я подпита за семейството ѝ.

— Облечи си сако — предложи ѝ и го взе от стола. — Навън захладня.

Беше се спрял на ресторант с изглед към Потомак, който се намираше на един от хълмовете край града. Наташа се изненада, тъй като предварително бе готова да се обзаложи, че ще предпочете тихо и

елегантно заведение в центъра, където обслужването бе професионално, дискретно и бързо. След първата чаша вино тя реши да се отпусне и да прекара една приятна вечер.

— Днес Фреди беше в магазина.

— Да. Каза ми. — Развеселен, повдигна чашата си за тост. — Решила е да си накъдри косата.

Отначало Наташа не разбра, но след малко се усмихна и докосна косата си.

— Поласкана съм. Много е сладка.

— Лесно ти е на теб. Тъкмо бях усвоил изкуството да връзвам опашки.

За свое учудване, тя веднага си представи как старателно сплита меката, непокорна косичка.

— И е голяма красавица. — Спомни си как седеше пред пианото в скута на баща си. — Има очи като твоите.

— Засега много не си личи — промърмори той, — но вероятно просто искаш да ми направиш комплимент.

Наташа се почувства неудобно и се съсредоточи в менюто.

— Толкова съм гладна — предупреди го тя, — че ще си поръчам по малко от всичко.

И наистина го направи. Беше преценила, че докато се хранят, разговорът щеше да върви гладко. С предястието подхвана теми, които бяха разисквали на лекциите. Поговориха си за музиката от края на XV век, хармонията и пътуващите музиканти. Спенс се отнесе с разбиране към нейната любознателност, но накрая все пак насочи разговора към по-лични проблеми.

— Разкажи ми за семейството си.

Наташа сложи в устата си потопено в масло парченце рак, като се наслаждаваше на нежния му вкус.

— Аз съм най-голямата от четири деца — започна да разказва, но внезапно усети, че пръстите му спокойно се увиха около нейните. Издърпа ръката си и я прибра на безопасно място в скута си.

Постъпката ѝ го накара да скрие усмивката си зад чашата с вино.

— И всички ли сте шпиони?

В очите ѝ проблеснаха весели пламъчета и се сляха с отразената светлина на свещите.

— Не, разбира се. Защо?

— Помислих си, че криеш нещо, след като се поколеба дали да ми разкажеш за семейството си.

Устните ѝ трепнаха, но накрая не издържа и се засмя на глас.

— Глупости. — Потопи в масло следващото парченце и бавно го обърна, като се наслаждаваше на аромата на крехкото месо. — Имам двама братя и сестра. Родителите ми живеят в Бруклин.

— А ти защо си се преместила в Западна Вирджиния?

— Исках да сменя обстановката. — Сви рамене. — Нали и при тебе същото?

— Да. — Отвесна бръчка проряза челото му, когато внимателно я изгледа. — Каза, че си била приблизително колкото Фреди, когато сте пристигнали в Щатите. Спомняш ли си нещо за времето преди това?

— Разбира се. — Веднага се досети, че той мислеше по-скоро за дъщеря си, отколкото за спомените ѝ от Украйна. — Винаги съм вярвала, че впечатленията от първите ни години са много трайни. Добри или лоши, те ни правят такива, каквито сме. — Загрижено се наведе напред и попита. — А ти какво си спомняш от времето, когато си бил петгодишен?

— Как седя пред пианото и свиря гами — споменът беше толкова жив, че му стана смешно. — Аромат на розите в оранжерията, а навън вали сняг. Как се колебая дали да не зарежа упражненията и да избягам в парка. Обичах да замерям бавачката със снежни топки.

— Бавачка — засмя се Наташа, но не иронично, а с чувство за хумор. Облегна брадичка на свитите си ръце и очите ѝ още повече се приближиха до неговите. Беше очарован от играта на светлините и сенките върху красивото ѝ лице.

— А ти какво правеше?

— И двете. Упражнявах се и се замерях със снежни топки.

— Какво добро дете.

Погали с пръст ръката ѝ и се изненада, когато усети преминаващата през тялото ѝ тръпка. Преди да се отдръпне, усети и ускорения ѝ пулс.

— Какво още си спомняш за времето, когато си била на пет години?

Ядосана от реакцията на тялото си, тя твърдо реши да не се издава. Затова само вдигна рамене.

— Спомням си как баща ми носеше дърва за печката. По косата и яката на палтото му има много сняг. Плаче бебе — това е по-малкото ми братче. Помня миризмата на маминия хляб. Преструвам се на заспала и подслушвам как баща ми говори за бягството.

— Страхуваше ли се?

— Да. — Очите ѝ се замъглиха от спомени. Рядко се връщаше към миналото, защото не изпитваше нужда да го прави. Но винаги си го представяше кристално ясно, а не като размазан образ. — О, да. Много ме беше страх. Надявам се никога повече да не изпитам същия страх.

— Разкажи ми.

— Защо?

Очите му потъмняха и се приковаха към нейните.

— Защото искам да разбера какво се е случило.

И тя започна да разказва. Не се налагаше да търси най-подходящите думи — те отдавна бяха готови в съзнанието ѝ. Споменът беше прекалено жив.

— Изчакахме до пролетта и взехме със себе си само толкова багаж, колкото можехме да носим. На никого нищо не казахме. Отначало се качихме на каруцата. Папа ни обясни, че отиваме на гости при леля — сестрата на мама, която живееше на западната граница. Но все си мисля, че някой знаеше къде отиваме; някой ни следеше какво правим — хора с уморени лица и големи очи. Папа беше приготвил фалшиви документи — наистина зле направени, но имахме и карта. Надявахме се да не попаднем на граничари.

— Тогава си била само на пет години?

— Почти на шест. — Наташа замислено прокара пръст по ръба на чашата си. — Майкъл беше петгодишен, а Алекс само на две. Вечерно време си палехме огън — ако не беше опасно, разбира се — сядахме наоколо и татко ни разказваше приказки. Това са най-хубавите ми спомени: как заспиваме заслушани в неговия глас, упоени от миризмата на борова смола. Изкачихме се в планината и стигнахме в Унгария. Дотам бяхме вървели деветдесет и три дни.

Спенс не можеше да си представи какво е преживяла, въпреки че го виждаше в очите ѝ. Представи си малкото момиченце и я хвана за ръката, подканвайки я да продължи.

— Татко беше планирал бягството от години. Сигурно това беше мечтата на целия му живот. Познаваше разни хора, които помагаша на невъзвращенци, както ги наричаха тогава. Всъщност това пак е било война — Студената война — но аз бях прекалено малка, за да го разбера. Само усещах страха на родителите си и на хората, които ни помагаша. От Унгария ни преведоха по тайни канали в Австрия. Църквата ни помогна със средства, за да си платим пътя до Америка. И даже когато всичко свърши, аз все чаках да дойдат и да арестуват татко.

Наташа се сепна, изненадана не само, че му разказваше всичко това, но и че здраво се беше вкопчила в ръката му.

— Никак не е било лесно за едно дете.

— Спомням си също как за пръв път ядох хотдог. — Усмихна се и отново взе чашата си. Никога и с никого не бе говорила за онова време. Дори с близките си. А ето че сега говореше, при това със Спенс Кимбъл. Непременно трябваше да смени темата. — Както и деня, когато татко купи първия телевизор. Детството никога, даже с бавачка — отново се усмихна Наташа — не е време на спокойствие. Но рано или късно всички ние порастваме. Аз имам магазин за играчки, а ти си известен композитор. Защо напоследък не пишеш музика? — Усети как пръстите му се стегнаха около нейните и я заболя. — Извинявай — поправи се бързо, — нямам право да ти задавам толкова личен въпрос.

— Няма нищо. — Пръстите му отново се отпуснаха. — Не композирам, защото не мога.

Тя се поколеба за миг, но импулсивно продължи:

— Познавам творбите ти. Толкова ярък талант не изчезва без причина.

— През последните години това не беше най-важното в живота ми. Едва напоследък започна да ме притеснява.

— Тогава не се отказвай толкова лесно.

Спенс се усмихна и тя поклати глава — нетърпяща възражение, царствена. Този път нейните пръсти стиснаха неговите.

— Говоря напълно сериозно. Сигурно си казваш: когато настъпи подходящия момент, когато имам настроение, когато обстановката го позволява. Губиш ценно време. Ако баща ми беше чакал да пораснем, за да понесем пътуването по-леко, още щяхме да сме в Украйна. Има

неща, които не трябва да се отлагат нито за миг. Животът е толкова кратък.

Усещаше енергията, която струеше от ръката ѝ. А през очите ѝ премина сянката на съжалението за пропуснатите възможности. Изглежда и за двете имаше някаква причина, която му се стори не по-малко интригуваща от думите ѝ.

— Може и да си права — каза бавно и неочаквано поднесе дланта ѝ към устните си. — Изчакването невинаги е най-доброто решение.

— Стана късно. — Наташа си издърпа ръката и отново я прибра в скута си. Но продължаваше да усеща неговата топлина. — Време е да тръгваме.

Успокои се, когато я изпрати до вратата на дома ѝ. В колата се бе смяла до сълзи, когато Спенс ѝ описа всички хитрости, с които Фреди се надяваше да го спечели, за да ѝ позволи да си вземе котенце.

— Най-много ми хареса плаката със снимки на котки, изрязани от списания. Много умна постъпка. — Обърна се и се облегна на вратата на апартамента. — Нали наистина ще ѝ вземеш коте?

— Да, но ще се съпротивлявам докрай.

— През зимата в големите стари къщи като вашата обикновено е пълно с мишки. Добре е да вземете даже две котенца от Джо Бет.

— Ако Фреди ми излезе с този номер, вече ще зная откъде го е научила. — Уви една от къдриците на Наташа около пръста си. — А следващата седмица ще имате контролно, госпожице Станисласки.

Наташа повдигна учудено вежди.

— Да не ме заплашвате, доктор Кимбъл?

— Позна.

— Не ме е страх от никакво контролно. Аз съм отлична студентка. Освен това, защо имам чувството, че стига да поиска, Фреди може да те убеди да вземеш цялото котило?

— Не, тя иска само сивото котенце.

— Значи вече си ходил да ги видиш?

— Да, при това няколко пъти. Няма ли да ме поканиш?

— Не.

— Добре тогава. — Прегърна я през кръста.

— Спенс.

— Просто ще послушам съвета ти — промърмори той и леко докосна с устни брадичката ѝ. — Няма да отлагам. — Привлече я поблизо и премести устни към ухото ѝ. — Нито ще чакам подходящото време и място. — Леко ухапа долната ѝ устна. — И да губя ценно време.

Неочаквано устните му се преместиха върху нейните. Усети слаб привкус на вино и това се оказа достатъчно, за да се почувства опиянен. Наташа излъчваше екзотичен, замайващ аромат. Като усещането за есен, което витаеше във въздуха, тя му напомняше за пушек на горски огън и тежки мъгли. Тялото ѝ се притисна нетърпеливо към неговото и той усети спотаената страст. Страст, която не се разтвори пред него като цвете и която не бе тиха като нощен шепот. Тя избухна с такава сила, че дори имаше чувството, че около тях въздухът се взриви. Накара го да се почувства безразсъден и дързък. Без сам да разбира думите, които шепнеше, бързо започна да движи устни по лицето ѝ, като непрекъснато се връщаше към горещата, зажадняла уста. Усети, че губи контрол и рязко я пусна.

Виеше ѝ се свят. Знаеше, че не е само от изпитото вино. Той и само той я караше да се чувства безсилна, премаляла, отчаяна... Искаше да я докосват. Той да я докосва. Простена, останала без дъх, и отметна назад глава. Ненаситните му устни веднага се впиха в шията ѝ.

Не биваше да го прави, отново беше поела по грешния път. Стари страхове и съмнения я връхлетяха като ураган и разкриха в душата ѝ празнота, която трябваше да се запълни. А когато празнотата бе заменена от разтапяща наслада, отново се върна страхът.

— Спенс. — Пръстите ѝ се впиха в раменете му. В съзнанието на Наташа се водеше ожесточена битка между желанието да го спре и желание да продължи. — Моля те.

Той бе не по-малко разтърсен от нея. Простена и зарови лице в косата ѝ.

— Нещо ми става всеки път, когато те видя. И не мога да го преодоля.

Тя отчаяно копнееше да го притисне към себе си, но си наложи да отпусне ръце.

— Да спрем дотук.

Той се отдръпна и обхвана лицето ѝ с ръце. Страните ѝ бяха поруменели от вечерната прохлада и пламъка на страстта.

— Дори да исках — а аз определено не искам, нямаше да мога.

Наташа го погледна право в очите, като си наложи да не обръща внимание на нежността, с която докосваше лицето ѝ.

— Просто исках да спиш с мене.

— Да. — Не знаеше дали да се засмее или да ѝ се разсърди за прямотата. — Не е толкова елементарно.

— В секса никога нищо не е елементарно.

Спенс присви очи.

— Не става дума за секс.

— Нали току-що каза...

— Искам да те любя. Има голяма разлика.

— Нямам намерение да представям нещата в романтична светлина. Безсмислено е.

Раздразнението изчезна от погледа му също толкова бързо, колкото се бе появило.

— Тогава ще се наложи да те разочаровам. Когато двамата с тебе решим да правим любов, всичко ще бъде изключително романтично.

— И преди Наташа да успее да се отдръпне, отново впи устни в нейните. — И държа да си спазва обещанието.

ПЕТА ГЛАВА

— Наташа, хей, Наташа!

Наташа се откъсна от безплодните си мисли и вдигна поглед. Беше Тери, увит в дълъг шал на бели и жълти черти, тъй като температурата рязко се бе понижила и имаше слана. Затича се към нея, а шалът се влачеше зад гърба му. Когато я настигна, очилата му се бяха изкривили на една страна върху зачервения от студа нос.

— Здравей, Тери.

Едва дишаше, въпреки че беше пробягал не повече от стотина метра. Дано само пак не получи астматичен пристъп.

— Здравей. Случайно те забелязах. — Всъщност от дваайсет минути я причакваше, скрит зад едно дърво и вече почти се бе отчаял, че някога ще се появи.

Наташа се почувства като майка на непохватно дете. Първо му намести очилата, а след това старателно уви шала около мършавия му врат. От студа стъклата се бяха запотили.

— Трябваше да си сложиш и ръкавици — смъмри го тя, хвана го за ръка и го поведе нагоре по стълбището.

Щастлив и благодарен, той направи опит да каже нещо, но само изграчи.

— Да не си настинал? — Извади от чантичката си книжна салфетка и му я подаде.

Той се прокашля.

— Не. — Все пак взе кърпичката, като мислено се закле да я пази до края на живота си. — Чудех се дали довечера след лекцията — нали разбираш — си свободна? Сигурно си имаш други планове, но ако си свободна, можем да изпием чаша кафе. Или две — поправи се отчаяно. — Искам да кажа, ти ще пиеш от своята, а аз — от моята. — Леко презеления, докато завърши сложната си реч.

Горкото момче, сигурно е самотно, помисли Наташа и любезно се усмихна.

— Разбира се, защо не.

Нищо нямаше да ѝ стане, ако му отдели час-два. Хем нямаше да мисли за... *За мъжа, който всеки момент щеше да се изправи пред курса, мрачно помисли Наташа; за мъжа, който преди две седмици бе спрял дъха ѝ с целувката си и който в момента весело се шегуваше с дребничка блондинка, която надали имаше и двацет години.*

Настани се на банката в отвратително настроение и заби нос в учебника.

Спенс веднага усети, че е влязла в стаята. Стана му приятно, когато забеляза обидата и ревността в погледа ѝ. Дали това не беше поредната лоша шега на съдбата, след като през последните седмици бе затънал до уши в лични и професионални проблеми. Докато тичаше между водопроводчика, телефонната централа и факултетния съвет, не му бе останала и една свободна минута. Но сега всичко беше наред. Погледна скришом към Наташа. Непременно щеше да навакса пропуснатото време.

Седна на края на катедрата и предложи да си поговорят за различията между религиозната и светската музика през бароковия период.

Тя се престори, че това не я интересува. И той веднага го усети. Защо иначе щеше да попита за мнението ѝ, при това неведнъж, а два пъти?

О, той никак не беше глупав, мислеше тя. По никакъв начин — нито с трепване на окото, нито с промяна в интонацията — не се издаваше, че има по-специално отношение към нея. Никой в курса не подозираше, че този интересен, дори повече — блестящ лектор, я бе целувал до загуба на съзнание и то неведнъж, не два, а цели три пъти. А сега най-спокойно говореше за състоянието на операта в началото на XVII век.

С черно поло и сиво сако от туид, изглеждаше небрежно-елегантен и много сериозен. И както винаги, здраво държеше курса в красивите си ръце, с които толкова умело си служеше, докато говореше. Когато се усмихна на един от студентите, Наташа чу как блондинката зад нея тихичко въздъхна. И тъй като и тя би постъпила по същия начин, гордо изправи гръб.

Сигурно беше свикнал по петите му да тичат десетки обожателки. Нормално за мъж с неговата външност, който умееше да говори като него и дори да се целува като него. Беше от онези, които

свалят звездите на една жена в полунощ, и се събуждат за закуска в леглото на друга. Колко хубаво, че вече не вярваше в обещания. Спенс забеляза, че в красивата ѝ глава се въртят разни подозрителни мисли. В един момент го слушаше толкова внимателно, като че ли очакваше да ѝ разкрие всички тайни на вселената. В следващия изглеждаше скована, а погледът ѝ свободно се рееше из пространството като че ли предпочиташе да бъде навсякъде другаде, но не и тук. Като че ли беше сърдита и то на него. *А защо*, беше отделен въпрос.

Всеки път, когато през последните две седмици се опитваше да поговори с нея след лекцията, откриваше, че си е тръгнала. Тази вечер непременно трябваше да я изпревари.

Веднага след часа Наташа стана от мястото си. Спенс забеляза как се усмихна на мъжа, който седеше пред нея. След това се наведе и започна да събира учебниците и химикалките, които той събори, докато ставаше от мястото си.

Как се казваше това момче? — зачуди се Спенс. — Мейнърд. Точно така. Спомни си, че той редовно посещаваше неговите лекции и винаги сядаше на задните редици. А ето че сега срамежливият господин Мейнърд беше коленичил и почти докосваше с глава главата на Наташа.

— Като че ли всичко събрахме — обърна се тя към Тери и като добра приятелка отново намести очилата на носа му.

— Мерси.

— И да не си забравиш шала. — Вдигна поглед и забеляза как една ръка покри нейната и ѝ помогна да се изправи. — Благодаря ви, доктор Кимбъл.

— Наташа, трябва да поговорим.

— Налага ли се? — Изглежда красноречиво ръката на рамото си и грабна палтото и учебниците си. Отново се почувства като пред шахматна дъска и решително предотврати следващия му ход. — Съжалявам, днес не мога. Имам среща.

— Среща ли? — едва успя да произнесе той и веднага си представи висок, чернокос младеж с ослепителна усмивка и яки мускули.

— Да. Моля да ме извините. — Освободи се от хватката му и си облече палтото. Тъй като и двамата мъже изглеждаха еднакво

стреснати, взе чантата с учебниците и подкани Тери. — Хайде, тръгваме ли?

— Ами, да, разбира се. Аха. — Момчето гледаше Спенс със страхопочитание и трепетно вълнение. — Но мога да те изчакам, ако искаш да говориш с доктор Кимбъл.

— Няма нужда. — Хвана го под ръка и решително го помъкна към вратата.

Жени, обобщи мрачно Спенс и се отпусна на банката. Отдавна беше приел факта, че не ги разбира. И никога нямаше да ги разбере.

— За Бога, Таш, защо не остана да видиш какво иска доктор Кимбъл?

— Много добре зная какво иска — изръмжа тя през стиснати зъби и отвори външната врата. Прохладният есенен въздух освежи страните ѝ. — Сега не ми се говори за това. — Тери се препъна на неравния тротоар и тя усети, че трябва да забави крачка. — Нали искаше да прием кафе?

— Да. — И когато тя му се усмихна, той разхлаби шала, тъй като започна да се задушаваша.

Отидоха в малко, полупразно кафе. До старомодния бар тихо разговаряха двама мъже и пиеха бира. Двойка младежи в ъгъла се прегръщаха, без да обръщат внимание на поръчаните питиета.

Наташа харесваше това заведение с приглушено осветление и черно-бели плакати на Джеймс Дийн и Мерилин Монро. Миришеше на цигари и наливно вино. Над бара беше монтирана голяма стерео уредба, от която звучеше старо парче на Чък Бери. Наташа усети, че столът ѝ се тресе от звуците на бас китарата.

— Само кафе, Джо — каза на бармана и се подпря на лакти върху масата. — И така — обърна се към Тери, — какво ново при тебе?

— Нищо особено. — Просто невероятно. Ето го, седи срещу нея. На среща. Тя сама го бе споменала преди малко.

Докато Тери седеше като на тръни, Наташа спокойно си съблече палтото. В помещението беше доста топло и тя си нави ръкавите на пуловера.

— Къде си учил преди?

— В Мичиганския държавен университет. — Очилата му отново се запотиха и тя му се струваше обгърната от тайнствен ореол. — Но

когато, разбрах, че доктор Кимбъл ще чете лекции тук, реших да специализирам още година-две при него.

— Преместил си се специално заради Спенс — заради доктор Кимбъл?

— Не исках да пропусна тази възможност. Миналата година специално пътувах до Ню Йорк, за да слушам лекциите му. — Тери вдигна ръка и за малко не събори захарницата. — Той е невероятен.

— Сигурно — промърмори тя, когато им донесоха кафето.

— Къде се губиш напоследък? — Барманът приятелски я стисна за рамото. — Отдавна не съм те виждал.

— Имаше много работа в магазина. Как е Дарла?

— Скъсахме. — Намигна ѝ приятелски. — Цял съм твой, Таш.

— Ще го имам предвид. — Засмя се и отново се обърна към Тери. — Какво има? — попита уплашено, тъй като той трескаво дърпаше яката на ризата си.

— Да. Не. Впрочем — това ли е приятелят ти?

— Моят... — От страх да не се изсмее, Наташа бързо отпи от кафето. — За Джо ли говориш? Не. — Закашля се и отново отпи. — Не, ние сме само... — помъчи се да намери най-подходящата дума, — приятелчета.

— О, така ли? — В гласа му прозвуча облекчение и известно недоверие. — Просто си помислих, че... Защото той... Е, да.

— Само се шегува. — За да успокои Тери, тя му стисна ръката. — А ти? Имаш ли си приятелка в Мичиган?

— Не. Нямам. — Издърпа ръката си и сам хвана нейната.

О, Господи. — Наташа изведнъж разбра и зяпна от изненада. — Само глупачка като мен може да не го забележи — помисли си, докато гледаше изпълнените с обожание късогледни очи на Тери. — Пълна идиотка — добави наум, — толкова затънала в собствените си проблеми, че не забелязва какво става под носа ѝ. Наташа реши занапред повече да внимава. Много да внимава.

— Тери — започна предпазливо, — ти си много сладък. — Това се оказа достатъчно, за да го накара да се разтрепери. И да се залее с кафето. Наташа скочи и заобиколи масата. Взе салфетка и старателно започна да попива петното.

— Добре че никога не сервират горещо кафе — каза. — Ако го накуснеш в студена вода, няма да остане петно.

Въодушевен, Тери я хвана за ръцете. Остана без дъх от аромата на парфюма ѝ.

— Обичам те — неочаквано обяви той и се опита да я целуне. Очилата за малко да паднат от носа му.

Наташа усети допира на устните му — студени и треперещи. Изглежда в случая съчувствието не беше най-уместният подход. Налагаше се да прояви твърдост, при това веднага.

— Не, не ме обичаш — каза с непрекословен тон.

Тери рязко се отдръпна и за малко не се удари в ръба на масата.

— Как така не те обичам? — Думите ѝ го озадачиха. Нещата не се развиваха според очакванията му. В мечтите си той си бе представял как я спасява от колелата на камион. Или как свири музикалната пиеса, която е написал специално за нея, а тя се хвърля в ръцете му, обляна в сълзи от страст. Но никога не си бе представял, че Наташа ще бърше с кърпичка петна от кафе по ризата му като при това най-спокойно му обяснява, че той не я обича.

— Не е вярно, обичам те. — Отново я хвана за ръката.

— Но това е просто смешно. — Усмихна се, за да смекчи ефекта от думите си. — Ти просто ме харесваш, както и аз тебе.

— Не, става въпрос за нещо много по-сериозно. Аз...

— Добре тогава. Защо ме обичаш?

— Защото си красива — осмели се да признае, но пусна ръката ѝ. — Ти си най-красивата жена, която познавам.

— И мислиш, че е достатъчно? — Освободи пръстите си и се облегна на масата. — Ами ако ти кажа, че съм крадла или че обичам да мачкам с колата си дребни пухкави животни? Или че три пъти съм се омъжвала и съм убила всичките си съпрузи, докато спят?

— Таш?

Тя се засмя, но устоя на изкушението и не го погали по бузата.

— Искам само да кажа, че не ме познаваш достатъчно добре, за да ме обичаш. Защото, ако наистина ме обичаше, нямаше да обръщаш внимание как изглеждам.

— Но аз... непрекъснато мисля за тебе.

— Защото си въобразяваш, че си влюбен и това ти харесва. — Тери изглеждаше толкова нещастен, че тя рискува и сложи ръка върху неговата. — Много съм поласкана от чувствата ти.

— Това означава ли, че повече няма да се срещаме?

— Напротив. — Премести към него своето кафе. — Но като приятели — добави бързо, преди в очите му отново да се появи надежда. — Прекалено съм стара, за да ти бъде нещо повече от приятелка.

— Изобщо не си стара.

— Не е вярно. — Изведнъж се почувства като стогодишна бабичка. — Стара съм.

— Мислиш ме за глупак — нещастно заекна той. Възбудата, объркването и вълнението бяха заменени от съкрушително чувство на унижение. Бузите му пламнаха от срам.

— Не си прав — възрази меко тя и отново протегна ръка към него. — Изслушай ме, Тери...

Преди да успее да го спре, той стана и отмести стола си.

— Трябва да си вървя.

Като се проклинаше наум, Наташа прибра забравения от него шал. Нямаше смисъл да тича след него. Момчето имаше нужда от време, за да размисли. А тя искаше глътка чист въздух.

Листата на дърветата бяха започнали да пожълтяват, а онези от тях, които бяха паднали на земята, леко шумоляха на вятъра. Наташа обичаше точно такива вечери, но сега ѝ стана тъжно. Остави недопитото кафе и реши да повърви пеш из градчето.

Сигурно имаше стотици по-добри начини да се справи с увлечението на Тери. А тя със своята непохватност бе наранила едно чувствително и уязвимо момче. Спокойно можеше да не се стига до там, ако обръщаше повече внимание на това, което става пред очите ѝ.

Самата тя беше заслепена от чувствата си към друг мъж.

От опит знаеше колко е опасно да повярваш, че си влюбен — отчаяно, безнадеждно влюбен. Както и колко боли, когато не отговорят на чувствата ти. Независимо дали отхвърлят любовта ти жестоко, грубо или деликатно, сърцето винаги оставаше наранено.

Въздъхна дълбоко и погали с ръка шала на Тери. Нима и тя е била също толкова доверчива и беззащитна? Да, отговори си тя. Даже повече.

Доста се забави. Явно не съм избрал най-подходящия момент, помисли Спенс, когато я видя бавно да се приближава към дома си.

Виждаше се, че мислите ѝ блуждаят далеч от тук. Мисли за него, реши той и неусетно изскърца със зъби.

— Защо поне не те изпрати?

Наташа се сепна, закова се на място и неволно въздъхна. На светлината на уличната лампа видя Спенс, който седеше на горното стъпало пред дома ѝ и очевидно чакаше нея. Само това ми липсваше, помисли и приглади косата си. Преди малко с Тери се бе почувствала така, като че бе ударила невинно кученце. А сега се бе изправила очи в очи срещу големия лош вълк, който щеше да я схруска като Червената шапчици.

— Какво правиш тук?

— Опитвам се да не замръзна.

За малко да се засмее. От устата му излизаше пара. Духаше леден вятър, а и температурата сигурно беше под нулата. Наташа се чувства истински мръсница, след като ѝ беше смешно, че Спенс през цялото време е седял на студения цимент.

Тръгна към него и той се надигна от мястото си. Как бе могла да забрави колко е висок?

— Защо не покани приятеля си да пийнете по чашка?

— Така. — Протегна ръка към дръжката на входната врата. Като повечето врати в градчето, и тя рядко се заключваше.

— И слава Богу. Иначе щеше да се окажеш в доста неудобно положение.

— Меко казано.

— Вероятно трябва да съм доволна, че не ме чакаш вътре.

— Извади късмет, че не се сетих да проверя вратата.

— Лека нощ.

— Чакай малко. — Подпря вратата с крак, преди тя да я е захлопнала под носа му. — Не съм седял на студа, само за да пипна настинка. Искам да поговорим.

Имаше нещо много смешно в начина, по който подбутваха вратата от двете страни.

— Късно е.

— И все по-късно ще става. Ако не ме пуснеш, ще започни да думкам по вратата, докато не събудя всички съседи.

— Добре. Давам ти пет минути — благородно отстъпи тя, тъй като все едно беше решила да му отпусне толкова. — Ще те почерпя

едно бренди и си тръгваш.

— Имаш златно сърце, Наташа.

— Нищо подобно. — Остави палтото си на облегалката на канапето и повтори: — Напротив, много съм лоша.

Без да губи повече време за приказки, отиде в кухнята. Когато се върна с две чашки бренди, Спенс стоеше в центъра на стаята и мислено разглеждаше черно-жълтия шал на Тери.

— Какви са тези номера?

Подаде му чашата, след което спокойно отпи от своята.

— Не разбирам какво имаш предвид.

— Защо ходиш на срещи с едно момче, което още има жълто около устата?

Наташа гордо изправи гръб и отвърна сурово:

— Не е твоя работа.

— Вече е — възрази Спенс и внезапно осъзна, че наистина не му беше безразлично с кого излиза Наташа.

— Лъжеш се. А Тери определено е много приятен млад мъж.

— Именно, млад — наблегна той и захвърли шала настрани. — Прекалено млад за теб.

— Така ли? — Едно бе тя да го каже, друго — да го чуе от устата на Спенс. — Това е нещо, което сама ще реша.

— Май започвам да си изпускам нервите — промърмори Спенс. А на времето всички го мислеха, че е прекалено деликатен с жените. — Или по-скоро ти си прекалено стара за него.

— О, как не се сетих. — Колкото да не искаше, но започна да вижда нещата откъм смешната им страна. — Така вече е много по-добре. Ще си пиеш ли брендите или ще си го вземеш за из път.

— Да, ще си го изпия. Благодаря, че ми напомни. — Вдигна чашата, но вместо да отпие, отново огледа стаята. Внезапно Спенс осъзна, че я ревнува. Най-трагичното бе, че ревнуваше от невзрачно и вързано в езика специализантче. Пак се бе изложил. И то ужасно. — Виж, може би не трябваше да започвам.

— Така е.

Но, подобно на куче, захапало кокал, той продължи да ръмжи.

— Яд ме е, защото той не е твой тип.

В очите ѝ веднага проблесна опасен пламък.

— О, ти си наясно кой е моят тип?

Спенс вдигна примирително ръка.

— Добре, само ми отговори на един въпрос и веднага си тръгвам. Харесваш ли го?

— Разбира се, че го харесвам. — Наташа се наруга мислено. Не беше честно да използва Тери и неговите чувства, за да се отърве от Спенс. — Много приятно момче.

Спенс си отдъхна, но отново забеляза шала, проснат на облегалката на канапето.

— За какво ти е този шал? — попита подозрително.

— Прибрах го, защото той го забрави в кафето. — При вида на момчешкия шал, който изглеждаше така нелепо на фона на нейните мебели, тя се почувства отвратително. Фаталната жена. — А го забрави, защото без да искам му разбих сърцето. Въобразил си е, че е влюбен в мен. — Уморено се отпусна на едно кресло. — Отивай си, моля те. Не разбирам защо изобщо разговарям с теб.

Изглеждаше толкова нещастна, че му се прииска да се усмихне и да я погали по главата. Но реши да не изпуска нишката на разговора.

— Защото си разстроена, а аз съм единственият човек наоколо.

— Вероятно си прав. — Не възрази, когато Спенс седна срещу нея на дивана. — Толкова беше сладък и притеснен, а аз изобщо не разбрах какво чувства — или по-скоро какво си въобразява, че чувства. Досетих се чак когато се заля с кафето и. Забранявам ти да се смееш.

Спенс се усмихна и поклати глава.

— Не се смей. Много добре го разбирам. Някои жени умеят да накарат мъжа да се почувства като идиот.

Очите им се срещнаха.

— Не се опитвай да флиртуваш.

— Далеч съм от тази мисъл, Наташа.

Тя стана и започна нервно да крачи из стаята.

— Но се опитваш да смениш темата.

— Нима?

Тя махна с ръка нетърпеливо.

— Нараних чувствата му. Ако знаех какво ще се случи, можех да го предотвратя. Няма нищо по-лошо от това — допълни горчиво, — да обичаш и любовта ти да бъде отхвърлена.

— Няма. — Съгласи се, защото го знаеше от собствен опит. По сянката, която замъгли погледа ѝ, се досети, че и тя беше изпитала

същото. — Нали не вярваш, че наистина е влюбен?

— Лошото е, че той сам си вярва. Попитах го, защо мисли така, и знаеш ли какво отговори? — Извърна се рязко и косата ѝ описа дъга, повтаряйки движението на тялото ѝ. — Защото, според него, съм била красива. — Вдигна отчаяно ръце и продължи да крачи напред-назад. Спенс я наблюдаваше безмълвно, заплепен от изящните движения и музикалния каданс в развълнувания ѝ глас.

— Идеше ми да го ударя и да попитам: Какво ти става, момче? Едно хубаво лице нищо не означава. Не ме познаваш, не знаеш нито какво мисля, нито какво чувствам. Но не мога да крещя на човек с толкова големи и тъжни очи.

— А на мен можеш.

— Ти нямаш големи и тъжни очи. И не си момче, което си въобразява, че е влюбено.

— Вярно, не съм момче — съгласи се той и сложи ръка на рамото ѝ. Усети как тялото ѝ се стегна, но не я пусна, а я обърна с лице към себе си. — И не харесвам само лицето ти, Наташа. Въпреки че го намирам достатъчно красиво.

— Но ти също не ме познаваш.

— Напротив. Зная, че си преживяла нещо, което ми е трудно да си представя. Обичаш близките си и ти е мъчно за тях. Разбираш децата и знаеш как да общуваш с тях. Зная още, че си организирана, упорита и чувствителна личност. — Погали я с пръст по ръката и отново се върна към рамото. — Зная, че си била влюбена — хвана я здраво, преди да е успяла да се отскубне, — но не ти се говори на тази тема. Притежаваш остър, любознателен ум и добро сърце. И много се стараеш да не ме харесваш. Но всъщност ме харесваш.

Наташа бързо затвори очи, за да скрие погледа си.

— Изглежда ме познаваш по-добре, отколкото аз самата се познавам.

— Това е лесно поправимо.

— Не съм сигурна дали го желая. А и не виждам защо е необходимо.

Устните му леко докоснаха нейните и бързо се отдръпнаха, преди тя да приеме или да отхвърлила целувката.

— Между нас има нещо — промърмори той. — И това е достатъчно като причина.

— Може би — започна да отстъпва тя. — Не. — Отдръпна се, когато той отново се опита да я целуне. — Не го прави. Тази вечер не съм достатъчно силна.

— Караш ме да се чувствам виновен.

Пусна я и тя изпита едновременно разочарование и облекчение.

— Искаш ли да те покана на вечеря? — неочаквано предложи тя.

— Сега?

— Не, утре. Но само на вечеря — подчерта, като малко съжали за импулсивното си поведение. — Заедно с Фреди.

— Тя много ще се зарадва. Както и аз.

— Значи се разбрахме. Ще ви чакам в седем. — Подаде му палтото. — А сега е време да си тръгваш.

— Трябва да се научиш да споделяш мислите си. — Спенс тихо се засмя и взе палтото от ръцете ѝ. — Има още нещо.

— Още ли?

— Аха. — Отново я прегърна и я целуна продължително до премаляване. Когато най-после я пусна, Наташа се отпусна на дивана, останала без сили. — Лека нощ — каза Спенс и излезе. Навън пое дълбоко в гърдите си от студения нощен въздух.

Фреди за пръв път бе поканена на вечеря като голям човек. С нетърпение чакаше баща ѝ да свърши с бръсненето. Обикновено ѝ беше интересно да го наблюдава как плъзга бръснача по бялата пяна. Дори тайничко съжаляваше, че не е момче и никога няма да участва в този интересен ритуал. Но тази вечер имаше чувството, че той нарочно се бави.

— Тръгваме ли вече?

Застанал в банята по хавлия, Спенс си сложи одеколон и я погледна изненадано.

— Чакай поне да си обуя панталона.

Фреди трагично завъртя очи.

— И кога ще стане това?

Спенс я вдигна на ръце и нежно я ухапа по ушенцето.

— След пет минути.

Тя възприе думите му буквално. Втурна се към фойето и започна да брои до шейсет. След петия път седна на последното

стъпало, за да се пребори с връзките на лявата си обувка.

Вече всичко беше обмислила. Баща ѝ трябва да се ожени или за Таш, или за госпожа Патерсън, защото и двете бяха много красиви. След като се ожени за едната от тях щеше да я доведе да живее при тях. После Фреди щеше да си има сестричка. В краен случай братче, но то беше на второ място в плановите ѝ. И всички щяха да са щастливи и много да се обичат. А татко ѝ отново щеше да свири на пианото всяка вечер.

Когато чу, че Спенс слиза по стълбите, Фреди подскочи от радост и стана да го посрещне.

— Татенце, преброих до шейсет поне милион пъти.

— Сигурно пак си пропуснала трийсетините. — Извади от шкафчето в антрето палтото ѝ.

— Не съм. — Или поне така ѝ се струваше. — Много се забави. — Въздъхна и енергично го побутна към вратата.

— Защо имам чувството, че сме подранили?

— Тя няма да ни се разсърди.

В същия момент Наташа си слагаше пуловера и се чудеше защо ѝ трябваше да кани гости на вечеря. Особено мъж, когото инстинктивно усещаше, че е по-добре да избягва. Цял ден беше разсеяна и непрекъснато се чудеше дали е избрала правилно менюто и виното. А сега за трети път се преобличаше.

Не е в стила ми, помисли тя, докато се оглеждаше намръщено в огледалото. Накрая си сложи обичайния клин и синия пуловер и се успокои. Най-важното бе, да се чувства удобно. Сложи си висящите сребърни обеци, енергично си разреса косата и отиде в кухнята. Тъкмо проверяваше соса, когато на вратата се позвъни.

Подраниха, изруга тихичко и отиде да отвори вратата.

Гостите ѝ изглеждаха великолепно. Наташа веднага забрави за яда си и широко се усмихна. Зарадва се, когато видя момиченцето, здраво хванало баща си за ръка. Без да се замисля се наведе и целуна Фреди по двете бузи.

— Здравей.

— Благодаря ти за поканата — изрецитира Фреди предварително заученото изречение и погледна към баща си за одобрение.

— Добре дошла.

— Няма ли да целунеш и татко?

Наташа се поколеба, но забеляза предизвикателната усмивка на Спенс.

— Разбира се. — Леко докосна с устни страните му. — Това е традиционен украински поздрав — обясни, за да няма недоразумения.

— Обичам народните традиции — ухили се Спенс и поднесе ръката ѝ към устните си.

— Борш ли ще ядем? — поиска да узнае Фреди.

— Борш ли? — изненада се Наташа и въпросително повдигна вежди, докато помагаше на Фреди да си свали палтото.

— Когато казах на госпожа Патерсън, че си ни поканила с татко на вечеря, тя ни обясни, че руснаците казват на супата от цвекло „борш“. — Фреди не спомена, че названието ѝ се стори доста смешно, но Наташа бързо схвана каква е идеята.

— Съжалявам, но не се сетих да приготвя борш. Направих друго традиционно ястие — спагети с кюфтенца.

Оказа се много по-лесно, отколкото бе очаквала. Седнаха на кухненската маса до прозореца. Разговорът се местеше от мъките на Фреди с аритметиката до неаполитанската опера. Наташа им разказа малко за семейството си. Фреди много се интересуваше от положението на най-голямата сестра в семейството.

— Рядко се биехме — замислено обясняваше Наташа, докато отпиваше от кафето си, а Фреди се беше настанила на коляното ѝ. — Но когато се биехме, аз винаги побеждавах, понеже бях най-голямата и най-лошата.

— Изобщо не си лоша.

— Когато се ядосам, ставам много лоша. — Погледна Спенс, тъй като си спомни как му беше заявила, че не заслужава Фреди. — А после съжалявам.

— Когато хората се бият, това не означава непременно, че не се харесват — промърмори Спенс. Опитваше се да не забелязва колко уютно се бе сгушила дъщеря му в скута на Наташа. *Прекалено избързвам* — напомни си мислено. — *А това за никого не е добре.*

Фреди не беше сигурна, че разбра за какво си говорят, но нали беше само на пет години. И изведнъж си спомни, че скоро щеше да стане на шест.

— Скоро имам рожден ден.

— Така ли? — Наташа знаеше, че от нея се очаква да бъде впечатлена от предстоящото събитие. — Кога?

— След две седмици. Нали ще дойдеш на тържеството?

— С удоволствие. — Погледна Спенс, докато Фреди изброяваше какви чудесни подаръци очаква да получи.

Не беше разумно толкова да се привързва към детето. Особено, след като беше дъщеря на мъжа, който я караше да копнее за неща, които отдавна бе загърбила. Спенс ѝ се усмихна. *Да, не е разумно — помисли тя. — Но е невъзможно да им устоиш.*

ШЕСТА ГЛАВА

— Дребна шарка — замислено повтори Спенс пред леглото на спящата си дъщеря. — Страхотен подарък за рождения ден, скъпа.

След два дни тя навършваше шест години, а според детския лекар точно тогава по коремчето и гърдите ѝ щял избие характерният обрив.

Педиатърът обясни още, че в градчето имало много случаи, но епидемията постепенно щяла да затихне. *Лесно е да говори така* — помисли Спенс. — *Нали неговата дъщеря не е с насълзени очи. Нито има трийсет и девет градуса температура.*

Помисли си, че Фреди никога не бе боледувала сериозно и разтърка уморените си очи. Е, от време на време имаше хрема и кашлица, но нищо, което не може да се оправи с тусирол и детски аспирин. Прекара ръка по косата си. Момиченцето простена насън и се размърда. Опитваше се да намери прохладно място на възглавницата.

Обади се на Нина, но и това не му помогна особено. Едва успя да я спре да вземе следващия самолет и да цъфне на прага на дома му. Сестра му не пропусна случая да го обвини, че детето се е разболяло, защото го записва в държавно училище. Пълни глупости, разбира се, но всеки път, когато погледнеше малкото си момиченце, изгарящо от треска, Спенс се чувстваше виновен за всичко.

Логиката му подсказваше, че дребната шарка е неотменима част от детството. А сърцето — веднага да намери начин да я прогони.

За пръв път осъзна колко искаше да има до себе си близък човек. Не за да поеме нещата в свои ръце. Просто да бъде при него. Да го разбере как чувства, когато детето е болно и нещастно. Някой, с когото да си говори през нощта, когато стои буден до креватчето му.

Докато мислеше за този някой, винаги си представяше Наташа.

Пак избързвам — напомни си и се върна при Фреди. Не беше сигурен, че е много разумно.

Постави на челото ѝ студената кърпичка, която му подаде Вера. Момиченцето отвори очи.

— Татко?

— Кажи, смехоранке. Тук съм.

Долната ѝ устничка потрепери.

— Пие ми се вода.

— Сега ще ти донеса нещо студено.

Болна или не, тя знаеше как да го върти около малкия си пръст.

— А може ли малко сиропче?

Целуна я по бузката.

— Разбира се. От кой вид искаш?

— От синичкото.

— От синичкото. — Отново я целуна. — Готово, сега идвам.

Докато слизаше по стълбите, едновременно прозвъняха звънецът на входната врата и телефонът.

— По дяволите. Вера, нали ще вдигнеш проклетия телефон? — Вбесен отвори със замах вратата.

Усмивката, която Наташа беше репетирала цяла вечер, бързо угасна.

— Съжалявам. Изглежда идвам в неподходящ момент.

— Аха. — Въпреки това протегна ръка и я дръпна навътре. — Чакай малко. Вера — понечи да извика, но икономката вече идваше към тях. — Фреди иска сироп, от синичкия.

— Сега ще направя. — Вера скръсти ръце над престилката си. — Обажда се госпожа Баркли.

— Предай й... — избухна Спенс и Вера подви устни. Не обичаше да предава на Нина каквото и да било, а най-малко съобщенията на брат й. — Добре, сам ще говоря с нея.

— Трябва да тръгвам — обади се Наташа, той като се почувства неловко. — Отбих се, защото не дойде на лекцията и си помислих, че си болен.

— Не, Фреди е болна. — Спенс погледна към телефона и се замисли дали не би могъл да удуши сестра си от разстояние. — Има шарка.

— О, горкичката. — Наташа потисна импулсивния порив веднага да се качи при детето. Това не е твое дете — напомни си — нито се намиращ в собствения си дом. — Тогава няма да ви се досаждам повече.

— Съжалявам. Малко сме объркани.

— Няма нищо. Дано по-скоро да се оправи. Обади се, ако мога да помогна с нещо.

В същия момент Фреди повика баща си с прегракнал и нещастен глас.

Безпомощният поглед на Спенс към стълбището накара Наташа да промени решението си.

— Искаш ли да се кача при нея за малко? Докато говориш по телефона.

— Не. Да. — Той въздъхна дълбоко. Ако веднага не постави Нина на място, тя щеше да го побърка с обажданията си. — Ще ти бъде много задължен, ако ми помогнеш. — Грабна слушалката и каза: — Нина...

Наташа тръгна към слабата светлина на нощната лампа, която показваше къде е стаята на Фреди. Момиченцето беше седнало в леглото, заобиколено от куклите си. По бузите му се стичаха две големи сълзи.

— Искам моя татко — проплака нещастно.

— Ей сега ще дойде. — Със стегнато от тревога сърце Наташа седна на леглото и взе Фреди в прегръдките си.

— Лошо ми е.

— Зная. Ето, издухай си носа.

Детето се подчини, след което отпусна главичка на гърдите ѝ. Въздъхна доволно. Беше много по-приятно, отколкото на коравите гърди на баща му.

— Докторът ми предписа лекарство и утре няма да мога да отида на гости у сестрите Брауни.

— Ще отидеш друг път. Когато лекарството ти помогне да оздравееш.

— Имам дребна шарка — обяви Фреди, разкъсвана от противоречиви чувства дали е нещастна или имаше повод да се изфука. — Горещо ми е и всичко ме сърби.

— Глупаво нещо е дребната шарка — утеши я Наташа. Прибра един непослушен кичур зад ухото ѝ. — Само не зная защо ѝ казват шарка.

На устните на Фреди се появи бледа усмивка.

— Миналата седмица Джо Бет беше болна, а после се разболя и Майки. Сега няма да имам тържество за рождения ден.

— После ще го отпразнуваме, когато всички деца оздравеят.

— И татко казва така. — От очите ѝ капнаха още две сълзи. — Но няма да е същото.

— Вярно е, но понякога нещата, които не са същите, са много по-хубави.

Фреди се загледа в отражението на светлината в златната обещаност на Наташа и любопитно попита:

— Как така?

— Защото имаш повече време да се подготвиш. Искаш ли да те полюлея на ръце?

— Вече съм голяма за такива бебешки неща.

— А аз не съм. — Наташа уви момиченцето в одеялото и го занесе до белия люлеещ се стол. Разчисти го от плюшените играчки и подаде на Фреди един опърпан заек. — Когато бях малка и боледувах, мама винаги ме люлееше в големия скърцащ стол до прозореца. Пееше ми песнички. Така се чувствах по-добре.

— А моята майка никога не ме е люляла. — Болеше я главата и Фреди тайно копнееше да си посмуче палеца. Но нали вече бе голямо момиче. — Тя не ме обичаше.

— Не е вярно. — Наташа инстинктивно притисна момиченцето към себе си. — Убедена съм, че много те е обичала.

— Искаше татко да ме махне.

Окончателно объркана, Наташа се наведе към главичката ѝ и я целуна. Как да реагира? Изглежда Фреди не си измисляше.

— Понякога хората казват неща, които не мислят сериозно и после съжаляват. Татко ти изпрати ли те някъде?

— Не.

— Ето, видя ли?

— Обичаш ли ме?

— Разбира се. — Нежно я залюля напред-назад. — И то много.

Фреди започна да се унася от ритмичните движения и нежния глас на Наташа.

— Защо и ти не си родиш дъщеричка?

Веднага я прониза болка — силна и тъпа. Затвори очи, за да я прогони.

— Един ден и това ще стане.

Момиченцето се успокои и уви пръстчета в къдриците на Наташа.

— Искаш ли да ми попееш, както ти е пяла твоята майка?

— Добре. А ти се опитай да поспиш.

— Не си отивай.

— Няма.

Спенс ги наблюдаваше, облегнат на вратата. На приглушената светлина на нощната лампа двете изглеждаха ослепително красиви — малко момиченце с лепеноруси коси, отпуснато в ръцете на тъмнокоса жена с матова кожа. Столът проскърцваше в тон с украинската народна песен, която Наташа помнеше от детинство.

Гледката го зашемети по същия начин, както когато държеше тази жена ръцете си. И същевременно го трогна и успокои. Остана на мястото си и продължи да ги наблюдава, скрит в полумрака.

Наташа вдигна поглед и го видя. Имаше толкова измъчен вид, че му се усмихна.

— Заспа.

Краката му омекнаха. Надяваше се, че се дължи на многократното изкачване и слизване до втория етаж през последните двайсет и четири часа. Реши да си почине и се отпусна на леглото.

Погледна притеснено зачервеното лице на дъщеря си, спокойно облегнато на ръката на Наташа.

— Предупредиха ме, че отначало ще е много зле, а след това рязко ще започне да се оправя.

— Така е. — Тя погали косата на Фреди. — Всички сме боледували от шарка като деца. И както виждаш, оцеляхме.

Спенс въздъхна дълбоко.

— Сигурно ти изглеждам като пълен идиот.

— Напротив, много си мил. — Продължи да люлее детето и го погледна. Представи си колко му е било трудно да я отгледа без майчина любов. Заслужаваше уважение, че се бе постарал дъщеря му да расте щастлива, заобиколена от грижи и обич. Отново се усмихна. — Когато бяхме малки и някой от нас се разболееше, баща ми първо хукваше да търси лекар, след това палеше свещ за здраве в църквата и накрая произнасяше старо циганско заклинание, което бе запомнил от баба ми. Казваше, че го прави за всеки случай, да приложи всички възможни средства срещу болестта.

— А аз само хукнах да търся лекар. — Спенс най-после се усмихна. — Да помниш случайно онова заклинание?

— Разбира се. — Внимателно се изправи с Фреди на ръце. — Да я сложа ли в кревата?

— Благодаря ти за всичко. — Заедно я увиха с одеялото. — Говоря напълно искрено.

— Няма защо. — Внимателно погледна спящото дете и се почувства някак неудобно. — Време е да си вървя. Бащите на болните деца също имат нужда от почивка.

— Най-малкото, което мога да направя за теб, е да ти предложа нещо за пийване. — Вдигна чашата. — Какво ще кажеш за едно сиропче? От синичкото.

— Ще мина без него. — Наташа се запъти към вратата. — Когато спадне температурата, ще започне да скучае. Ето кога наистина няма да имаш време за нищо.

— Ами ако ѝ купя флумастери? — Хвана Наташа за ръка, докато слизаха по стълбите.

— По-добре цветни моливи. И то нови. Като правило, най-хубави са обикновените неща.

— Странно, как една жена като теб няма поне десет деца. — Усети как тялото ѝ се напрегна и разбра, че беше казал нещо излишно. Видя и мъката в очите ѝ. — Извинявай.

— Не е необходимо да се извиняваш. — Възстанови самообладанието си и свали палтото си от закачалката. — Ако нямаш нищо против, пак ще се отбия да видя как е Фреди.

Спенс взе палтото от ръцете ѝ и отново го окачи на закачалката.

— Щом не искаш от синьото сиропче, какво ще кажеш за чаша чай?

— Добре.

— Сега ще... — Спенс се обърна и почти се блъсна във Вера.

— Аз ще направя чая — съобщи тя и изгледа многозначително Наташа.

— Икономката ти мисли, че те преследвам.

— Надявам се, че няма да я разочароваш — отбеляза Спенс и я заведе в музикалния салон.

— Страхувам се, че ще разочаровам и двама ви. — След тези думи се засмя и отиде до пианото. — Но и без мен нищо не губиш.

Всички жени в колежа говорят само за доктор Кимбъл. Привличаш ги като магнит, Спенс. Общественото мнение е раздвоено между теб и капитана на футболния отбор.

— Много смешно.

— Не се шегувам. Но ми е приятно да те дразня. — Седна пред пианото и пръстите ѝ пробягаха по клавишите. — Тук ли пишеш музика?

— Да, преди време.

— Глупаво е да не работиш. — Изсвири няколко акорда. — Изкуството е нещо повече от дарба. То е отговорност. — Опита се да налучка някаква мелодия, след което нетърпеливо завъртя глава. — Не мога. Много късно започнах да уча пиано.

Беше му приятно да я гледа как седи пред инструмента, на който свиреше от дете. Косата ѝ се спускаше по раменете и почти закриваше лицето ѝ; пръстите леко докосваха клавишите.

— Ако искаш, мога да ти давам уроци.

— Предпочитам да напишеш някоя пиеса. — Не го каза формално. Тази вечер той приличаше на човек, който има нужда от приятел. Усмихна се и протегна ръце към него. — Аз бях дотук.

Влезе Вера с поднос и той вдигна поглед.

— Вера, остави го на масата. Благодаря ти.

— Искате ли още нещо?

Спенс погледна Наташа. *Да* — помисли си. — *Искам, и то много.*

— Не, можеш да си лягаш. Лека нощ. — Заслуша се в провлечените стъпки на икономката. — Защо го правиш?

— Защото имаш нужда от малко смях. Ела, измисли някоя мелодия специално за мен. Не е задължително да стане хубава.

И той наистина се засмя.

— Искаш да ти посветя някоя грозна песен?

— Е, не чак грозна, защото Фреди ще ти се смее.

— През последните дни съм в състояние да пиша само грозни мелодии. — Но му стана интересно и се настани до нея. — Добре, хайде да опитаме. Но искам тържествено да се закълнеш, че няма да ме издаваш пред студентите.

— Честна мускетарска.

Спенс започна да си играе с клавишите, а Наташа от време на време се вмъкваше със собствени идеи. Не е толкова лошо, колкото очаквах — реши той, след като изсвири няколко акорда. Мелодията не беше блестяща, но определено притежаваше някакво примитивно очарование.

— Дай сега аз да опитам. — Наташа отметна глава и се опита да я повтори.

— Ето така. — Също както правеше с дъщеря си, Спенс сложи ръка върху пръстите ѝ и започна да ги води по клавиатурата. Но усещането, както осъзна след малко, беше съвършено различно. — Отпусни се — прошепна ѝ в ухото.

Много ѝ се искаше наистина да се отпусне.

— Мразя, когато нещо не ми върви — накрая призна Наташа, като се опитваше да се съсредоточи.

— Защо, добре се справяш — успокои я той. Меката ѝ коса докосваше страните му.

Както се бяха свели заедно над клавишите, той дори не се замисли, че от години не си бе играл с пианото. О, разбира се, че бе свирил Бетовен, Гершуин, Моцарт и Бърнстайн, но не просто за удоволствие.

— Не, не така. Опитай в до минор.

Наташа упорито продължи в си мажор.

— Така повече ми харесва.

— Много е рязко.

— Но звучи по-добре.

Накрая Спенс се засмя.

— Значи не искаш да си обединим усилията?

— Без мен се справяш по-добре.

— Не мисля. — Усмивката му се стопи и той хвана брадичката ѝ с ръка. — Наистина. Убеден съм, че без теб не се справям по-добре.

А това вече не влизаше в планове ѝ. Искаше само да му повиши настроението, да му бъде приятел. Но не и да раздвижи онези чувства, на които и двамата не биваше да обръщат внимание. Въпреки това, те съществуваха. Колкото и да ѝ се искаше, не можеше да го отрече. И най-лекото докосване на пръстите предизвикваше у нея копнеж и болезнени спомени.

— Чаят ще изстине — напомни Наташа, но не се отдръпна. Той се наведе към устните ѝ и тя притвори очи. — Така доникъде няма да стигнем — промърмори.

— Вече сме стигнали донякъде. — Ръката му се премести нагоре по гърба ѝ — силна, собственическа, за разлика от леката игра на устните му. — Непрекъснато мисля за теб. Представям си, че сме заедно и те докосвам. Никого никога не съм желал така, както желая тебе. — Бавно я погали по шията, после по рамото, докато пръстите ѝ се впиваха в клавишите. — То е като жажда, Наташа. Постоянна жажда. И когато сме заедно, както сега, зная, че и ти изпитваш същото.

Тя понечи да възрази, но устните му бавно се движеха по лицето ѝ и я накараха да тръпне от желание. Наташа наистина копнееше да бъде докосвана, да бъде желана. В миналото никак не бе трудно да се преструва, че няма нужда от това. До момента, в който срещна Спенс.

А сега, най-неочаквано, всичко се бе променило. Като че ли се бе отворила неизвестна врата или се бе появила някаква нова светлина. Наташа жадуваше за него и само при мисълта, че той също я желае, кръвта ѝ се движеше като разтопен метал в тялото ѝ. *Дори да трае само миг* — каза си тя и впи пръсти в косата му, за да го привлече по-близо. — *Дори всичко да свърши след този един-единствен миг.*

Отново ги сграбчи онзи вихър от усещания, който избухваше всеки път, когато оставаха сами. Шеметен, изгарящ и прекалено истински, за да могат да му устоят.

Имаше чувството, че той е първият ѝ мъж, макар да не беше така. И единственият, въпреки че и това не беше вярно. Потопи се в целувката му, като отчаяно копнееше животът ѝ да започваше сега, в този миг и с него.

Зад страстта ѝ Спенс усети нещо много по-силно. Беше замаян от урагана от отчаяние, страх и безкрайно благородство. За тях повече нямаше да има лесни пътища. Разумът му подсказваше да изчака и още веднъж да премисли желанията си. Но след като я вкуси веднъж — гореща, силна — вече не можеше да се отдръпне от пламъка ѝ.

— Почакай малко. — За пръв път Наташа беше признала слабостта си и облегна глава на гърдите му. — Стана прекалено бързо.

— Не. — Прокара пръсти по косата ѝ. — От години те чакам.

— Спенс. — Изправи се, за да се успокои и да възстанови самообладанието си. — Не зная какво да правя — каза бавно, без да

сваля поглед от него. — А за мен това е много важно.

— И двамата знаем какво да правим. — Но когато отново протегна ръце към нея, тя се отдръпна.

— За мен не е толкова просто. — Нервно отметна назад косата си с ръце. — Представям си какви си мислиш, заради начина, по който ти отвърщам. Зная, че за мъжете е много по-лесно. Или поне не е така лично.

Той също се изправи — много бавно, но решително.

— Обясни ми какво имаш предвид.

— Само че мъжете много по-лесно си намират оправдание за подобно поведение.

— Оправдание — повтори той и се олюля на пети. Как успя да го вбеси толкова, след като само преди миг бе като омагьосан от нея? — Говориш като че ли сме някакви престъпници.

— Невинаги успявам да намеря най-подходящата дума — бързо отвърна тя. — Не съм професор в университета. Проговорих английски чак на осем години, а да чета се научих още по-късно.

Спенс овладя гнева си, докато я наблюдаваше. Очите ѝ потъмняха, но не само от гняв. Стоеше много изправена и с вдигната брадичка и той не можеше да определи дали стойката ѝ беше израз на гордост или самозащита.

— Какво общо има всичко това?

— Нищо. И всичко. — Объркана и смутена, Наташа се втурна в коридора да си вземе палтото. — Мразя да се чувствам глупава и да се държа като глупачка. Мястото ми не е тук. Изобщо не трябваше да идвам.

— Но все пак дойде. — Той толкова силно я сграбчи за рамото, че палтото ѝ се свлече на пода. — Защо?

— Не зная. Няма значение.

Нетърпеливо я стисна за ръката.

— Имам чувството, че водиш едновременно два диалога — вътрешен със себе си и на глас — с мен. Какви мисли се въртят в главата ти, Наташа?

— Желая те — пламенно обяви тя. — Но не го искам.

— Желаяш ме. — Здравно я привлече към себе си, преди да успяла да се отдръпне. В целувката му нямаше и следа от търпение или молба. Той вземаше и вземаше, докато накрая тя усети, че няма

какво повече да му даде. — И защо това те притеснява? — промърмори, притиснал устни до нейните.

Неспособна да се съпротивява, тя прокара ръце по неговото лице, опитвайки се да запомни чертите му.

— Имам си причини.

— Кажй ми ги.

Наташа завъртя отрицателно глава и този път той я пусна.

— Не искам животът ми да се промени. Ако между нас нещо се случи, твойт няма да се промени, но мойт — определено, да. Не го искам.

— Това има ли някаква връзка с твойта теория, че мъжете и жените разсъждават по различен начин?

— Да.

Спенс отново се замисли за човека, който така жестоко бе разбил сърцето й, но не се усмихна.

— На пръв поглед ми се стори по-интелигентна. Нима не виждаш, че животът ми вече се е променил от това, което изпитвам към теб?

Думите му я изплашиха, защото много искаше да им повярва.

— Чувствата идват и си отиват.

— Да, вярно е. Някои от тях. Какво ще кажеш, ако призная, че съм влюбен в теб?

— Няма да ти повярвам. — Гласът й трепна, докато се навеждаше да вдигне палтото си от земята. — И ще ти се разсърдя, ако го кажеш.

Спенс реши засега да изчака, докато я убеди, че може да му вярва.

— А ако ти кажа, че преди да те срещна, изобщо не подозирах колко съм самотен?

Наташа сведе очи. Това я трогна много повече, отколкото любовните думи.

— Вероятно щях да се замисля.

Нежно я погали по косата.

— Всичко ли обмисляш толкова внимателно?

Погледна го с изразителните си очи.

— Да.

— Тогава помисли за следното. Нямах намерение да те съблазнявам — не че не съм го искал — но не и когато дъщеря ми лежи болна на горния етаж.

— Не си ме съблазнявал.

— Внимавай, нанасяш непозволени удари върху самочувствието ми.

Това я накара да се усмихне.

— Не беше точно съблазняване, което предполага съзнателно преследване. А и аз не искам да ме съблазняват.

— Ще го имам предвид. Във всеки случай не искам да правя разбор на това, което се случи, както музикалните критици правят дисекция на концертите на Бетовен. Така се унищожава цялата романтика.

Тя отново се усмихна.

— И романтика не искам.

— А жалко. — *Освен това не е вярно* — помисли той и си спомни как го беше погледнала, когато ѝ подари розата. — През следващите една-две седмици ще бъда зает с дребната шарка, така че ще имаш достатъчно време да помислиш. Нали ще дойдеш пак?

Наташа си облече палтото и кимна.

— Да, за да видя Фреди. — Поколеба се и допълни: — И тебе също.

И наистина го направи. Реши да се отбие за малко, за да занесе ободряващ подарък на момиченцето. Посещението обаче се превърна в прекрасна вечер, в която тя утеши едно нещастно, покрито с обриви дете и неговия изтощен баща, който се намираше на ръба на нервен срив. За своя изненада, Наташа също прекара приятно. През следващите десетина дни свикна да минава или през обедната почивка, за да отмени изпълнената с подозрения по неин адрес Вера, или след работа, и по този начин да осигури на Спенс поне един час мир и спокойствие.

Що се отнася до романтиката, временно забравиха за нея, докато се занимаваха с къпането и пудренето с нишесте на покритото със струпей дете. Въпреки това Наташа все повече се влюбваше и в Спенс, и в дъщеря му.

Видя го как се стараеше да достави радост на нещастната болна на рождения ѝ ден. Лично му помогна да избере за подарък две котенца — най-голямата мечта на Фреди. След като обривът избледня и настъпи периодът на голямата скука, Наташа отново помогна на Спенс да обогати изтощеното си въображение с нови приказки.

— Разкажи ми още една приказка.

Наташа зави момиченцето и му напомни:

— Нали още преди три приказки се договорихме, че това ще е последната.

— Много интересно разказваш.

— Нищо няма да постигнеш с подмазване. Отдавна е време да си лягам. — Наташа погледна големия червен будилник. — А и ти също.

— Лекарят каза, че в понеделник мога да отида на училище. Вече не съм заразителна.

— Заразна — поправи я Наташа. — Сигурно много ти е домъчняло за приятелките ти.

— Да. — Фреди се замисли и подръпна одеялото. — Когато оздравея, нали пак ще идваш да ме видиш?

— Разбира се. — Наведе се и вдигна мяукащото котенце. — А също, за да видя Луси и Деси.

— И татко.

Наташа предпазливо почеса котенцето по ухото.

— Да, и него.

— Харесваш ли го?

— Да, той е много добър преподавател по музика.

— И той много те харесва. — Фреди не спомена, че предишната вечер беше видяла баща си да целува Наташа, когато и двамата мислеха, че е заспала. Докато ги наблюдаваше, изпита странно чувство. След малко разбра, че чувството беше много хубаво. — Ще се омъжиш ли за него? Тогава можеш да живееш при нас.

— О, ама ти да не ми правиш предложение? — Наташа се опита да се усмихне. — Много съм поласкана, но ние с баща ти сме само приятели, също както аз и ти сме приятелки.

— Ние пак ще си бъдем приятели, ако дойдеш да живееш с нас.

Наташа забеляза, че момиченцето беше умно като баща си.

— Няма ли да бъдем приятели, ако остана да живея в собствената си къща?

— Да. Ама... — пухкавата долна устничка на Фреди трепна нещастно. — Ако живееш с нас, като майката на Джо Бет, ще е много по-хубаво. Тя им прави курабийки.

Наташа се наведе и допря нос в нослето ѝ.

— Значи ме искаш заради курабийките!

— Обичам те! — Фреди я прегърна и се притисна към нея. — Ако дойдеш, обещавам ти, че ще бъда много послушна.

Потресена, Наташа също прегърна момиченцето и го залюля.

— О, миличка. И аз много те обичам.

— Тогава защо не се омъжиш за нас?

Наташа не знаеше да плаче ли или да се смее.

— Защото не е необходимо. Обещавам, че винаги ще ти бъда приятелка, ще ти идвам на гости и ще ти разказвам приказки.

Фреди въздъхна дълбоко. Отдавна знаеше, че възрастните обичат да се отклоняват от прекия отговор, но прецени, че засега може да отстъпи. Особено след като всичко беше решено. Искаше да има майка като Наташа. Тя имаше и допълнително предимство, защото разсмиваше баща ѝ. Най-съкровено желание на Фреди за Коледа бе, Наташа да се омъжи за баща ѝ и да ѝ роди сестричка.

— Наистина ли обещаващ? — попита момиченцето.

— Честна мускетарска. — Наташа я целуна по бузките. — А сега заспивай. Аз ще сляза да повикам баща ти да те целуне за лека нощ.

Фреди затвори очи и изви устнички в щастлива усмивка. Никой не подозираше за нейната голяма и лична тайна.

Наташа слезе по стълбите с котенцето в ръце. За да дойде при Фреди тази вечер, беше отложила попълването на счетоводната книга. *Но това не е най-страшното* — помисли си и потърка пухкавата котешка главичка до бузата си.

Занапред трябваше повече да внимава както с детето, така и със себе си. Едно беше да обикне момиченцето, съвсем друго — то да поиска да му стане майка. Как можеше да очаква от едно шестгодишно дете да разбере, че възрастните си имат свои проблеми и невинаги избират най-лесния път?

Къщата бе притихнала, но в музикалния салон светеше. Наташа остави котенцето на земята и то безпогрешно се насочи към кухнята.

Намери Спенс в музикалния салон, полегнал на късото канапе и краката му висяха от облегалката. Облечен с размъкнат пуловер и бос,

той изобщо не приличаше на известен композитор и още по-малко — на професор по музика. Даже не се бе избърснал. Наташа си помисли, че с наболата брада беше още по-привлекателен, особено в съчетание с разбърканата коса, която отдавна плачеше за подстригване.

Беше заспал дълбоко, прегърнал една възглавница. Вера бе споделила, че две нощи не бил мигнал, тъй като Фреди пак вдигнала температура.

Освен това Наташа знаеше, че Спенс си беше променил разписанието в колежа, за да може по-често да прескача у дома. На няколко пъти го бе заварвала затънал в работа.

Преди го мислеше за галеник на съдбата, получил своя талант и високо обществено положение едва ли не по рождение. Сега вече знаеше, че макар и талантлив, той работеше много. А трудолюбието беше качество, което тя високо ценеше у хората.

Започвам да се влюбвам — призна си Наташа, — в неговата усмивка, характер, всеотдайност и сила. Може би — но само може би — двамата биха могли да си дадат нещо един на друг. Но много предпазливо и без излишни обещания.

Вече искаше да стане негова любовница. Никога преди не бе пожелавала подобно нещо. С Антъни то просто се бе случило, без да разсъждава. Тогава Наташа бе обсебена от силата на чувствата си, но накрая бе отхвърлена и пречупена. Със Спенс нямаше да завършат по този начин. Никой и нищо вече нямаше да я нарани толкова дълбоко. А с него имаше шанс — *само шанс и нищо повече* — за щастие.

А дали си заслужаваше да рискува? Тихо пристъпи напред, измъкна под главата му мекото сиво одеяло и го наметна с него. Отдавна не бе поемала никакъв риск. Може би сега беше настъпил моментът. Наведе се и леко целуна Спенс по челото. А това беше мъжът, който го заслужаваше.

СЕДМА ГЛАВА

Предупредително изсъска черна котка. Силен порив на вятъра отвори, а след това захлопна с трясък някаква врата и се разнесе зловещ кикот. По стената започна да се стича нещо лепкаво и се приземи с тъп звук на циментовия под. Невидими затворници задрънчаха с веригите си. Пронизителен писък, последван от протяжен отчаян стон.

— Страхотно — отбеляза Ани и лапна нова дъвка.

— Сбърках, че не поръчах още от тези записи — обади се Наташа и с помощта на яркочервена перука от плашило успя да превърне едно съвсем безобидно на вид плюшено мече в кошмарен призрак за Хелоуин. — Това ни е последната касета.

— Все едно от утре започваме да зареждаме за Коледа. — Ани побутна назад черната островърха шапка, която си беше сложила и се ухили, за да покаже почернените си зъби. — Ето ги и братята Фрийдмънт. — Потърка ръце и издаде зловещ крякащ звук. — Ако костюмът ми беше истински, с удоволствие бих ги превърнала в жаби.

Не успя да ги омагьоса, но все пак им продаде пликче с изкуствена кръв и гумени белези от рани.

— Интересно какво ли са приготвили тези ангелчета за съседите си довечера — замислено каза Наташа.

— Нищо хубаво. — Ани се наведе под една шапка, висеща от тавана. — Не е ли време да си тръгваш?

— Да, след малко. — Наташа започна да подрежда богатата колекция от маски и изкуствени носове. — Свинските зурли вървят много по-добре, отколкото очаквах. Странно, защо хората толкова обичат да се маскират като животни? — Сложи си една зурла. — Дали не е по-разумно през цялата година да ходим така.

Ани се досещаше защо приятелката ѝ се бави и за малко да прихне.

— Беше много мило да предложиш на Фреди да помогнеш с подготовката на тържеството.

— Не е кой знае какво. — Наташа се ядосваше, че не можеше да скрие колко е нервна. Свали зурлата и погали сбръчкан слонски хобот с огромни очила. — След като сама ѝ подхвърлих идеята да покани децата на Хелоуин, вместо на рожден ден, смятам, че е справедливо да ѝ помогна.

— Тъхъ Само не разбрах дали баща ѝ ще се облече като Прекрасния принц.

— Той не е Прекрасния принц.

— Да не би тогава да е Големият лош вълк? — Ани се засмя и протегна помирително ръка. — Извинявай. Знаеш, че обичам да те дразня, когато си най-притеснена.

— Изобщо не съм притеснена — измънка Наташа, докато прибираше нещата, които смяташе да занесе на тържеството. Много добре знаеше, че излъга. — Нали и ти си поканена.

— За което ти благодаря. Не, предпочитам да се прибера и да пазя дома си от нашествието на непълнолетни престъпници. И не се тревожи — допълни, преди Наташа да е възразила, — аз ще заключа магазина.

— Добре. Аз само... — не успя да завърши изречението Наташа, тъй като камбанките на вратата се обадиха. Посетител, зарадва се тя, тъй като щеше да спечели още малко време. Когато видя Тери, не стана ясно кой от двамата бе повече изненадан. — Здравей.

Той преглътна мъчително и се опита да я разпознае под костюма.

— Таш?

— Да? — С надеждата, че ѝ е простил, тя се усмихна и му подаде ръка. На лекциите се беше преместил на друга маса и всеки път, когато се опитваше да се приближи до него, той се отдалечаваше панически. Сега обаче нямаше къде да избяга и стоеше объркано наред магазина. Докосна плахо протегнатата ръка и веднага след това прибра своята в джоба си.

— Не очаквах да те видя точно тук.

— Така ли? — Тя наведе глава на една страна. — Но това е моят магазин. — Замисли се, дали щеше да разбере колко е била права, когато му каза, че изобщо не я познава, и тонът ѝ омекна. — Аз съм собственичката.

— Ти? — Момчето се огледа и явно остана впечатлено. — Уау! Страхотен е.

— Благодаря. Искаш да купиш нещо или дойде само да поразгледаш?

Тери веднага се изчерви. Не е лесно да влезеш в магазина на жена, на която си се обяснил в любов.

— Аз просто... аз...

— Търсиш нещо подходящо за Хелоуин? — опита се да му помогне Наташа. — Сигурно ще ходиш на тържеството в колежа.

— Да, реших да се отбия. Зная, че е глупаво, но...

— О, ние тук, в „Къщата на чудесата“, се отнасяме много сериозно към Хелоуин — тържествено обяви Наташа. От микрофона отново се разнесе смразяващ кръвта писък. — Ето, видя ли?

Тери чак подскочи от изненада, но се усмихна.

— Аха. Е, искам да си купя някаква маска. Нали знаеш какво се носи на празника? — Големите му костеливи ръце описаха дъга във въздуха, след което отново се прибраха на безопасно място в джобовете.

— Как предпочиташ да изглеждаш: страшен или смешен?

— Ами. Не съм се замислял.

Наташа го разбра и потисна желанието си да го погали по бузата.

— Може да ти хрумне нещо, когато видиш с какво разполагаме. Ани, запознай се с Тери Мейнърд — мой приятел от курса по история на музиката. Той е цигулар.

— Здравей. — Ани погледна очилата, които се бяха смъкнали на носа му и реши, че е много сладък. — Вече почти привършваме, но са ни останали някои интересни неща. Ела да ти покажа.

— Трябва да хуквам, че ще закъснея. — Наташа грабна двете големи торби. Надяваше се, че след това посещение двамата с Тери отново бяха стъпили на солидна почва. — Приятно прекарване, Тери.

— Мерси.

— Ани, а с тебе ще се видим утре сутринта.

— Точно така. И не се престаравай. — Ани отново намести островърхата шапка на главата си и се обърна към Тери. — Значи си цигулар?

— Аха. — Той за последен път погледна след Наташа. Усети болка, но не много силна. — Специализирам в колежа.

— Страхотно! Слушай, можеш ли да свириш „Пуйка в сеното“?

Отвън Наташа се чудеше дали да не се прибере вкъщи и да си вземе колата. Но се отказа и реши да повърви пеш. Студеният въздух бе така чист; дърветата — съвсем оголели. Яркото одеяло от жълти, оранжеви и червени листа, което само до преди няколко дни покриваше земята, се бе превърнало в ръждивокафява мокра маса. Последните сбръчкани листа се откъсваха от клоните, трупаха се по тротоара и проскърцваха приятно под краката ѝ.

По лехите тук-там още се бяха запазили някои от най-устойчивите на студа цветя, чийто тръпчив аромат нямаше нищо общо с тежкото ухание на лятото. *През есента всичко е някак по-хладно и по-чисто* — разсъждаваше Наташа.

Излезе от главната улица и зави по пряката, която водеше към дома на Спенс. Високи зелени огради и дървета скриваха къщите от погледите на минувачите. На портите бяха сложени огромни засмени фенери от тиква, които щяха да бъдат запалени по здрач. От оголените клони висяха страшилища, облечени в трикотажни ризи и скъсани джинси. На стъпалата пред къщите бяха поставени сламени чучела на вещици и призраци, които трябваше да плашат и разсмиват децата и веселящите, които по тъмно щяха да тръгнат да правят номера на съседите си.

Ако някой бе попитал Наташа, защо е избрала да живее в малко градче, като една от причините тя непременно щеше да посочи празниците. Тук хората умееха да се веселят и имаха време за всичко — да издълбаят една тиква, да съберат всички стари дрехи и да направят от тях Конник без глава. Довечера, докато не е изгряла луната, децата щяха да тичат по улиците, облечени като феи и таласъми. Торбичките им бързо щяха да се напълнят с купени лакомства и домашни курабийки, а възрастните щяха да се преструват, че не са познали малките скитници, клоуни, смешници и демончета. Единствената опасност бе, децата сами да си повярват на номерата. Нейното дете сега щеше да е на седем години. Наташа спря за миг и притисна ръка към гърдите си, докато се съвземе от мъката и горчивия спомен. Колко пъти си бе повтаряла, че всичко е останало в миналото? И докога това минало щеше неочаквано да се връща и да я разкъсва на парчета?

Наистина, напоследък я посещаваше все по-рядко, но тя усещаше присъствието му все така остро и болезнено. Понякога

минаваха дни, дори месеци и изведнъж то излизаше на повърхността и се стоварваше върху нея като я стоманен юмрук.

Стресна я шум на мотор. И резкият звук на клаксон.

— Хей, Таш!

Примигна и вдигне ръка за поздрав, въпреки че не успя да види шофьора, който я задмина и продължи по пътя си.

Това се случва сега — каза си и съсредоточи поглед върху полета на есенните листа. — *И тук. Няма връщане назад.* Преди много години бе успяла да си внуши, че има само един път — напред. Пое дълбоко дъх и с облекчение усети как равновесието ѝ се възстанови. Тази вечер не биваше да мисли за стари трагедии. Беше обещала на едно друго дете да му помогне да организира тържество за Хелоуин и щеше да изпълни обещанието си.

Усмихна се храбро, докато се изкачваше по стъпалата на къщата на Спенс. Забеляза, че той още работи. На портата бяха окачени два огромни тиквени фенера. Също като маските на комедията и трагедията, единият се хилеше злоецо, а другият се зъбеше със страховит вид. На перилата имаше летящ призрак, направен от бял чаршаф. От стрехите висяха картонени прилепи с червени очи. До входната врата в старо люлеещо се кресло беше настанено отвратително чудовище, което държеше в ръка собствената си захилена глава. На вратата бе залепена релефна фигура на вещица, която разбъркваше димящ котел.

Наташа почука под покрития ѝ с брадавици нос. Когато Спенс отвори вратата, тя вече се смееше съвсем искрено.

— Какъв номер искаш да ти направя: страшен или смешен? — попита го.

В първия момент той изгуби дар слово. Имаше чувството, че сънува. Пред него стоеше циганката от музикалната кутия, ушите и китките ѝ бяха закрити от тежки златни накити. Дивата ѝ грива бе превързана с шал в сапфирен цвят, който се спускаше почти до кръста заедно със стегнатите къдрици. На шията ѝ също имаше широка златна торква, която подчертаваше колко е крехка. Червената рокля бе тясно прилепнала до тънкото ѝ кръстче, но надолу полите се разширяваха; в пояса бяха затъкнати разноцветни шалове.

Огромните ѝ тъмни очи изглеждаха тайнствени, благодарение на изкусния грим. Пълните ѝ червени устни бяха покрити с ярко червило

и оформени в съблазнителен овал. Отне му само няколко секунди, за да види всичко това, включително и дискретната черна дантела, която се подаваше от подгъва. Имаше чувството, че стои на вратата и я гледа от часове.

— Нося си и кристална топка — обяви Наташа и извади от джоба си прозрачно кълбо. — Ако направиш в дланта ми кръст със сребърна монета, ще ти кажа какво бъдеще те очаква.

— Господи — успя Спенс да промълви накрая, — колко си красива.

Тя се засмя и влезе през вратата.

— Всичко е само илюзия. Нали тази нощ е за вълшебства и магии. — Бързо се огледа и прибра кристалната топка обратно в джоба си. Но образът на тайнствената циганка се запази. — Къде е Фреди?

Ръката му бе залепнала на дръжката на вратата.

— Тя е... — мина известно време, докато мозъкът му отново заработи — у Джо Бет. Искях да пооправя малко, докато се върне.

— Добра идея. — Скептично изгледа сивия му анцуг и прашните маратонки. — Това ли е страшният ти костюм?

— Не. Още не съм окачил всички паяжини.

— Ще ти подам едно приятелско рамо. — Усмихна се и му показва чантите. — Донесла съм някои още страхотии. Откъде искаш да започнем?

— И още питаш — тихо каза той, обгърна кръста ѝ и силно я притисна към себе си. Тя отметна назад глава. В очите ѝ проблесна мълчаливо възмущение, устните ѝ се изкривиха недоволено. И тогава устата му намери нейната. Чантите се изплъзнаха от ръцете ѝ. Освободени, пръстите ѝ се впиха в косата му.

Не беше го искала. Но точно от това имаше нужда. Без следа от колебание устните ѝ се разтвориха подканващо. Тих доволен стон се ся с нейния собствен. Стори ѝ се някак съвсем естествено да го прегърне до входната врата на дома му. Във въздуха се усещаше дъх на есенни цветя и прясно нанесен препарат за дърво; отвън нахлу пронизващият студен вятър.

Беше толкова естествено. Спенс усещаше вкуса на тялото ѝ, на нейните топли, живи и търсещи устни. Това не беше илюзия. Както и тя не беше само сън, въпреки шарените шалове и лъскавото злато.

Наташа беше истинска, беше тук и само негова. И преди да свърши нощта, той щеше да ѝ го докаже.

— Чувам звук на цигулки — промърмори, докато устните му се плъзнаха надолу по шията ѝ.

— Спенс. — Ударите на сърцето ѝ отекваха като барабанен звън в ушите ѝ. Борейки се да запази самообладание, тя се отдръпна. — Караш ме да правя неща, които съм си забранила. — Пое си дъх и го погледна сериозно. — Нали дойдох да ти помогна за тържеството на Фреди.

— За което съм ти много благодарен. — Тихо затвори вратата. — Както и за това, че си толкова красива, че имаш изискан вкус и че толкова обичам да те докосвам.

Не трябваше да се развълнува толкова само от погледа му, но как да устои, когато в този поглед прочете, че и без предсказанията на кристалната топка в джоба ѝ, той вече знаеше какво ги очаква.

— Моментът е крайно неподходящ.

Спенс обожаваше този царствен тон, който понякога се появяваше в гласа ѝ: все едно чуваше как руска принцеса мъмри провинил се крепостен селянин.

— Тогава предлагам да намерим някой по-подходящ.

Задъхана, тя отново вдигна чантите.

— Ще ти помогна да окачиш паяжините, но при едно условие: тази вечер да се държиш само като бащата на Фреди.

— Добре. — Не виждаше друг начин да оцелее след една вечер, прекарана в компанията на двайсет маскирани първокласници. А и нали тържеството няма да трае вечно? — Все едно, че сме само добри приятелчета.

Това ѝ прозвуча напълно приемливо. Бръкна в едната чанта и извади маска на окървавено, покрито със струпей и рани лице. С вид на познавач я нахлузи на главата на Спенс.

— Ето така. Изглеждаш чудесно.

Той намести маската, за да вижда през дупките за очите. Колкото и да бе глупаво, страшно му се искаше да се огледа, но се отказа. Вместо това се ухили.

— Ще се задуша.

— Нищо няма да ти стане за един-два часа. — Подаде му втората чанта. — Хайде да започваме. Не е толкова лесно да се подреди къща,

обитавана от духове.

Само за два часа успяха да превърнат елегантната гостна на Спенс в мрачна дупка и свърталище на плъхове, откъдето непрекъснато се разнасяха писъци на подложени на жестоки мъчения пленници. Окачиха черна и оранжева сатинирана хартия на стените и тавана. Ъглите бяха увити в паяжини, а в единия настаниха зловеща мумия със скръстени на гърдите костеливи ръце. Вещица с черно боне и метла висеше от тавана. Жаден за кръв в мрака се спотайваше Дракула, готов да се нахвърли върху поредната си жертва.

— Не ти ли се струва, че е прекалено страшно? — попита я Спенс. — Та те са само в първи клас.

Наташа докосна с пръст механичния паяк и той веднага започна да плете паяжината си.

— Не бих казала. Веднъж братята ми направиха къща с духове. После ни завързаха очите — моите и на сестра ми Рейчъл, уж за да ни изненадат. Майкъл ми сложи ръката в купа с грозде и излъга, че това са изبودените очи на призраците.

— Е, това вече е отвратително — реши Спенс.

— Така си беше. — Въпреки това споменът беше много приятен. — Имаше още купа със спагети...

— Само не споменавай какво още е казал брат ти — прекъсна я той. — Досещам се какво ще последва.

Тя се засмя и си оправи едната обеща.

— Във всеки случай прекарахме чудесно и винаги с удоволствие си спомням за онзи Хелюин. Довечера децата ще се разочароват, ако не ги посрещнат разни страхотии. След като хубавичко се изплашат — за което те отчаяно си мечтаят — ти ще запалиш лампите и всички ще разберат, че е било на ужким.

— Жалко, че изядохме всичкото грозде.

— Не се отчайвай. Когато Фреди порасне, ще ти покажа как се прави отрязана кървяща ръка от гумена ръкавица.

— Нямам търпение час по-скоро да се науча.

— А какво има за храна?

— Вера се оказа истинска предателка. — С маската на главата, Спенс още веднъж огледа стаята. Резултатите наистина бяха впечатляващи. А най-хубавото бе, че те двамата с Наташа го бяха постигнали. — Пригответи всичко от дяволските яйца до пунша на

вещиците и се изнесе. Знаеш ли какво адски ни липсва? Машина, която прави мъгла.

— За истински духове? — Той се ухили доволно и тя също се засмя. Искаше ѝ се да го целуне. — Следващата година и за това ще помислим.

Спенс отново изпита приятно чувство. Следващата година и последващата. Замаян от скоростта, с която се движеха мечтите му, внимателно я изгледа.

— Какво има?

— Нищо — усмихна се той. — Всичко е чудесно.

— Донесох и награди. — За да си починат малко краката ѝ, Наташа седна на облегалката на едно кресло, в което се беше разположил зловещ призрак. — Нали ще има състезателни игри и конкурс за най-хубави костюми.

— Не трябваше да се престараваш толкова.

— Нали ти казах, че ми доставя удоволствие. Ето, това ми е любимата награда. — Извади от чантата череп и го включи. Той започна да се търкаля по пода, а очите му проблясваха ехидно.

— Боже, какъв кръвожаден вкус имаш. — Спенс вдигна играчката и я постави в дланта си, където черепчето продължи да подскача.

— Да. Много е страшно. — Наведе глава на една страна и предложи: — Защо не кажеш: О, уви, бедни ми Йорик!

Той се засмя и го изключи. След това си смъкна маската и произнесе с театрален тон:

— „О, и тази плът един ден ще се превърне в прах!“ — Наташа се задави от смях. Той се приближи до нея и я изправи на крака. — Дайте ни една целувчица, прекрасна госпожо!

— Не може — реши тя след кратко колебание. — Много си грозен.

— Добре тогава. — Послушно си свали маската и я погледна. — А сега какво ще кажеш?

— Сега е още по-лошо. — Със сериозно изражение отново му я сложи.

— Много смешно.

— Никак не е смешно, но по-добре не я сваляй. — Наташа го хвана под ръка и огледа стаята. — Струва ми се, че ще предизвикаш

истински фурор.

— Ние ще предизвикаме — поправи я той. — Нали знаеш колко те обича Фреди.

— Да. — Усмихна се весело. — И това е взаимно.

Предната врата се отвори и затвори с трясък.

— Е, за вълка говорим...

Отначало децата идваха по две по три, а след това започнаха да нахлуват на големи тумби. Докато часовникът удари шест, холът се напълни с балерини, пирати, чудовища и супергерои. Къщата на призраците започна да издава въздишки, стонове, скърцане на зъби и зловещи крясъци. Никой не се осмеляваше да обикаля из стаите сам, въпреки че някои от гостите разгледаха всичко по два, че и по три пъти. От време на време някой смелчага протягаше ръка да пипне мумията или главата на вампира.

Когато запалиха лампите, започнаха да се чуват въздишки на разочарование и облекчение. Фреди, облечена като парцалена кукла, отвори многобройните, макар и закъснели подаръци за рождения си ден.

— Ти си прекрасен баща — прошепна Наташа.

— Благодаря за комплимента. — Спенс склочи пръсти с нейните, без да се измъчва повече с въпроса защо му беше толкова хубаво да стои с нея и да наблюдава тържеството на дъщеря му. — Защо мислиш така?

— Защото нито веднъж не отиде да пиеш успокоително и окото ти не трепна, когато Майки изля купата с пунш върху килима.

— Събирам сили за момента, в който ще се изправа пред Вера, за да ѝ докладвам за всички поразии. — Ловко отскочи настрани, за да не се сблъска с малка принцеса на феите, преследвана от млад таласъм.

От всички страни се разнасяха весели писъци на фона на зловещите стенания и скърцане със зъби от радиоуредбата.

— А що се отнася до успокоителното — колко мислиш, че ще продължи тази лудница?

— Малко по-дълго, отколкото очаквахме.

— Много те бива да успокояваш хората, няма що.

— Време е да им напомним за състезателните игри. Няма да усетиш как ще отлетят два часа.

Наташа се оказа напълно права. Докато всички успеят да си напъхат главите в издълбаните тикви, да се сместят на музикалните столове, да свалят само със зъби ябълките, висящи от тавана, да участват в парада на костюмите и раздаването на наградите, започнаха да пристигат родителите, за да приберат своите франкенщайнчета и малки вещици. Но забавата още не бе свършила.

Гостите се разделиха на групички и тръгнаха да обикалят квартала за бонбони, курабийки и карамелизирани ябълки. Сигурно още дълго щяха да си спомнят ветровитата нощ и шумоленето на есенните листа.

Стана почти десет, докато Спенс най-после успя да пъхне в леглото преуморената и превъзбудена Фреди.

— Това беше най-хубавият ми рожден ден — сподели тя. — Добре, че се разболях от дребна шарка.

Спенс наплюнчи пръст, за да изтрие една забравена оранжева бенка от носа ѝ.

— Не съм на същото мнение, но се радвам, че прекара добре.

— Може ли да хапна?

— Не. — Целуна я по нослето. — Ако изядеш още един шоколадов бонбон, направо ще се пръснеш.

Тя се разкикоти и тъй като бе прекалено уморена за нови номера, щастливо се отпусна на възглавницата. В главата ѝ като ураган преминаваха приятни спомени.

— Следващата година искам да се облека като циганка. Като Таш. Нали може?

— Разбира се. А сега заспивай. Вера се върна, а аз отивам да изпратя Наташа.

— Нали скоро ще се ожениш за Наташа и тя ще се преместя да живее в нашата къща?

Спенс отвори уста, после пак я затвори, а Фреди широко се прозя.

— Откъде ти хрумна подобно нещо? — смути се той.

— След колко време мога да получа сестричка бебенце? — попита дъщеря му преди да потъне в сън.

Спенс разтърка брадичката си, благодарен, че не се наложи да отговори на последния въпрос.

На долния етаж Наташа разтребваше разтурията. Вдигна глава и отметна назад коса, когато го забеляза.

— Щом къщата е доведена до това състояние, значи тържеството е минало успешно. — Нещо в израза му я накара да присвие очи. — Какво има?

— Нищо. Просто Фреди ми каза едно нещо.

— Сигурно я боли стомаха — каза тя съчувствено.

— Не, нищо й няма. — Отхвърли мисълта, която го измъчваше и сви рамене. — Винаги успяваш да ме изненадаш. Остави — взе от ръцете й найлоновия плик за боклук. — Вече направи достатъчно.

— Беше ми приятно.

— Да, зная.

Преди да успее да я хване за ръката, тя сама се прислони към него.

— Трябва да си тръгвам. Утре е събота — най-тежкият ден в магазина.

Спенс си представи как двамата хванати за ръце се качват горе. В спалнята.

— Ще те изпрати.

— Няма нужда. И сама мога да се прибера.

— Да, но аз настоявам. — Отново се почувства напрегнат. Погледна очите й и разбра, че тя също. — Уморена ли си?

— Не. — Наташа знаеше, че беше настъпил моментът за сериозен разговор. Той беше изпълнил молбата й и през цялата вечер бе само таткото на Фреди. Сега тържеството бе свършило. Но не и нощта.

— Искаш ли да се поразходим?

Усмихна се и доверчиво постави ръката си в неговата.

— Да.

Бе захладняло и въздухът хапеше, напомняйки за приближаването на зимата. Над главите им грееше луната — кръгла и студена. Под нея танцуваха бели облаци и хвърляха сенки на повърхността й. На фона на шумоленето на листата се чуваха виковете и смехът на децата, които продължаваха да обикалят домовете на близки и съседни. Някакви хлапета бяха увили големия стар дъб на ъгъла на улицата в мушама за баня.

— Много обичам този сезон — тихо каза Наташа. — Особено през нощта, когато духа лек ветрец. Усеща се димът от комините.

На главната улица се разхождаха по-големи деца и студенти в страховити маски или с боядисани физиономии. Някой неумело започна да имитира виещ вълк, след което се разнесе женски писък и весел смях. Задмина ги кола, пълна с призраци, която забави малко, страшилищата се надвесиха от прозорците и изпищяха зловещо срещу тях.

Дори след като колата зави зад ъгъла, призраците продължиха да вият и крещят.

— Не зная дали има друго място в Америка, където Хелюин се взема толкова несериозно.

— Чакай само да видиш какво става на Коледа.

Тиквеният фенер на Наташа бе запален на прага на къщата, а до него бе поставена стъклена купа с бонбони. На вратата бе окачен надпис. *Вземай само по един! Иначе зле ще си изпатиш!*

Спенс посочи с поглед.

— И мислиш ли, че някой ще те послуша?

Наташа го погледна спокойно.

— Да. Защото добре ме познават.

Той се наведе и си взе един бонбон.

— Ще ме почерпиш ли с едно бренди към бонбона?

Тя се поколеба. Ако го покани да влезе, двамата неизбежно щяха да продължат, оттам където бяха прекъснали с последната целувка. *Минаха два месеца* — помисли тя. — *Два месена на размишления, отлагане и преструвки.* И двамата знаеха, че това не може да продължава вечно.

— Разбира се. — Наташа отвори вратата и му направи път да мине.

Притеснена, отиде в кухнята да приготви питиетата. Беше дошъл моментът да каже или да, или не. Знаеше отговора много преди тази нощ. Интересно, какъв беше Спенс в леглото? Как ли щеше да се почувства с него? А после, след като е споделила с него най-интимната близост между един мъж и една жена, дали щеше да продължи да се преструва, че не иска нищо повече?

И нямам право да искам нищо повече — напомни си Наташа. Каквито и да бяха чувствата ѝ — а те бяха много по-дълбоки,

отколкото се осмеляваше да си признае — животът щеше да продължи както преди. Без клетви и обещания. *Без разбити сърца.*

Той се обърна към нея, когато тя влезе в стаята, но нищо не каза. Мислите му бяха прекалено объркани. Какво искаше? Нея, разбира се. Но колко можеше да даде и да приеме? Знаеше, че никога няма да изпитва подобни чувства към друга жена. И не искаше. Всичко му изглеждаше толкова лесно и естествено, когато я виждаше пред себе си.

— Благодаря. — Взе чашата и се загледа как тя отпива от своето бренди. — Знаеш ли, първия път, когато трябваше да чета лекции пред студенти, застанах пред аудиторията и изведнъж съзнанието ми се изпразни. За един ужасен миг бях забравил всичко, което предварително си бях намислил да кажа. Сега съм изправен пред същия проблем.

— Не е необходимо нищо да казваш.

— Не е толкова лесно, колкото си представях. — Пое ръката ѝ и се изненада колко е студена и че леко трепери. Инстинктивно я повдигна към устните си и целуна дланта. Успокои се, когато разбра, че и тя е не по-малко нервна от него. — Не исках да те изплаша.

— Наистина се страхувам. — Прониза я желание. — Казвали са ми, че прекалено се задълбочавам. Може и така да е. Просто много дълбоко преживявам нещата. По-рано... — Издърпа ръката си, защото искаше да разчита само на себе си. — В миналото... — поправи се Наташа, — допуснах чувствата да решават вместо разума ми. И допуснах грешки, за които ще плащам до края на живота си.

— Това между нас не е грешка — възрази Спенс и обхвана лицето ѝ с ръце.

Пръстите ѝ се увиха около китките му.

— И не трябва да бъде. Не искам обещания, които може да не спазиш. Не искам и нямам нужда от красиви думи. Те се произнасят прекалено лесно. — Хвана го още по-здраво за ръката. — Искам да стана твоя любовница, но държа на уважението, не на поезията.

— Свърши ли?

— Очаквам да ме разбереш правилно — настойчиво повтори тя.

— Постепенно започвам да те разбирам. Сигурно много си го обичала.

Тя отпусна ръце, но се овладя преди да каже.

— Да.

За своя изненада, Спенс усети болка. Логиката му подсказваше, че мъжът от миналото ѝ не представлява заплаха за него. Нали и той имаше минало. Въпреки това го болеше.

— Не ме интересува нито кой е, нито какво се е случило — излъга, — но не искам да мислиш за него, когато си с мен.

— Не мисля за него. Или поне не така, както ти си въобразяваш.

— Изобщо не искам да мислиш.

Тя повдигна вежди.

— Не можеш да определяш какво и за кого да мисля, както и каквото и да било, свързано с мен.

— Лъжеш се. — Заслепен от ревност и безсилен гняв, грубо я притисна към себе си. Целувката му беше жестока, собственическа. И съблазнителна. Толкова съблазнителна, че тя за малко да се подчини, но се отдръпна рязко.

— Няма да позволя само ти да определяш правилата. — Гласът ѝ прозвуча предизвикателно, още повече, че се страхуваше да не греши.

— И това ли влиза в принципите ти, Наташа?

— Да, защото така е по-справедливо.

— За кого?

— И за двама ни. — Притисна пръсти към слепоочията си. — Не се сърди — помоли го тихо. — Извинявай. — Вдигна рамене и се усмихна смутено. — Страх ме е. Отдавна не съм била с някого. Или по-точно, отдавна не съм искала да бъда.

Спенс вдигна чашата си и се загледа в трептящата на светлината течност.

— Не бих могъл да ти се сърдя.

— Искях да бъдем приятели. Никога не съм била приятелка с мъжа, когото обичам.

А той никога не се бе влюбвал в приятелка. Това беше много сериозно признание и Спенс не можеше да го каже на глас. Трябва да престане да се държи така непохватно и да ѝ покаже какво има предвид.

— Ние сме приятели. — Протегна ръка към студените ѝ пръсти. — А приятелите си имат доверие, Наташа.

— Да, така е.

Погледна към преплетените им ръце.

— Защо не... — До прозореца се чу някакъв шум и той притеснено се огледа. Преди да успее да стане, усети, че Наташа го хвана още по-здраво. След миг разбра, че тя изобщо не бе уплашена, а по-скоро развеселена. Допря показалец до устните си и му направи знак да мълчи.

— Хубаво е да имаш за приятел преподавател по музика — високо каза тя и с мълчалив жест подкани Спенс да продължи.

— Ах, толкова се радвам, че откакто се преместихме, двамата с Фреди се запознахме с много добри хора. — Озадачен, видя как Наташа започна да рови из чекмеджето.

— Приятно градче. Е, и ние си имаме проблеми. Чу ли за жената, която избягала от лудницата?

— Каква лудница? — Забеляза присмехулния ѝ поглед и се поправи. — Не, нищо не съм чул.

— От полицията нарочно нищо не казват. Знаят, че обикаля района, но не искат хората да изпаднат в паника. — Наташа най-последно извади от чекмеджето електрическото фенерче, което търсеше, и се усмихна доволно, когато установи, че батериите не са изтощени. — Жената била напълно луда и отвличала малки деца. Особено момченца. Обичала жестоко да ги измъчва. При пълнолуние дебнела из улиците, изпълнена със зловни намерения. И преди да успеят да извикат, сграбчвала ги за гърлото и ги отнасяла в гората.

Бързо се приближи до прозореца. Постави фенерчето под брадичката си, притисна лице към стъклото, натисна копчето и зловещо се изсмя.

Отвън се чуха уплашени детски писъци. Последва трясък, вик и накрая — трополене на отдалечаващи се крака.

Наташа се облегна на перваза, изтощена от смях.

— Милите братя Фрийдмънт — обясни, когато най-последно успя да си поеме дъх. — Миналата година окачиха умрял плъх на вратата на Ани. — Притисна ръка до гърдите си, а Спенс стана и се приближи до прозореца. На ливадата забеляза две препускащи сенки.

— Ама и ти им изкара акъла.

— О, само да им беше видял физиономииите. — Избърса една сълза от миглите си. — Дълго ще ме помнят.

— Както и този Хелюин.

— Всяко дете трябва поне веднъж да се изплаши така, че да го запомни за цял живот. — Като продължаваше да се смее, Наташа отново включи фенерчето под брадичката си. — Е, какво ще кажеш?

— Вече е късно да ме плашиш. Няма да си тръгна. — Спенс взе фенерчето и го остави на масата. — Време е да разберем докъде се простират илюзиите и къде започва действителността. — Бавно спусна щорите на прозореца.

ОСМА ГЛАВА

Беше много истинско. Истинско до болка. Усещането на неговите устни, притиснати към нейните, убеди окончателно Наташа, че е жив човек и има нужда от обич. Времето и мястото бяха без значение. Спокойно можеха да се окажат илюзия. Но не и той. Както и желанието. То избликна от тялото ѝ още при първото му докосване.

Не, нищо не бе просто. Още първия път, когато си бе позволила да го докосне, тя беше разбрала, че каквото и да се случи между тях двамата, нямаше да е просто. А тя точно това бе искала. Простота в отношенията, лесен път.

Ала с него не стана така. И никога нямаше да бъде.

Прие го, като обви с ръце тялото му. Тази вечер нямаше нито минало, нито бъдеще. Само този миг, който Наташа щеше да улови с две ръце и изцяло да му се наслади.

Притиснатите им тела откликваха на потребностите на другия. Меката светлина, която проникваше под вратата, ги превръщаше в издължени сенки на стената. Сенките отначало се местеха неспокойно, след което постепенно се успокоиха.

Той я взе в ръцете си и тя прошепна някакво възражение. Беше го предупредила, че няма да се остави той да определя правилата и беше напълно сериозна. Но макар и притисната в прегръдките му, не се чувстваше слаба. А обичана. Благодарно притисна устни към шията му. И когато Спенс я понесе към спалнята, отпусна се в ръцете му, без да възрази.

След това остана само лунната светлина. Тихо проникваше през тънките пердета, като любовник, който се промъква при любимата жена. А нейният любим безмълвно я изправи до леглото. Мълчанието му казваше всичко.

Точно така си я бе представял. Колкото и да изглеждаше невероятно, то наистина се случи. Съвсем ясно си бе представял образа ѝ. С разпуснати стегнати къдрици, които обрамчваха лицето ѝ, с

тъмни, нетрепващи очи и излъчваща златно сияние кожа, подобна на златните ѝ накити. Във въображението си той бе видял дори повече.

Бавно вдигна ръка. Смъкна шала от главата ѝ и го остави да се свлече безшумно на пода. Наташа чакаше. С очи, приковани към нейните, той бавно започна да я освобождава от ярките цветове — сапфирен, смарагдов, кехлибарен — и ги пускаше при краката ѝ като скъпоценни камъни. Тя се усмихна. С върховете на пръстите си Спенс смъкна роклята от раменете ѝ и притисна устни към голата кожа, която бе разкрил.

Въздишка и потръпване. След това и тя протегна към него ръце, като се стараеше да не диша, докато свалеше ризата през главата му. Усещаше под дланите си кожата му — стегната и гладка. Мускулите потрепваха от докосването ѝ. Когато погледна очите му, видя как потъмняват от страст.

Той едва се пребори с инстинктивното желание да разкъса роклята ѝ, да премахне всички прегради между телата им и да вземе това, която му се предлагаше. Тя нямаше да го спре. Виждаше го по очите ѝ, в които светеше предизвикателство, благодарност и най-вече желание.

Беше ѝ обещал нещо. Въпреки че тя не искаше обещания, той имаше намерение да го спази. Щеше да ѝ осигури романтика и да ѝ покаже, че е обичана.

Търпеливо започна да се бори с множеството копченца на гърба на роклята. Тя се усмихна и притисна устни към гърдите му. Нежните ѝ ръце смъкнаха надолу панталона му. Когато роклята ѝ най-последно се свлече на пода, той я притисна към себе си и я целуна.

Тя се олюля. Стори ѝ се глупаво, но наистина се чувстваше замаяна. Ярките цветове при краката ѝ като че танцуваха лудешки танц на звуците на някаква мелодия, която звучеше в главата ѝ, но тя не можеше да си спомни името ѝ. Гривните зазвъняха като камбанки, когато вдигна ръката ѝ и много пъти целуна дланта. Нови звуци се прибавиха към странната мелодия, когато започна да смъква една по една шарените фусти.

Как бе възможно да е толкова красива. Застанала пред него по тънка червена риза и блясъка на златото, тя беше много по-красива, отколкото си представяше. Стоеше с притворени очи и гордо изправена

глава — обичайната стойка, която толкова много ѝ отиваше. Лунната светлина я обгръщаше от всички страни.

Наташа бавно вдигна ръце и ги кръстоса пред гърдите си, за да смъкне тънките презрамки от раменете си. Платът замря за миг, след което с тихо шумолене се свлече при краката ѝ. Остана само блясъкът на златото. Възбуждаш, еротичен, екзотичен. Тя изчака миг, след което отново вдигна ръце — този път към него.

— Желая те.

Телата им се докоснаха и двамата едновременно простенаха. Устните им се срещнаха, изпращайки вълни на удоволствие. Желанието надделя, отхвърляйки гласа на разума.

Предопределение. Това беше единствената мисъл, която пронизваше хаоса в съзнанието ѝ, докато ръцете ѝ се местеха трескаво по тялото му. Толкова мощно привличане и толкова дълбока необходимост не можеха да бъдат нищо друго, освен предопределение. И тя ги посрещна с цялото си сърце.

Той забрави, че искаше да бъде внимателен. За него тя беше като глад, чието съществуване прекалено дълго бе отричал. И сега искаше всичко, което тя представляваше и което притежаваше. Ала преди да е поискал, тя вече даваше. Отпуснаха се на леглото и ненаситните му ръце търсеха да доставят и да получават удоволствие.

Откъде можеше да знае предварително, че чувството ще е така силно, така обсебващо? Всичко, свързано с нея, беше толкова живо и пронизващо. Тази жена излъчваше опияняващ вкус на гореща смес между мед и уиски. Кожата ѝ беше нежна като розов цвят, освежен от вечерна роса. И излъчваше наситен, тъмен аромат като неговата страст. Желанието ѝ беше пронизващо като прясно наточено острие на сабя.

Извиваше се срещу него предлагаща, предизвикателна и всеки път, когато той откриваше някое от съкровениите ѝ места, надаваше вик. Всеки път, когато нейното крехко и жизнено тяло се притискаше към неговото, той усещаше как го пронизват стрелите на удоволствието. Силна, изпълнена със страст, тя се претърколи върху него, за да изследва неговите желания, докато накрая въздухът в дробовете му се превърна в изгарящ пламък, а тялото му — в маса от усещания. Почти обезумял, той се преобърна заедно с нея върху леглото и двамата се омотаха в чаршафите. Когато се надигна над нея, видя неопитомената маса на косата ѝ като тъмен облак над дълбокото, наситено сияние на

очите ѝ. Дишането ѝ беше също така забързано като неговото, тялото — изпълнено със същото изгарящо желание.

Спенс осъзна, че нито в миналото, нито в бъдещето имаше друга жена, с която да си подхождат толкова. Тя имаше нужда от всичко, от което имаше нужда и той; всичко, което искаше той, го искаше и тя. За пръв път в живота си разбра какво бе да обичаш с разум, душа и тяло.

Наташа не мислеше за никого и за нищо, освен него. Когато я докосваше, имаше чувството, че не е била докосвана преди. Когато произнасяше името ѝ — все едно го чуваше за пръв път. Когато устните му я целуваха — това беше първата ѝ целувка, онази, която бе очаквала и за която бе копняла цял живот.

Дланите им се докоснаха, пръстите — здраво се преплетоха, както и душите им. Погледите им бяха приковани един в друг, когато той я изпълни. Отново имаше обещание, което и двамата усетиха. В миг на паника, тя поклати отрицателно глава. След което той започва да се движи и тя последва ритъма му.

— Искам още — каза само и отново я привлече към себе си.

— Спенс.

— Още веднъж. — Устата му покри нейната, с което я изведе от полусънното състояние, за да я въвлече в нов вихър от страст.

Сега, след като знаеше какво можеха да постигнат заедно, той я желаше още повече; страстта го изгаряше като бавен огън. Лудостта бе отминала, въпреки че желанието бе все така остро. Наслаждаваше се на меките извивки на тялото ѝ, на тихите стонове, които успяваше да изтръгне от гърлото ѝ само с едно докосване. Като че ли се любеше с езическа богиня, естествена в своята голота и закрыта само от златни накити. След продължителна жажда, той с наслада отпиваше от източника след онази първа лакома глътка.

Как е могла да си въобразява, че знае какво е да обичаш и да бъдеш обичана? Чак сега позна удоволствия, които никога преди не бе вкусвала. Най-после разбра какво е да се потопиш в страстта и да бъдеш наситена. Прокара ръце по тялото му, поглъщайки възбуждащите докосвания на езика и зъбите му, играта на ловките, гъвкави пръсти. Това бяха съвсем нови усещания. Досега неизпитани, но които не отнемаха нейната свобода.

И също както луната, Наташа полетя високо към небето.

— Опитвах се да си представя какво ще почувствам, когато съм с теб. — Наташа облегна глава на рамото му, докато Спенс лениво галеше с пръсти ръката ѝ. — Оказа се съвсем различно.

— А аз мислех, че никога няма да стигнем дотук. — Тя се усмихна в тъмното. — Оказа съм, че съм сбъркала.

— И слава Богу, Наташа!

Тя бързо поклати глава и сложи пръст на устните му.

— Нищо не казвай. Лесно се дават обещания на лунна светлина. — *И е лесно да се повярва* — добави мислено.

Спенс търпеливо преглътна думите, които пареха езика му. В миналото бе допуснал грешката да поиска прекалено силно и прекалено бързо обичта на една жена. Не искаше да я повтаря.

— Може ли поне да кажа, че занапред ще гледам с друго око на златните колиета, гривни и обеци?

Тя се засмя тихичко и го целуна по рамото.

— Да, това може.

Спенс се заигра с гривните ѝ.

— А може ли да допълня, че съм щастлив?

— Да.

— А ти?

Тя наклони глава на една страна и го погледна.

— И аз. Много по-щастлива, отколкото съм предполагала, че мога да бъда. Караш ме да чувствам — усмихна се и направи бърз жест с раменете си, — нещо като магия.

— Нали това е нощ за магии.

— А аз се страхувах — прошепна тя, — и от теб, и от това, което се случи. И от себе си — призна. — За мен всичко това отдавна беше свършило.

— И за мен. — Тя се размърда неспокойно и той обхвана брадичката ѝ с ръка. — Откакто жена ми почина.

— Много ли я обичаше? Извинявай — бързо се извини Наташа и стисна очи. — Нямам право да питам.

— Напротив, имаш. — Спенс здраво стисна пръсти. — Обичах я много или по-точно обичах образа, който си бях създал. Ала тя успя да го разруши много преди смъртта си.

— Моля те. Нека тази нощ да не говорим за отминали неща.

Наташа седна в леглото. Той също и здраво я стисна за лактите.

— Сигурно си права. Но има неща, които непременно трябва да узнаеш, така че един ден и това ще стане.

— Толкова ли е важно за теб?

Усети в гласа ѝ отчаяние, но не знаеше каква е причината.

— Да.

— Но да не бъде сега. — Тя склучи ръце около неговите. Прозвуча почти като обещание — единственото, което се осмеляваше да направи. — В този миг искам да бъда само твоя приятелка и любима.

— Добре.

Наташа си наложи да се пошегува.

— Не искам да говорим за други жени, когато сме заедно в леглото.

Той усети, че беше притеснена и готова да започне спор. С енергично движение я събори на матрака и я целуна по веждите.

— Тогава да отложим.

— Благодаря ти. — Тя го погали по косата.

— Искам да прекарам тази нощ с тебе. Цялата нощ.

Наташа поклати отрицателно глава и се усмихна сънено.

— Не можеш да си го позволиш.

— Зная. — Поднесе ръката ѝ към устните си. — Ако ме няма на закуска, Фреди ще започне да задава неудобни въпроси.

— Тя е много щастливо дете.

— Не искам да си тръгна просто така.

Тя се усмихна и го целуна.

— Ще проявя разбиране. Особено след като другата жена е само на шест години.

— До утре. — Наведе се и започна да я целува.

— Да. — Тя въздъхна и обви ръце около кръста му. — Още веднъж — промърмори и го привлече на леглото. — Само още един път.

Наташа седеше на бюрото си в тесния кабинет в дъното на магазина. Беше дошла по-рано, за да прегледа счетоводните книги. Нанесе приходите и номерата на издадените фактури през седмицата.

До Коледа оставаха почти два месеца, а тя вече бе получила поръчаните за празника играчки, които заемаха почти цялото пространство на магазина. Чувстваше се добре, заобиколена от стотици детски мечти. Знаеше, че сутринта на Коледа, всички тези предмети, които сега бяха подредени в склада, щяха да предизвикват възторжени и изненадани писъци.

Оставаше да свърши някои съвсем практични неща. Да обмисли украсата на магазина и витрините. Да прецени дали няма нужда от още една продавачка през предпразничната лудница.

Тази сутрин бе поверила магазина на грижите на Ани. Извади тетрадките и учебниците си. Отнасяше се еднакво сериозно и към бизнеса, и към учението.

Предстоеше контролно върху бароковата музика и Наташа искаше да покаже на своя преподавател и любим, че има собствено мнение.

Може би беше излишно непрекъснато да си доказва, че може да учи и да помни. Но в живота ѝ имаше периоди, които Спенс никога нямаше да разбере. Периоди, когато се бе чувствала неадекватна и дори глупава. Малкото момиченце, което говори развален английски; кльощавата тийнейджърка, която мисли повече за балет, отколкото за предметите в училище; балерината, която яростно се бори, за да приучи тялото си към лишения и тренировки; младата жена, която бе послушала сърцето, а не разума си.

Това вече не беше тя, но в същото време всички те продължаваха да живеят в нея. Искаше Спенс да се отнася с уважение към нейния ум, да я възприема като равна, а не само като жената, която желае.

Въпреки всичко, беше постъпила глупаво. Наташа въздъхна, облегна се назад в стола и започна да мачка листенцата на червената роза във вазата до нея. Даже още по-лошо — беше сгрещила. Спенс нямаше нищо общо с Антъни. Освен че малко си приличаха по външност, двамата бяха пълна противоположност. Вярно, че единият беше талантлив балетист, а другият — изключителен музикант, но Антъни и беше егоистичен и непочтен, а в крайна сметка и страхливец.

В същото време нямаше по-благороден и мил човек от Спенс. Той беше състрадателен и честен. Или така ѝ подсказваше сърцето? Определено, да. *Но сърцето* — мислеше си тя, — *няма гаранционна карта, за разлика от механичните играчки.* С всеки ден, откакто бяха

заедно, тя го обикваше все повече. Толкова много го обичаше, че понякога ѝ се искаше да захвърли всички резерви и да му го каже.

Веднъж вече бе дала сърцето си на един мъж — тогава то беше чисто и уязвимо. А той ѝ го върна покрито с рани.

Не, нямаше гаранция, че отново няма да се случи същото.

Как успя да събере смелост и отново да рискува? Дори да знаеше, че това, което ставаше с нея сега, нямаше нищо общо със случилото се с онова седемнайсетгодишно момиченце, как да поеме риска отново да се разкрие и да бъде подложена на същата болка и унижение?

Най-добре беше нищо да не променя. Отношенията ѝ със Спенс бяха отношения на двама възрастни, които изпитваха удоволствие от своята връзка. Освен това бяха приятели.

Взе розата и я притисна до лицето си. Жалко, че не можеха да прекарват повече време заедно. Трябваше да се съобразяват с чувствата на едно дете. Всеки от тях имаше личен живот и задължения. Но през малкото часове, когато нейният приятел се превръщаше в неин любовник, тя разбираше истинското значение на блаженството.

Сепна се и остави цветето във вазата. Отново опита да се съсредоточи в учебниците. След малко телефонът иззвъня.

— Добро утро. Тук е „Къщата на чудесата“.

— Добро утро, бизнесменке.

— Маман!

— Заета ли си? Или можеш да ми отделиш една минута?

Наташа прегърна телефона с две ръце, щастлива да чуе любимия глас.

— Разбира се, че мога да ти отделя минута. Ако искаш и повече.

— Притесних се, защото не си се обаждала от две седмици.

— Извинявай. — От две седмици целият ѝ живот бе съсредоточен в един мъж. Но не можеше да го каже на майка си. — Как си? Как са татко и останалите?

— Всички сме добре. Баща ти получи повишение.

— Чудесно.

— Майкъл скъса с италианката. — Надя произнесе няколко думи на благодарност към providението на украински и Наташа се засмя. — Алекс излиза с всички познати момичета. Умно момче. А Рейчъл няма

време за нищо, освен за учене. А какво прави моята най-голяма дъщеря Наташа?

— Добре съм. Имам добър апетит и добре си поспивам — обясни тя, преди Надя да я попита и за двете.

— А как върви магазинът?

— Подготвяме се за Коледа и очакваме по-висока печалба от миналата година.

— Искам да престанеш да ни изпращаш пари.

— А аз искам да престанеш да се тревожиш за всички. — Наташа чу как майка ѝ въздъхна и се усмихна. Това беше стар спор между двете.

— Голям инат си.

— Също като майка си.

Това беше самата истина, но Надя нямаше намерение да се отказва лесно.

— Пак ще говорим, когато си дойдеш за Деня на благодарността.

Денят на благодарността, повтори наум Наташа. Как можа да забрави празника? Закрепи слушалката между ухото и рамото си и бързо започна да прелиства календара. Оставаха по-малко от две седмици.

— На празник никога не споря с майка си. — Отбеляза си наум да се обади на гарата и да си запази билет. — Ще пристигна в сряда вечерта и ще осигуря виното.

— По-важно е да осигуриш себе си.

— И себе си, и виното. — Наташа си записа и за виното. Не беше лесно точно тогава да остави магазина, но за нищо на света не би пропуснала един празник със семейството. — Толкова искам да ви видя всички заедно.

— Защо не доведеш някой приятел?

Това също беше част от ритуала, но този път — за пръв път — Наташа се колеба.

— Не — каза си и поклати глава. *От къде накъде Спенс трябва да прекара Деня на благодарността в Бруклин?*

— Наташа — Надя инстинктивно долови колебанията дъщеря си, — имаш ли приятел?

— Разбира се. Имам много приятели.

— Не се опитвай да ме залъгваш. И кой е той?

— Никой. — Вдигна очи към небето, когато Надя започна да я засипва с въпроси. — Добре, предавам се. Преподавател в колежа. Вдовец — добави бързо. — Има малко момиченце. Просто си помислих, че не зная къде ще прекарат празниците, това е всичко.

— Аха.

— Не ми казвай многозначително „аха“, мамо. Той наистина ми е приятел и аз много обичам детето.

— Откога го познаваш?

— В края на лятото се премести в нашия град. Посещавам неговите лекции, а момиченцето от време на време се отбива в магазина. — Това е самата истина — помисли тя. — Не цялата истина, но поне е вярно. Надяваше се, говори с достатъчно безгрижен тон. — Мога да го попитам дали иска да дойде.

— Момиченцето ще спи при вас с Рейчъл.

— Да, ако...

— А професорът — в стаята на Алекс. Алекс ще спи на дивана.

— Човекът може да има други планове.

— Попитай го.

— Добре. Ако го видя.

— Непременно го попитай — повтори Надя. — А сега се връщай на работа.

— Добре, мамо. Обичам те.

Ето, че го казах — помисли Наташа и окачи слушалката. Представи си как майка още стои пред нестабилната масичка с телефона и доволно потрива ръце.

Какво ли щеше да си помисли Спенс за семейството ѝ, а и те за него? Дали щеше да му хареса шумното събиране и изобилната храна? Спомни си първата им вечер заедно — елегантна обстановка, спокойно, дискретно обслужване. Но засега реши да не се тревожи, тъй като той можеше да има съвсем други планове за празника.

След двайсетина минути телефонът отново иззвъня. Наташа си помисли, че пак е майка ѝ, която междувременно се е сетила за още стотина въпроси за „приятеля“. Стегна се и вдигна слушалката.

— Добро утро. Тук е „Къщата на чудесата“.

— Наташа?

— Спенс? — Механично погледна часовника. — Защо не си в колежа? Да не си болен?

— Не. Имам дупка между часовете и се прибрах вкъщи. Разполагам с около час. Много искам да дойдеш.

— У вас? — В гласа му прозвуча молба, но не беше нещастен или възбуден. — Защо? Какво се е случило?

— Просто ела, моля те. Не мога да ти обясня по телефона. Искam да ти покажа нещо. Моля те.

— Добре. Нали не си болен?

— Нищо ми няма. — Той се засмя и тя си отдъхна. — Не само, че не съм болен, но и никога не съм се чувствал по-добре. Побързай.

— След десет минути съм при тебе. — Наташа бързо си грабна палтото. Стори ѝ се някак променен. Щастлив? Не, по-скоро в приповдигнато настроение. А какво можеше да предизвика приповдигнато настроение у един мъж посред бял ден? Най-вероятно се е разболял. Сложи си ръкавиците и се втурна в магазина.

— Ани, налага се да... — Спря се, примигна и се вторачи в Ани, която тъкмо получаваше звучна целувка не от друг, а от Тери Мейнърд. — Аз... Моля да ме извините.

— О, Таш — Тери само... Ами... — Ани издуха един кичур, който беше палнал върху очите ѝ и се ухили глуповато. — Излизаш ли?

— Да, трябва да се видя с един човек. Няма да се бавя повече от час. Нали ще се справиш сама?

— Разбира се. — Приятелката ѝ си оправи косата, а Тери стоеше до нея и на лицето му последователно се смениха няколко оттенъка на червеното. — Тази сутрин няма много посетители. Спокойно си свърши работата.

Изглежда тази сутрин целият свят е полудял, каза си Наташа и бързо тръгна по улицата. Първо се обади майка ѝ, която беше готова да изрита Алекс от собственото му легло, заради един непознат. После Спенс я накара посред бял ден да хукне към дома му, за да ѝ покаже нещо. А като похлупак — Ани и Тери се целуват пред касовия апарат! Постепенно щеше да се справи с всичко, но едно по едно. На първо място в списъка беше Спенс.

Енергично се изкачи по стълбите, сигурна, че има температура. И когато ѝ отвори вратата, преди да е натиснала звънеца, окончателно се убеди, че не е добре. Беше зачервен и очите му горяха трескаво. Пуловерът му беше измачкан, вратовръзката — изкривена.

— Спенс да не си...

Преди да е довършила изречението, той я грабна на ръце, притисна устни към нейните и започна да я върти из вестибюла.

— Вече си мислех, че няма да дойдеш.

— Тръгнах веднага щом затворих телефона. — Инстинктивно сложи ръка на челото му. Но нещо в погледа му я накара да присвие очи. Изглежда наистина нямаше треска. Или поне не такава, която се нуждае от медицинска помощ. — Ако само заради това ме накара да тичам като обезумяла, здравата ще си изпатиш.

— За... Не, не е това — засмя се той. — Въпреки, че идеята ти не е лоша. Направо е чудесна. — Отново я целуна и тя реши, че може би имаше известно право. — Имам чувството, че мога да те любя с часове, дни, не — със седмици.

— Може би от време на време ще се наложи да се отбиваш и в университета — промърмори Наташа. Малко по-спокойна, отстъпи крачка назад. — Изглеждаш развълнуван. Да не си спечелил от лотарията?

— Още по-хубаво е. Ела тук. — Спомни си за вратата и я затвори с трясък, след което помъкна Наташа към музикалния салон. — Нищо не казвай. Просто седни.

Тя се подчини, но когато той се запъти към пианото, отново стана.

— Спенс, с удоволствие бих послушала как свириш. Но...

— Млъкни — нетърпеливо я прекъсна той. — Седни и слушай. — И засвири.

Само след миг тя разбра, че никога не беше чувала подобно нещо. Прониза я силна тръпка. Силно стисна ръце в скута си.

Страст. Всяка нота бе изпълнена със страст, ридаеше от страст. Наташа не можеше да откъсне поглед от напрегнатите му устни и грациозното движение на пръстите му по клавишите на инструмента. Красотата на музиката я завладя, проникна дълбоко в сърцето и душата и. Как бе възможно нейните най-съкровени чувства да бъдат превърнати в музика?

Пулсът ѝ се движеше с ритъма на мелодията. Не можеше да говори, даже едва дишаше. Музиката постепенно стана тъжна и проникновена. И жива. Наташа затвори очи, когато силното чувство се стовари върху нея, без да забелязва, че по бузите ѝ се стичат сълзи.

Когато свърши, тя остана на мястото си — притихнала, мълчалива.

— Не е необходимо да те питам какво мислиш — прошепна Спенс. — Виждам го с очите си.

Тя само поклати глава. Не знаеше с какви думи да му отговори. Нямаше думи.

— Кога я написа?

— През последните дни. — Отиде при Наташа, хвана я за ръцете и я изправи на крака. Когато пръстите им се докоснаха, тя усети силата на чувството, което той бе вложил в музиката. — Отново мога да композирам. — Притисна ръцете ѝ към гърдите си. — В първия миг се уплаших. Започнах да чувам музиката в главата си, също като преди. Все едно, че някой ме издига в небесата, Наташа. Не мога да го обясня.

— И не е необходимо. Аз го чух в звуците.

Тя го разбираше. Странно, но никога не се бе съмнявал, че тя щеше да го разбере.

— Помислих си, че си въобразявам и приемам желаното за действителност. — Отново погледна пианото. — И че всеки момент ще си отиде. Но тя не изчезна. А направо потече като река. Господи, имам чувството, че отново съм прогледнал.

— Музиката винаги си е била тук. — Наташа докосна челото му. — Само че се е криела.

— Не, ти ми я върна. Помниш ли, веднъж ти казах, че откакто те срещнах, целият ми живот се промени. Тогава още не знаех колко е голяма промяната. Всичко е благодарение на теб, Наташа.

— Не, на теб. Ти сам го направи. — Обви ръце около кръста му и го целуна. — И това е само началото.

— Да — погали я по косата и обърна лицето ѝ към себе си, — точно така. Всичко едва сега започва. — Тя понечи да се освободи, но той я хвана още по-здраво. — Ако наистина си разбрала това, което ти изсвирих преди малко, знаеш какво имам предвид. И какво чувствам.

— Спенс, точно сега не бива да казваш нищо повече. Това, което изпитваш към своята музика, лесно може да се обърка с други неща.

— Пълни глупости. Просто не искаш да чуеш, че те обичам.

— Недей. — Страхът я парализира. — Не искам. И ако държиш на мен, никога не го прави.

— Поставяш ме в адски тъпо положение.

— Съжалявам. Искам да си щастлив. Докато оставим нещата така, както са...

— И колко време още могат да продължават по същия начин?

— Не зная. Не мога да ти отвърна така, както очакваш. — Отново вдигна поглед към него. — И съжалявам за това.

— Още ли се състезавам с друг мъж?

— Не. — Бързо протегна ръка и хвана ръцете му. — Не. Това, което съм изпитвала преди — подчертавам преди — е било само илюзия, измама. Романтични мечти. А чувствата между нас са истински. Но не съм достатъчно силна, за да се справя с тях.

Или съм прекалено силна, за да си го позволя, помисли тя. И я заболя. Неговото нетърпение можеше по-скоро да ги раздели, отколкото да ги събере.

— Тогава няма да казвам, че те обичам. — Целуна я по челото. — Както и че искам да живеем заедно. — Продължи към устните. — Поне засега. — Пръстите му здраво се вкопчиха в нейните. — Но един ден и това ще стане, Наташа. Когато си готова да ме изслушаш. И да ми отговориш.

— Това заплаха ли е?

— Не. Това е едно от онези обещания, които не искаш да чуеш. — Целуна я по двете бузи. — А сега трябва да се връщам на работа.

— И аз. — Взе си ръкавиците и нервно си ги сложи. — Спенс, за мен беше много важно, че го сподели с мене. Зная какво е да загубиш част от себе си. Много се гордея с теб. И се радвам.

— Икаш ли днес да вечеряме заедно? Имаме повод за празнуване.

Тя отново се усмихна.

— С удоволствие.

Рядко купуваше шампанско, но сега прецени, че случаят си заслужава. Дори го изискваше. Обикновена бутилка вино не беше достатъчно тържествена за това, което беше споделил с нея тази сутрин. Музиката беше дар, който тя винаги щеше високо да цени. С нея той ѝ беше подарил и късче надежда.

Може би наистина я обичаше. Ако му повярва, тя трябваше да му каже всичко. Точно това я измъчваше най-много.

И двамата имаха нужда от време. Ала тази вечер беше за празнуване. Почука на вратата и се пригответи да се усмихне любезно на

Вера.

— Добър вечер.

— Госпожице. — С това безлично обръщение, икономката отвори вратата. Никога не бе казала какво мисли за Наташа. Не можеше да отрече, че тази жена правеше щастлив нейния сеньор и истински обичаше детето. Но след като от три години те бяха само нейни, Вера не беше особено склонна да ги дели с когото и да било.

— Доктор Кимбъл и Фреди са в музикалния салон.

— Благодаря. Донесох бутилка вино.

— Дайте, ще я отнеса в кухнята.

Наташа въздъхна тихо и се загледа в гърба на Вера. Колкото по-сурово се държеше икономката, толкова по-твърдо ставаше нейното решение да я спечели на своя страна.

Приближи се до музикалния салон, откъдето се чуваше смехът на Фреди. И на още някой — помисли си, преди да влезе Наташа. Фреди и Джо Бет пицяха, прегърнати. — И има защо, отново помисли Наташа. Спенс си беше сложил някакъв смешен шлем и държеше насочил към тях картонен меч.

— Звездните шерифки, които се качват на кораба ми, обикновено отиват за храна на чудовището Бета — предупреди той. — А то има двуметрови зъбища и зловонен дъх.

— Не! — С широко отворени очи и туптящо от страх и удоволствие сърце, Фреди скри лице с ръчички. — Само не чудовището Бета.

— То обича най-много да си похапва крехки момиченца. — Спенс се изсмя зловещо и сграбчи Джо Бет с едната си ръка. — Когато му носят момченцата — гълта ги наведнъж, но момиченцата дъвче дълго и с апетит.

— Много е гадно. — Джо Бет закри устата си.

— Скоро сама ще се убедиш колко е гадно. — След тези думи Спенс неочаквано хвана с другата ръка Фреди, която започна да пици и да се извива. — Прочетете си молитвата, тъй като отивате право в чинията на Бета. — Изръмжа глухо и се стовари върху канапето заедно с двете момиченца.

— Победен си — обяви радостно Фреди и се изкатери върху баща си. — Сестрите звездни шерифки те победиха.

— Този път се измъкнахте, но следващия непременно ще ви дам на чудовището Бета. — Чак когато си отметна косата от челото, той забеляза Наташа, застанала до вратата. — Здравсти. — Тя реши, че много му отива да се усмихва глупаво и добродушно. — Аз съм космически пират.

— О, това обяснява някои неща. — Щом я видяха, шерифките пуснаха космическия пират и се втурнаха към нея.

— Ние винаги го побеждаваме — обясни Фреди. — Винаги, винаги.

— Слава Богу. Никак не ми е приятно чудовището Бета да изяде някое от познатите ми момиченца.

— Чудовището не съществува. Той го измисли — мъдро обясни Джо Бет. — Доктор Кимбъл много хубаво умее да си измисля.

— Да, зная.

— Джо Бет също ще остане за вечеря. Ти си гостенката на татко, а тя — моята.

— Чудесно. — Наташа се наведе и целуна първо Фреди, а след това и Джо Бет. — Как е майка ти?

— Ще си имаме бебе. — Джо Бет направи физиономия и вдигна рамене.

— И аз така чух. — Наташа я погали по косата. — Ти нали й помагаш?

— Вече не й прилошава сутрин, но татко каза, че скоро ще стане дебела.

Съсипана от завист, Фреди нетърпеливо пристъпи от крак на крак.

— Ела да отидем в моята стая — предложи на Джо Бет. — Можем да си поиграем с котенцата.

— Първо идете да си измиете ръцете и лицето — напомни им Вера, която донесе съд с лед и две чаши. — След това ще слезете за вечеря, ама ще вървите като млади дами, а не като слоници. — След това се обърна към Спенс. — Госпожица Станисласки донесе шампанско.

— Благодаря ти, Вера. — Макар и със закъснение, той се усети и свали шлема.

— Вечерята ще е готова след петнайсет минути — обяви икономката и излезе.

— Окончателно се убеди, че кроя планове да те оплета в мрежата си — промърмори Наташа. — Както и че те преследвам заради огромното ти богатство.

Той се засмя и отвори бутилката.

— Не се притеснявай. Важното е, че аз зная истината: ти се интересуваш само от тялото ми. — Виното се надигна в чашите и се успокои.

— Наистина ми харесва. Имам предвид тялото. — Наташа се усмихна и вдигна чашата с шампанско.

— Тогава по-късно ще ти позволя да му се насладиш. — Докосна чашата си до нейната. — Фреди ме изнуди да я пусна да спи у семейство Райли. И за да не се почувствам самотен, редно е да ме поканиш да спя при теб. За цялата нощ.

Наташа отпи от виното и се наслади на тръпчивия вкус.

— Може — усмихна се тя.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Наташа замислено наблюдаваше танцуващите сенки на свещите по стените. Действаха така успокояващо. Местеха се от завесите към облегалката на коженото кресло в ъгъла, трептяха над петльовия гребен, който бе поставила в стъклено шише на тоалетката. Това беше нейната стая. Винаги е била само нейна, докато...

Въздъхна и постави ръка на гърдите на Спенс — там, където беше сърцето му.

Тишината си бе отишла. Вятърът яростно блъскаше студените дъждовни капки в стъклата на прозорците. Навън бе мразовита бурна нощ, която обещавахе не по-малко студено и заскрежено утро. В малкото градче, сгушено в подножието на Сините планини, зимата понякога идваше по-рано от обичайното. Но тя се чувстваше обгърната от приятна топлина, сгушена в ръцете на Спенс.

Двамата обичаха да мълчат заедно. И тогава се чувстваха също толкова спокойно, както докато се любеха. Свити един до друг, лежаха неподвижно и оставяха часовете да отминават. Всеки от двамата тайно се радваше, че на сутринта няма да се събуди сам. Ръката му бавно се плъзна нагоре по крака ѝ и намери нейната ръка.

В главата ѝ свиреше музика — мелодията, която ѝ беше подарил тази сутрин. До края на живота си щеше да помни всяка нота, всеки акорд. А за него това беше едно ново начало. Стана ѝ приятно при тази мисъл. През следващите години Наташа щеше да слуша тази музика и да си спомня времето, когато са били заедно. И всеки път щеше да изпитва радостно чувство, дори ако го загуби точно заради музиката.

Въпреки това, беше длъжна да попита.

— Сега сигурно ще се върнеш в Ню Йорк?

Той докосна с устни косата ѝ.

— Защо?

— Защото отново започна да композираш. — Представи си го в смокинг на премиерата на неговата симфония.

— Не е необходимо да живея в Ню Йорк, за да пиша музика. А дори да беше така, имам много по-сериозни основания да остана тук.

— Заради Фреди, нали?

— Да. И защото ти си тук.

Тя се размърда неспокойно и чаршафите прошумоляха. Продължи да си представя как след концерта отива на прием в тесен кръг, например в „Рейнбоу Рум“ или частен клуб. И танцува с някоя красива жена.

— Ню Йорк, в който ти си живял, няма нищо общо с моя.

— Сигурно. — Не можеше да разбере какво я тревожи. — Защо питаш? Да не си решила да се върнеш при близките си?

— Да живея — определено не. Но просто така... — Помисли си, че е глупаво да се притеснява да попита нещо толкова елементарно. — Днес мама ми се обади.

— При тях всичко наред ли е?

— Да. Обади се да ми напомни за Деня на благодарността. За малко да забравя. Всяка година цялото семейство се събира на празника и мама приготвя разкошна вечеря. Чак преяждаме. А ти прибираш ли се вкъщи за празника?

— Домът ми е там, където съм аз.

— Имам предвид при семейството ти. — Надигна се на лакът, за да вижда по-добре лицето му.

— Имам само Фреди на този свят. И Нина — добави след секунда. — А тя винаги празнува в „Уолдорф“.

— Говоря за родителите ти. Никога не съм те питала дали са живи и къде живеят.

— Те са в Кан. — *Или може би в Монте Карло?* За пръв път се замисли, че всъщност не знае със сигурност къде са родителите му. Отдавна не поддържаха тесни връзки: така беше най-удобно за всички.

— Няма ли да се върнат за празниците?

— През зимата никога не се прибират в Ню Йорк.

— О, разбирам. — Ала колкото и да се стараете, не си представяше празници без семейството.

— Освен това никога не сме празнували Деня на благодарността у дома. Винаги излизаме да вечеряме навън или сме някъде на път. — Детските му спомени бяха свързани повече с места, отколкото с хора, както и по-скоро с музика, отколкото с думи. — Когато Анджеела беше

жива, обикновено вечеряхме на ресторант с приятели, а след това отивахме на театър.

— Но... — Тя се усети и замълча.

— Но какво?

— А след като се роди Фреди?

— Нищо не се промени. — Спенс се обърна по гръб и се загледа в тавана. Отдавна искаше да ѝ разкаже за своя брак и за себе си — за мъжа, какъвто беше преди — но все отлагаше. Прекалено дълго премълчавах истината, размишляваше сега. Как можеше да изгражда ново бъдеще, преди да е разчистил емоционалните грешки на миналото. — Никога не съм ти разказвал за Анджеला.

— Не е необходимо. — Наташа отново го хвана за ръката. Предпочиташе да го покани да хапнат нещо, вместо да пробужда стари духове.

— Правя го заради себе си. — Седна в леглото и протегна ръка към бутилката шампанско, което бяха взели със себе си. Напълни чашите и ѝ подаде едната.

— Нямам нужда от обяснения, Спенс.

— Нали все пак ще ме изслушаш?

— Да, щом е важно за теб.

Той замълча, за да си събере мислите.

— Запознах се с нея, когато бях на двайсет и пет. На върха на славата, що се отнасяше за кариерата ми като музикант и да си призна честно, тогава нищо друго не ме интересуваше. Бях прекарал живота си в пътешествия, правех, каквото си искам и имах успех в любимата работа. Никога не бях чувал думи като: „Не, няма да получиш това“, или „Не можеш да правиш еди-какво си.“ И така, когато я видях за пръв път, веднага я пожелах.

Замълча, отпи от виното и се потопи в миналото. Седнала до него. Наташа съсредоточено разглеждаше мехурчетата, които се надигаха в чашата ѝ.

— А тя теб?

— Да, по нейния начин. За съжаление, нейните чувства към мен бяха също толкова повърхностни, колкото моите. А накрая — също толкова опустошителни. Обичах красивите неща — изсмях се горчиво и отново надигна чашата, — и бях свикнал да ги получавам. Анджеला беше изящна като порцеланова кукличка. Двамата се движехме в едни

и същи среди, посещавахме едни и същи приеми, имахме еднакъв вкус за музика и литература.

Наташа премести чашата от едната си ръка в другата. Отчаяно искаше думите му да не я нараняват толкова силно.

— Хубаво е, че сте имали общи интереси.

— О, свързваха ни много неща. Например, тя беше също толкова разглезена, егоцентрична и амбициозна като мен. Но не ни свързваше нищо добро.

— Прекалено строг си към себе си.

— Не знаеш какво представлявах през онзи период от живота си. — И Спенс беше безкрайно благодарен на съдбата за този факт. — Бях едно богато копеле, което смята, че всичко му се полага и което никога и от нищо не е било лишавано. Но рано или късно нещата се променят — промърмори накрая.

— Само хората, които са родени с пари, могат да ги смятат за недостатък.

Погледна я — седеше на леглото до него с кръстосани крака и държеше чашата с двете си ръце. Очите ѝ бяха сериозни и честни, което предизвика мълчаливата му усмивка.

— Да, права си. Какво ли щеше да стане, ако те бях срещнал, когато бях на двайсет и пет? — Погали я по косата, но не продължи да разсъждава на тази тема. — Както и да е, след една година двамата с Анджеа се оженихме, а няколко месеца, след като изсъхна мастилото на брачното свидетелство, си бяхме омръзнали до смърт.

— Защо?

— Защото бяхме еднакви. Когато стана ясно, че бракът ни се разпада, аз отчаяно исках да го спася. За пръв път се бях провалил. Най-лошото бе, че го правех заради собственото си честолюбие, а не от някакви чувства. Бях влюбен в нейния образ и в представата за това, как изглеждаме в очите на хората.

— Да. — Тя се замисли за своите собствени чувства към Антъни. — Разбирам какво имаш предвид.

— Така ли? — попита я съвсем тихо. — А на мен ми отне години, докато го разбера. Освен това имах и други съображения.

— Фреди — отново се обади Наташа.

— Точно така, Фреди. Въпреки че продължавахме да живеем заедно, двамата с Анджеа доста се бяхме раздалечили. Но и пред

хората, и насаме ние се държахме цивилизовано. Не мога да ти опиша колко унизителен и мъчителен може да бъде един цивилизован брак. И двете страни са измамени, Наташа. И двамата бяхме еднакво виновни. Спомням си, как един ден тя се прибра у дома побесняла от яд. Втурна се към барчето и захвърли палтото си от норка на пода. Наля си питие, изпи го на екс и удари чашата в стената. След това ми каза, че е бременна.

Наташа усети, че гърлото ѝ е пресъхнало и отпи от виното.

— А ти?

— Бях потресен. Не бяхме мислили за дете. Та нали ние самите бяхме като деца — при това адски разглезени. Анджела имаше повече време да размисли и вече бе взела решение. Смяташе да замине за частна клиника в Европа и да направи аборт.

Нещо в Наташа се стегна.

— Ти съгласи ли се?

О, колко искаше да отговори отрицателно.

— Отначало не знаех какво да правя. Бракът ми се разпадаше. Никога не се бях замислял дали искам деца. Стори ми се разумно. Но после — сам не зная защо — побеснях. Предполагам, защото това отново беше най-лесният начин да се справим с проблема — и за двамата ни. Анджела очакваше от мен просто да щракна с пръсти и да се освободим от това... неудобство.

Наташа сведе поглед към свитата си в юмрук ръка. Спенс не можеше да си представи колко я бяха наранили думите му, тъй като беше преживяла нещо подобно.

— И какво решихте накрая?

— Сключихме сделка. Ако роди бебето — още веднъж ще се опитаме да спасим брака си. А ако направи аборт — веднага щях да ѝ дам развод, но без да получи полагащия ѝ се, според нея, дял от богатството на Кимбълви.

— Защото си искал детето.

— Не. — Колкото и да бе болезнено, не можеше да я лъже. — По-скоро, защото не исках да си призная поражението. Знаех, че ако Анджела направи аборт, с брака ни е свършено. Смятах, че детето ще ни помогне да се съберем отново.

За миг Наташа остана безмълвна, съсредоточена в думите му и ги видя отразени в собствените ѝ спомени.

— Хората често си мислят, че едно дете може да възстанови изгубените чувства.

— Но не е така — завърши нейната мисъл Спенс. — И не трябва да бъде. По времето, когато се роди Фреди, аз вече не можех да пиша музика. Анджела я роди и веднага я прехвърли на Вера като някое котенце. А и аз не бях по-добър от нея.

— Не е така. — Тя протегна ръка и го улови за китката. — Виждала съм те как се отнасяш към нея. Ти много я обичаш.

— Сега вече да. Помниш ли какво ми каза онзи път пред колежа? Че не я заслужавам. Заболя ме, защото беше самата истина. — Наташа завъртя отрицателно глава, но той продължи да разказва. — Бях сключил сделка с Анджела и в течение на една година стриктно я спазвах. Почти не виждах детето, тъй като не ми оставаше време от ходене по балети и театри. Окончателно спрях да работя. Нищо не правех и за детето. Никога не бях хранил Фреди, не я бях къпал или целувал прели сън. Понякога я чувах да плаче в съседната стая и се чудех какъв е този шум. И тогава си спомнях, че имам дъщеря.

Взе бутилката, за да си напълни чашата.

— Малко преди Фреди да навърши две години, изведнъж се замислих как живея. И какво бях пропуснал. Тогава се почувствах много зле. Имах дете, но ми трябваше повече от година, докато го осъзная. Нямах вече брак, нямах жена, бях загубил любимата си музика, но все пак имах дете. Тогава реших, че съм отговорен за него и реших да се стегна и да поема задълженията си. Така мислех за Фреди в началото: като за задължение. — Отпи отново и поклати глава. — Все пак малко по-добре, отколкото изобщо да не я забелязвам. И когато истински се вгледах в това красиво същество, изведнъж се влюбих. Взех я от проходилката, уплашен до смърт да не я загубя и я прегърнах. Тя се разплака. За Вера.

Засмя се горчиво и се вторачи замислено в чашата си.

— Минаха месеци, докато тя свикна с мен и започна да ме харесва. По това време вече бях предложил на Анджела да се разведем. Прие, без да й трепне окото. Когато й казах, че искам да задържа детето, тя ми пожела много щастие и си тръгна. Нито веднъж не дойде да го види през всичките месеци, докато адвокатите ни се бореха за подялбата на имуществото. Скоро получих съобщение, че е загинала при злополука с яхта в Средиземно море. Понякога ме е страх, че

Фреди помни каква беше майка ѝ. Но още повече ме плаши мисълта, че си спомня какъв бях аз.

Наташа си спомни какво ѝ беше казала Фреди за майка си, когато беше болна от шарка. Остани чашата и обхвана лицето на Спенс с ръцете си.

— Децата винаги прощават — каза му тя. — Лесно е да простиш, когато си обичан. Много по-трудно е да простиш и себе си. Но си длъжен да го направиш.

— Струва ми се, че напоследък започнах да си прощавам.

Наташа взе чашата му и я остави настрана.

— Позволи ми да те обичам — каза простичко и го прегърна.

Сега беше съвсем различно, защото страстта се бе уталожила. Движенията им бяха по-бавни и по-уверени. Коленичиха на леглото един срещу друг и лениво допряха устни, за да се насладят на познатия вкус. Наташа искаше да му покаже колко държи на него и че тази нощ е съвсем различна от всичко, което е било преди. Искаше да го успокои и пречисти.

Въздишка, последвана от приглушен шепот и провлачен стон. Звучите бяха последвани от леко като полъх на вятъра докосване. Върховете на пръстите ѝ леко пробягаха по тялото му. Познаваше го не по-зле от своето, знаеше къде е най-уязвим, най-чувствителен. Дъхът му секна и тя се засмя. Без да откъсва поглед от очите му на трептящата светлина на свещите, Наташа леко го целуваше по слепоочията, устните, гърлото. Усещаше тежките и бързи удари на сърцето му.

Чувствено, като в най-съкровениите фантазии, тялото ѝ ту се приближаваше, ту се отдалечаваше. Не откъсваше от него своите сияещи, внимателни и разбиращи очи, а косата се стичаше като водопад по голите ѝ рамене.

Когато я докосна, Наташа отметна назад глава. В движенията ѝ нямаше и следа от покорство. Тя изискваше. *Искам да ми доставиш удоволствие*, все едно казваше тялото ѝ.

Спенс простена и впи устни в шията ѝ. Желанието го зашемети като удар с юмрук. Разтвори трескаво уста и я задържа в мекотата на гърдите ѝ. Усещаше сърцето ѝ, което туптеше силно и неравно под неговото. Наташа вдигна нагоре ръце и ги вкопчи в косата му, докато тялото ѝ се изви като дъга.

Неспособен да разсъждава повече, той се наведе към нея и я извиси на гребена на насладата.

Останала без дъх и тръпнеща, тя се притисна към него като прошепна нещо неразбираемо. Спенс отново я постави на леглото. Тя се бореше да възстанови равновесието си, но той беше унищожил волята ѝ, способността да се контролира.

Беше истинското прелъстяване. Не беше молила за това, нито го бе искала, но го прие с радост. Не можеше да се движи, не можеше да му се противопостави. Безпомощна, потопена в удоволствие, тя му позволи да я обладае. Устните му свободно бродеха по влажната ѝ кожа. Ръцете му свиреха на тялото ѝ като на добре настроен инструмент. Мускулите ѝ омекнаха като восък.

Дишаше накъсано. И чуваше музика: симфонии, кантати, прелюдии. Постепенно излезе от безпомощното състояние и протегна ръка, за да усети колко идеално си пасваха телата им.

Бавно се плъзна над нея, оставяйки след себе си горещина и лед, удоволствие и болка. Тялото му тръпнеше, докато тя се движеше под него. Намери устата ѝ и проникна дълбоко в нея; продължи, дори след като пръстите ѝ отчаяно се впиха в крака му.

Отново и отново Спенс довеждаше и двамата до ръба на удоволствието, но само, за да се отдръпне и да започне отново. Вкусваше дългата ѝ бяла шия, протегнатата към него. Ръцете ѝ обвиваха тялото му като нежна коприна. Дъхът ѝ докосна неговия и прошепна името му като молитва.

Когато проникна в нея и двамата изпитаха разтърсващо удоволствие.

Наташа се събуди от миризмата на кафе и сапун. И от приятното усещане, че нещо я гъделичка по врата.

— Ако веднага не се събудиш — прошепна ѝ Спенс в ухото, — пак ще се върна в леглото.

— Ставам — въздъхна тя и се сгуши във възглавницата. Той изгледа преценяващо голите ѝ рамене, които се подаваха над чаршафа.

— Много си съблазнителна, но след час трябва да си бъда вкъщи.

— Защо? — Протегна се, без да отваря очи. — Още е рано.

— Наближава девет.

— Девет? Сутринта? — Очите ѝ веднага широко се разтвориха. Подскочи в леглото и той предвидливо отмести чашата с кафе. — Как е възможно?

— Нормално. Преди един час беше осем, а сега е девет.

— Никога не спя толкова до късно. — Отметна назад косата си с две ръце и го погледна. — Вече си се облякъл.

— За съжаление, да — потвърди той нещастно, когато видя как чаршафа се омотава около кръста ѝ. — Фреди ще се прибере в десет. Вече си взех и душ. — Протегна ръка и се заигра с къдриците ѝ. — Смятах да те събудя и да ти предложа да дойдеш с мен, но изглеждаше толкова сладка, докато спиш, че сърце не ми даде да те будя. — Наведе се и я захапа по долната устна. — За пръв път виждам как спиш.

При тези думи кръвта се разбунтува във вените ѝ.

— Трябваше да ме събудиш.

— Да. — С полуусмивка ѝ подаде кафето. — Сега виждам, че сбърках. Внимавай с кафето — предупреди я той. — Сигурно е ужасно. Никога не съм правил кафе.

Наташа го погледна изненадано, отпи и направи гримаса.

— Наистина е трябвало да ме събудиш. — Смело отпи още една глътка като си помисли, колко бе мило, че ѝ го бе донесъл в леглото. — Имаш ли време за закуска? Сега ще стана да приготвя нещо.

— Имам. Смятах да отида да взема понички.

— Е, не съм по сладкишите, които рекламират в „Добра домакия“, но мога да пържа яйца. — Засмя се и остави чашата. — И да правя кафе.

След десет минути беше станала и увита в къс червен халат, започна да пържи тънки резенчета шунка. Беше му приятно да я гледа с прибрана на хлабав кок разбъркана коса и очи, подут от съня. Наташа ловко се движеше между печката и кухненския плот като жена, свикнала с подобни занимания.

От оловносивото небе навън валеше ситен ноемврийски дъждец. На горния етаж се чуха неуверени стъпки и след малко засвири радио. Съседите явно обичаха джаз. Цвърченето на пържено месо бе заглушено от бръмчене на тостер. Типична сутрешна музика — помисли Спенс.

— Като нищо ще свикна — каза на глас.

— С какво по-точно? — попита Наташа и пхна още две филийки в тостера.

— Да се събуждаме заедно, да закусваме заедно.

Рязко вдигна ръце, като че ли мислите й внезапно бяха поели в друга посока. След това отново се съсредоточи в закуската. И нищо не каза.

— Пак сбърках. Не биваше да го казвам, нали?

— Въпросът не е дали биваше или не биваше. — С бързо движение му подаде чаша кафе. Понечи отново да му обърне гръб, но той я хвана за китките и я завъртя към себе си. Когато Наташа събра кураж да го погледне в очите, видя в тях настойчив въпрос.

— Наташа, зная, че не искаше да се влюбвам в теб. Но и двамата не можем да избираме чувствата си.

— Винаги има избор — предпазливо възрази тя. — Само че понякога е трудно да направиш правилния.

— Тогава аз съм го направил. Защото те обичам. — Забеляза промяната в израза й — някак по-мек и доверчив; в същото време някаква сянка — дълбока и безкрайно красива — засенчи погледа й. След малко изчезна.

— Ако не ме пуснеш веднага, яйцата ще изгорят.

Ръцете му се свиха в юмрук, когато тя отново се обърна с гръб към него и се върна до печката.

— Току-що ти казах, че те обичам, а ти се интересуваеш само да не изгорят яйцата.

— Аз съм практична жена, Спенс. Налага се да бъда такава. — Всъщност й беше много трудно да разсъждава трезво, когато разумът и сърцето й подсказваха съвсем друго. Внимателно извади чинии и няколко пъти премисли думите, които смяташе да каже. После сложи чиниите на масата и седна срещу него.

— Познаваме се съвсем отскоро.

— Достатъчно дълго.

Наташа навлажни устни. В гласа му имаше повече болка, отколкото гняв. А тя най-малко от всичко искаше да го нарани.

— Има някои неща, свързани с мен, които ти не знаеш. Още не съм готова да ги споделя.

— Това няма значение.

— Напротив. — Дълбоко си пое дъх. — Наистина, между нас има нещо. Глупаво е да го отричаме. Но любов... Това е най-важната дума на света. Ако започнем да говорим за любов, всичко ще се промени.

— Да, така е.

— Не мога да си го позволя. Още в началото ти казах, че не искам обещания, нито да кроим планове за бъдещето. Не искам да променям живота си. Доволна съм от това, което имам в момента.

— Говориш така, защото имам дете?

— И да, и не. — За пръв път я виждаше толкова притеснена, че нервно свиваше и разпускате пръсти. — Дори да те мразех, аз пак щях да обичам Фреди. Заради нея самата. А сега я обичам още повече. Ако в отношенията ни настъпи промяна, тя също ще бъде засегната. Не мога да поема отговорност за чувствата на едно дете. — Под масата Наташа силно притисна ръка към стомаха си. — Но със или без Фреди, аз не искам нищо да се променя. Съжалявам и няма да се учудя, ако повече не искаш да ме виждаш.

Разкъсван от вътрешни противоречия, озадачен и ядосан, Спенс се изправи и отиде до прозореца. Дъждът продължаваше да се сипе — монотонен и студен — върху умиращите есенни цветя. Наташа криеше нещо; нещо сериозно и много важно за нея. Внезапно осъзна, че тя му нямаше доверие. След всичко, което бяха споделили двамата, тя продължаваше да не му вярва. Или поне не достатъчно.

— Много добре знаеш, че не мога да не те виждам, както и да престана да те обичам.

Не бъди толкова сигурен, помисли тя, но се страхуваше да го каже на глас. Колкото и да бе егоистично, но тя много искаше да я обича.

— Спенс, само преди три месеца аз изобщо не те познавах.

— Искаш да кажеш, че пак избързвам.

Тя вдигна рамене и започна да рови с вилица яйцата в чинията си.

Той замислено погледна изправения ѝ гръб и неспокойното местене на пръстите ѝ от вилицата към чашата и обратно. И двамата много добре знаеха, че той изобщо не избързваше. А тя се страхуваше от нещо. Спенс се облегна на перваза и се замисли. Изглежда някакъв

мръсник я беше наранил толкова дълбоко, че се страхуваше да не се случи отново.

Добре, реши той. С това поне можеше да се справи. Ако й остави достатъчно време и с малко повече разбиране. На младини смяташе, че няма нищо по-важно от музиката. По-късно бе започнал да разсъждава по различен начин: едно дете беше много по-важно и по-красиво и от най-съвършената музика. А през последните седмици бе разбрал, че не по-малко важна може да бъде една жена. По друг начин, но също толкова важна.

Фреди, Господ да я благослови, беше изчакала да узрее. А той щеше да изчака Наташа.

— Искаш ли да отидем на филмов маратон?

Тя беше готова да приеме гнева му, затова само примигна и попита невярващо:

— Какво?

— Попитах те дали искаш да отидем на кино. На детски филми.
— Спокойно се върна при масата и седна срещу нея. — Обещах на Фреди да я заведа следобед.

— Аз... да. — На устните ѝ грейна смутена усмивка. — Да, много искам. Не ми ли се сърдиш?

— Напротив. — Но също се усмихна и започна да се храни. — Реших, че за наказание ти ще купиш пуканките.

— Добре.

— От големите порции.

— Аха, най-после прозрях подлата ти стратегия. Караш ме да се чувствам виновна, за да ме разориш.

— Точно така. И тогава вече ще си принудена да се омъжиш за мен по сметка. Яйцата са страхотни — допълни, когато тя смаяно отвори уста. — Яж, докато не са изстинали.

— Добре. — Наташа се прокашля смутено. — И аз имам предложение. Още вчера щях да ти кажа, но ти непрекъснато ме разсейваш.

— Вярно е. — Потърка крака си по нейния. — Обаче и ти много лесно се разсейваш, Наташа.

— Сигурно. Свързано е с обаждането на майка ми за Деня на благодарността. Между другото тя ме попита дали искам да поканя

приятели на гости. — Намръщи се неуверено. — Но ти вероятно имаш други планове.

Спенс се усмихна лениво. Беше много доволен. Може би нямаше да се наложи да чака дълго.

— Защо, да не искаше да ме поканиш?

— Мама те кани — уточни Наташа. — Тя винаги приготвя храна като за цял полк, а и двамата с татко обичат гостите. И когато ме попита, веднага се сетих за тебе и Фреди.

— Радвам се, че мислиш за нас.

— Няма нищо — каза, ядосана, че придава толкова голямо значение на една най-обикновена покана. — Обикновено пътувам с вечерния влак в сряда и се прибирам в петък. Тъй като Фреди няма да има училище, помислих си, че може да ви е приятно да дойдете.

— Ще има ли борш?

Тъгълчетата на устните ѝ се извиха нагоре.

— Мога да попитам. — Отмести чинията си, когато забеляза блясъка в очите му. Не ми се присмива — реши. — По-скоро ми крои някакъв номер. — Не искам да останеш с погрешно впечатление. Става въпрос за най-обикновена приятелска покана.

— Точно така.

Наташа отново се намръщи.

— Мисля, че на Фреди ще ѝ хареса.

— И за това си права.

Лекотата, с която Спенс прие поканата, я накара да въздъхне притеснено.

— Това, че те каня в дома на родителите си, съвсем не означава, че отиваме, за да... — Махна с ръка, тъй като не можеше да намери най-подходящия израз. — За да те одобрят, или за да се изфукам с теб.

— Искаш да кажеш, че баща ти няма да ме затвори в мазето и да ме измъчва, докато се убеди в почтеността на моите намерения?

— Нямаме мазе — промърмори тя. — Освен това съм вече голяма. — Спенс се ухили и тя вдигна вежди. — Е, може и да те огледа, но дискретно.

— Ще гледам да не се изложа много.

— Значи ще дойдеш?

Той се облегна назад и отпи от кафето.

— За нищо на света не бих пропуснал подобно преживяване.

ДЕСЕТА ГЛАВА

На задната седалка седеше Фреди, увита с одеяло и здраво прегърнала любимата си парцалена кукла. Преструваше се на заспала, защото искаше да я оставят на мира да си мечтае. И толкова добре се преструваше, че от време на време наистина си подремваше. Пътуването с кола от Западна Вирджиния до Ню Йорк беше дълго, но тя беше прекалено развълнувана, за да скучае.

По радиото свиреше тиха музика. Като истинска дъщеря на баща си, тя веднага позна Моцарт, ала тъй като освен това беше и дете, съжаляваше, че няма думи, за да си попее. Вера бе заминала за празниците при сестра си в Манхатън и щеше да остане там чак до неделя. Голямата безшумна кола на Спенс се движеше право към Бруклин.

От една страна, Фреди беше малко разочарована, че не взеха влака, но от друга, ѝ беше приятно да седи тихо и да слуша как си говорят баща ѝ и Наташа. Момиченцето не обръщаше внимание на думите. Достатъчно беше да чува гласовете им.

Прилошаваше ѝ от вълнение при мисълта, че скоро ще се запознае с близките на Наташа и че е поканена на тържествена семейна вечеря с пуйка. Тя никак обичаше пуешко месо, ала Наташа я успокои, че може да наблегне на соса от боровинки и свинското с боб и царевица. Фреди никога не бе яла свинско с царевица, но реши, че сигурно е приятно. А даже да се окаже отвратително, от любезност пак щеше да изяде всичко, което ѝ сложат в чинията. Джо Бет беше споменала веднъж, че баба ѝ много преживявала, когато не си изяджала зеленчуците и Фреди не искаше да се изложи.

Светлините на преминаващите коли просветваха през полузатворените ѝ клепащи. Усмихна се лукаво, когато чу как смехът на Наташа се слива със смеха на баща ѝ. В нейното въображение те тримата вече бяха семейство. Представяше си, че не е прегърнала куклата, а сестричката си, за която трябваше да се грижи по пътя към

дома на баба й. Също като в една песничка, която много обичаше. Липсваха само буйни реки, а и гъсти гори не се виждаха наоколо.

Малката сестричка на Фреди се казваше Кейти и имаше лъскави черни къдрици като на Наташа. Само Фреди знаеше как да успокои бебето, когато плачеше, и да го разсмее. Когато си бяха у дома, Кейти спеше в бяла люлка в нейната стая и така й я завиваше с розово одеялце. Фреди знаеше, че бебетата лесно настиват. Тогава им даваха лекарство с мъничка пипетка. Те дори не можеха сами да си издихат носа. И всички знаеха, че Кейти пие сиропче само от ръцете на Фреди.

Доволна от себе си, тя още по-силно прегърна куклата.

— Отиваме на гости при баба — прошепна й на ухото и започна да си представя какво ще се случи по време на гостуването.

Единственото, което я притесняваше бе, че хората, за които си мечтаеше да станат нейни баба и дядо, можеше да не я харесат. Някои хора не обичат деца. Може би дори не са искали да им гостува. И щяха да я накарат през цялото време да седи на някой стол с ръце, прибрани прилежно в скута. Така, според леля Нина, трябвало да седи една млада дама. Фреди никак не държеше да е млада дама. Понякога се налагаше да седи така с часове, да не прекъсва възрастните, да не говори високо и в никакъв случай да не тича из къщата.

Може би щяха да й се разсърдят, ако изпусне нещо на пода. Или даже да започнат крещят. Беше чувала как крещи бащата на Джо Бет, когато брат й — вече третокласник — беше взел един от стиковите му за голф, за да се упражнява върху каменната настилка в задния двор. В резултат на упражненията беше счупил, без да иска кухненския прозорец.

Ами ако Фреди счупи прозорец? Тогава Наташа нямаше да се омъжи за татко й и нямаше да дойде да живее в тяхната къща. Така щеше да си остане без майка и сестричка, а татко й ще престане да свири през нощта.

Парализирана от ужас при тази мисъл, Фреди се сви на седалката, тъй като колата намали ход.

— Сега наляво. — Наташа се зарадва при вида на стария квартал, където беше преминало детството й. — Пак вляво, почти в средата на пряката. Случайно може да има свободно място за паркиране. Да, точно тук. — Забеляза, че зад очукания пикап на баща й наистина имаше място. Явно Станисласки се бяха похвалили, че

пристига голямата дъщеря с приятели и съседите бяха проявили разбиране.

На малката уличка всичко си беше постарому. Откакто Наташа се помнеше, от едната страна живееше семейство Профенбергер, от другата — Андерсънови. Когато някой се разболееше, съседките си помагаха с готвенето и пазаруването, посрещаха децата от училище. Споделяха радост и тъга. И си умираха да клюкарстват.

На времето Майкъл излизаше с красивата дъщеря на Андерсънови, а после тя се омъжи за най-добрия му приятел, а той им стана кум. Родителите на Наташа бяха кръстници на едно от децата на Профенбергерови. Сигурно затова, когато реши, че иска да започне на чисто, Наташа се спря на градче, което напомняше за дома. Не по външен вид, а по отношенията между хората.

— За какво се замисли? — попита я Спенс.

— Просто спомени. — Обърна се към него и се усмихна. — Хубаво е да се върнеш у дома. — Слезе от колата и потръпна на мразовития въздух. След това отиде да отвори задната врата на Фреди, докато Спенс се занимаваше с багажника. — Фреди, спиш ли?

Очите на момиченцето се залепваха за сън, но тъй като беше силно притеснено, здраво стисна очи и завъртя глава:

— Не.

— Пристигнахме. Слизай от колата.

Тя преглътна мъчително и притисна куклата към гърдите си.

— А ако не ме харесат?

— Какво означава това? — Наташа се наведе и отметна косичката от очите ѝ. — Да не си сънувала лош сън?

— Може да не ме харесат и да съжаляват, че съм дошла. Може да ме помислят за досадница. Според някои хора, децата са истинска напаст.

— Тези хора са много глупави — бързо каза Наташа и ѝ закопча палтото.

— Сигурно. Ама пак може да не ме харесат.

— А ако ти не ги харесаш?

Виж, това не ѝ беше идвало наум. Фреди се замисли и си изтри носа с опакото на ръката, преди Наташа да ѝ подаде книжна салфетка.

— Твоите родители добри ли са?

— Аз поне мисля така. След като се запознаеш с тях, ти сама ще си съставиш мнение. Съгласна ли си?

— Да.

— Дами, сега ли точно намерихте да си приказвате? — Спенс стоеше на няколко крачки от тях, натоварен с целия багаж. — Какво става?

— Женски разговори — намигна Наташа и Фреди се разтопи от удоволствие.

— Много мило, няма що. — Погледна износените циментови стъпала зад гърба на Наташа. — Хич не ви пука, че аз мръзна на ледения вятър, натоварен с трийсет килограма багаж. Какво има в тези куфари, Наташа? Да не са тухли?

— Да, сложих няколко сред най-необходимите неща. — Щастлива, тя се обърна и го целуна по бузата, точно когато Надя отвори вратата.

— Е, добре дошли. — Доволна от видяното, майка ѝ скръсти ръце. — Тъкмо казвах на папа, че ще пристигнете преди края на новините.

— Маман. — Наташа се втурна нагоре по стълбите и хвърли в ръцете ѝ. Лъхна я познатата миризма на пудра и мускатов орех. И на силното, устойчиво присъствие на майка ѝ. Тъмната и знойна красота на Надя все още правеше впечатление от пръв поглед, въпреки множеството бръчки, резултат от непрекъснати тревоги, много смях и на възрастта.

Тя промърмори някакво приветствие, след което отново притегли Наташа към гърдите си и я целуна по двете бузи. Все едно, че виждаше себе си преди двайсет години.

— Хайде, влизайте, да не се простудят гостите.

В коридора се показва бащата на Наташа. Вдигна я на ръце и я подхвърли във въздуха. Не беше висок, но имаше яки ръце, корави като шлакобетон от годините, прекарани по строителните площадки. Засмя се гръмогласно, докато целуваше дъщеря си.

— Ама че маниери — възмути се Надя и затвори вратата. — Юри, Наташа ни е довела гости.

— Здравейте. — Юрий здраво разтърси с мазолестата си ръка ръката на Спенс. — Добре дошли.

— Това са Спенс и Фреди Кимбъл. — Докато ги представяше, Наташа забеляза как Фреди уплашено хвана баща си за ръка.

— Много се радвам, че дойдохте. — С присъщата си топлота, Надя ги целуна по бузите. — Аз ще окача палтата, а вие влизайте в хола. Сигурно сте уморени от пътуването.

— Много мило, че ни поканихте — започна Спенс, но усети колко е притеснена Фреди и я взе на ръце.

Холът на семейство Станисласки се оказа тясно помещение с избелели тапети и износени мебели. Но облегалките на столовете бяха скрити под дантелени покривчици, а дървените повърхности блестяха от чистота и бяха старателно полирани; навсякъде се търкаляха изящно изработени възглавнички. Семейните снимки в рамки едва се побираха между саксиите с цветя и разни дрънкулки.

Някой изръмжа дрезгаво и Спенс погледна надолу. В ъгъла лежеше старо сиво куче. Радостно започна да бие с опашка по пода, когато видя Наташа. С видимо усилие се надигна от мястото си и закуцука към нея.

— Саша! — Наташа коленичи и зарови лице в козината му. Засмя се, когато то отново седна, като се облегна на крака ѝ. — Старичък е вече — обясни тя на Фреди, — затова само спи и яде.

— И пие водка — допълни Юри. — И ние сега ще си пийнем. Всички, освен тебе — посочи с пръст Фреди. — А на теб ще ти предложим шампанско.

Фреди се разкикоти и изведнъж прехапа устни. Бащата на Наташа изобщо не отговаряше на нейните представи за дядо. Нямаше белоснежна коса и шкембе. Косата му беше черна, макар и прошарена, а коремът му беше стегнат. Много смешно произнасяше думите с дълбокия си глас и миришеше хубаво. На черешки. И имаше добра усмивка.

— Какво значи водка?

— Руска народна традиция — обясни той. — Напитка, която се приготвя от грозде.

Фреди сбръчка нос.

— Сигурно е адски гадна — каза и пак си прехапа устната. Но тъй като Юри избухна в смях, усмихна се плахо.

— Наташа сигурно ти е казала, че нейният папа много обича да дразни момиченцата — намеси се Надя и сръга Юри в ребрата. —

Защото по сърце и той е като момченце. Искаш ли горещ шоколад?

Фреди се разкъсваше от съмнения дали да се лиши от сигурността на бащината си ръка, или от любимото си лакомство. А Надя й се усмихна. Ала не с онази тъпа усмивка, която възрастните използват, когато разговарят с деца. Усмивката й беше топла, също като на Наташа.

— Да, госпожо.

Надя кимна, доволна от доброто възпитание на детето.

— Ела тогава в кухнята. Ще ти дам и голямо парче торта със сметана.

Фреди веднага забрави, че се срамува. Пусна Спенс и подаде ръка на Надя.

— Имам цели две котенца — гордо обяви, когато двете останаха сами. — А на рождения си ден бях болна от шарка.

— Хайде, разполагайте се — нареди Юри и посочи кушетката. — Време е да пийнем нещо.

— Къде са Алекс и Рейчъл? — попита Наташа и с щастлива въздишка се отпусна на износените възглавнички.

— Алекс отиде на кино с новата си приятелка. Голяма красавица. — Юри завъртя кафявите си очи. — А Рейчъл е на лекции. В колежа пристигнал някакъв прочут адвокат от Вашингтон.

— Как е Майкъл?

— Зае, както винаги. В момента се занимават с преустройството на апартамент в Сохо. Така, значи — обърна се към Спенс, след като раздаде чашите и се настани в любимото си кресло. — Преподаваш музика.

— Да. А Наташа е една от най-добрите ми студентки по история на музиката.

— Умно момиче е моята Наташа. — Баща й се облегна назад и изучаващо изглежда Спенс. Съвсем не дискретно, както се бе надявала Наташа. — Значи сте добри приятели.

— Да — обади се тя, разтревожена от блясъка в очите му, — приятели сме. Спенс и Фреди се преместиха в града това лято. Преди са живели в Ню Йорк.

— Така значи. Много интересно. Явно така ви било писано.

— Съгласен съм — оживи се Спенс. — Хубавото е, че аз имам дъщеря, а Наташа — толкова привлекателен за едно дете магазин за

играчки. А като добавим, че тя се записа в един от курсовете, които вода, просто нямаше как да не ме забележи. Колкото и да е упорита.

— Наистина е голям инат — тъжно се съгласи Юри. — Прилича на майка си. А аз съм добрият човек в семейството и всички ми се качват на главата.

Наташа изсумтя възмутено.

— Семейството ми се управлява от упорити жени, които никого не уважават. — Юри отпи още една солидна глътка. — Това е моето проклятие.

— Дано един ден да имам щастието и аз да кажа същото. — Спенс се усмихна над ръба на чашата. — Когато най-после убедя Наташа да се омъжи за мен.

Наташа скочи на крака, без да обръща внимание на подсмивването на баща си.

— Изглежда водката вече те хвана. Отивам при мама да изпия чаша горещ шоколад.

Когато Наташа изхвърча от стаята, Юри се надигна от креслото и се пресегна към бутилката.

— Остави ги. Жени. Нека си пият шоколада.

Наташа се събуди призори. Фреди се беше сгушила в ръцете ѝ. Бяха прекарали нощта в нейното детско легло в стаята, в която те двете със сестра ѝ бяха се смели, разговаряли и спорили с часове. И тапетите си бяха същите — на избелели рози. Всеки път, когато майка ѝ предлагаше да направят ремонт, тя и Рейчъл не позволяваха. Имаше нещо безкрайно успокояващо да се събудиш в обстановката, която познаваш от детство.

Наташа обърна глава и видя тъмната коса на сестра си, разпиляна на възглавницата на съседното легло. Чаршафите и одеялата бяха смачкани и разбъркани. Както винаги, усмихна се Наташа. Даже насън Рейчъл беше по-енергична от много хора в будно състояние. Предишната вечер се бе прибрала след полунощ, преливаща от ентусиазъм и веднага се нахвърли върху сестра си с прегръдки, целувки и въпроси.

Наташа целуна Фреди и внимателно я отмести. Детето се сгуши в леглото, без да произнесе и звук. Наташа тихо се надигна. Изчака миг

да ѝ мине замайването, тъй като подът под краката ѝ се олюля. Реши, че се дължи на четирите часа сън. Взе си дрехите и излезе в коридора да си вземе душ и да се облече.

От кухнята на долния етаж ухаеше на току-що сварено кафе. Не ѝ се пиеше особено, но отиде да се обади на майка си.

— Маман. — Надя стоеше до кухненския плот и енергично разточваше кори за баница. — Не е ли рано да започваш с готвенето?

— В Деня на благодарността никога не е рано. — Подаде буза за целувка. — Искаш ли кафе?

Наташа притисна ръка към бунтуващия се стомах.

— Не, май не искам. Под онзи куп одеяла на кушетката в столовата сигурно спи Алекс.

— Много започна да закъснява напоследък — подви неодобрително устни Надя и сви рамене. — Нали вече не е малко момче.

— Не е. Мамо, време е да свикнеш. Децата ти са пораснали, а ти си ги възпитала много добре.

— Е, не чак толкова добре, след като Алекс все не знае къде си е свалил чорапите. — Усмихна се с надеждата, че малкият ѝ син няма да я лиши скоро от последното майчинско задължение да раздига след него.

— Папа и Спенс сигурно са осъмнали?

— Папа много хареса твоя приятел. Приятен човек. — Надя постави тестото в кръгла тавичка и се зае да разточва следващата топка. — И е много хубав.

— Вярно е — предпазливо се съгласи Наташа.

— Има добра работа, сериозен е и обича дъщеря си.

— Да — отново се съгласи Наташа.

— А защо тогава не се омъжиш за него, след като той го иска?

Наташа вече бе мислила за това. Сподави една въздишка и се облегна на кухненската маса.

— Мамо, на света е пълно с добри, сериозни и красиви мъже. За всички ли трябва да се омъжа?

— Не са чак толкова много, колкото мислиш. — Надя се усмихна и се зае с третата кора. — Не го ли обичаш? — И когато Наташа нищо не каза, усмивката ѝ стана още по-широко. — Аха, ясно.

— Не започвай пак. Ние със Спенс се познаваме едва от няколко месеца. Има много неща, които той не знае за мен.

— Тогава му ги кажи.

— Не мога.

Надя остави точилката и обхвана лицето на дъщеря си с изцапаните си с брашно ръце.

— Той не е като онзи човек.

— Да, не е, но...

Надя нетърпеливо завъртя глава.

— Когато дълго време продължаваш да живееш с миналото, само си причиняваш болка. Ти имаш добро сърце, Таш. Довери му се.

— Много бих искала. — Уви ръце около кръста на майка си и зарови лице на гърдите ѝ. — Обичам го, мамо, но още ме е страх. И ме боли. — Въздъхна дълбоко и се отдръпна. — Може ли да взема пикапа на татко?

Надя не я попита къде ще ходи. Беше излишно.

— Вземи го. Искаш ли да дойда с тебе?

Дъщеря ѝ само я целуна по бузата и отрицателно поклати глава.

Наташа беше излязла от половин час, когато Спенс слезе долу, напълно буден. Двамата със сивото куче се спогледаха съчувствено. Предишната вечер Юри бе проявил изключителна щедрост с водката и към госта, и към домашния любимец. В момента Спенс имаше чувството, че в главата му някой блъска метални вериги. Превключи на автопилот и така успя да намери кухнята, от която се носеше миризма на втасало тесто и кафе — истинска благословия за изстрадалата му душа.

Надя само го погледна и разбра как се чувства. Засмя се и кимна към масата.

— Седни. — Наля му чаша кафе — силно и черно. — Пийни си кафе, а аз ще ти приготвя закуска.

С вид на жив труп, Спенс здраво се вкопчи в чашата.

— Благодаря. Дано само не ви преча.

Надя само махна ръка и взе ножа за тесто.

— Не виждам за пръв път мъж, който има махмурлук. Вчера забелязах, че Юри непрекъснато ти доливаше чашата.

— Не, той не е виновен. Сам се докарах до това състояние.

Отвори шишенцето с аспирин, което тя постави на масата.

— Господ да ви поживи, госпожо Станисласки.

— Нали още вчера, докато се наливаше с водка, преминахме на ти.

— Не съм се чувствал така от студентските си години. — Спенс глътна три хапчета аспирин наведнъж. — Не мога да разбера какво толкова забавно виждат хората в това, да се напиеш като прасе. — Усмихна се измъчено. — Много вкусно мирише.

— Непременно ще харесаш моите пирог. — Надя постави няколко наденички в тигана. — Вчера се запозна и с Алекс.

— Да. — Спенс не възрази, когато тя му сипа още кафе. — И затова пихме още по едно. Надя, вие имате прекрасно семейство.

— Зная и се гордея с тях. — Засмя се, а наденичките започнаха да цвърчат в мазнината. — Но също така се тревожа. Сигурно ме разбираш, нали имаш дъщеря.

— Да. — Усмихна се при мисълта, че след четвърт век Наташа щеше да изглежда като майка си.

— Само Наташа живее далеч от мен. Затова най-много я мисля.

— Тя е много силна.

Наля кимна и прибави разбити яйца в тигана.

— Спенс, ти търпелив човек ли си?

— Да, струва ми се.

Тя го погледна през рамо.

— Един съвет от мен: не прекалявай с търпението си.

— Колко странно. И Наташа веднъж каза същото.

Надя остана доволна и сложи две филийки в тостера.

— Много умно момиче.

Вратата на кухнята широко се отвори. Тъмен, разрошен и с подут от съня очи, Алекс се показва и се ухили.

— Мирише на храна.

Валеше първият сняг. Леките снежинки кръжаха на вятъра и се разтапяха във въздуха преди да стигнат до земята. Наташа знаеше, че някои неща — прекрасни и скъпоценни — понякога са ни дадени за съвсем кратко време.

Стоеше сама, скована от вътрешен студ, без да усеща смразяващия вятър. Оскъдната светлина на бледосивото утро не

оставяше мрачно впечатление заради танцуващите снежинки. Както винаги, не носеше цветя. Щяха да изглеждат прекалено тъжно на малкия гроб.

Лили. Затвори очи и си спомни усещането да държиш в ръце едно мъничко и нежно късче живот. Нейното дете. *Милая*. Нейното момиченце. С красивите сини очи, които Наташа никога нямаше да забрави; с безпомощните миниатюрни ръчички.

Като цветето, чието име носеше, Лили беше красива и бе живяла толкова кратко време. Наташа си спомни как изглеждаше първия път, когато медицинската сестра ѝ я показа — мъничка, червена и сбръчкана, със свити юмручета. Още усещаше онази сладка тежест, когато Лили сучеше от гърдите ѝ. Помнеше меката като кадифе кожа и миризмата на пудра и бебешки лосион. Колко спокойна се чувстваше, когато я люлееше, с главичка, облежната на рамото ѝ.

Толкова бързо си бе отишла — само след няколко безценни седмици. Никога нямаше да разбере какво се бе случило. Може би един ден щеше да свикне, но не и да го разбере.

— Обичам те, Лили. И винаги ще те обичам. — Наведе се и докосна с длан студената трева. После стана и си тръгна под леките снежинки.

Къде ли беше Наташа? Можеше да е къде ли не, разсъждаваше Спенс. Колкото и да бе глупаво, не можеше да не се тревожи. Инстинктивно усещаше, че семейство Станисласки знаят къде е, но не искаха да му кажат.

Къщата се изпълни с гласове, смях и аромат на празнични ястия. Спенс се опита да не обръща внимание на предчувствието, че Наташа има нужда от него.

Имаше неща, за които тя никога не говореше. Разбра го, когато видя снимките в спалнята. Видя Наташа снимана по трико и балетни пантофки. Наташа с красиво развяваща се коса, докато изпълнява сложен и изискан пирует. Била е балерина, при това професионална, но никога не бе го споменавала пред него.

Защо се е отказала от балета? Защо пазеше в тайна тази част от живота си, която явно е била много важна за нея?

Рейчъл, която тъкмо излизаше от кухнята, забеляза, че разглежда старите снимки. Мълчаливо се спря и го огледа. Също като майка си и тя остана доволна. В този мъж имаше сила и нежност. А нейната сестра заслужаваше и двете.

— Хубава снимка.

Спенс се обърна. Рейчъл беше по-висока от сестра си и приличаше на върба — гъвкава и крехка. Късата ѝ коса обрамчваше лицето като лъскав шлем. Но най-важното бяха очите — не толкова кафяви, колкото златисти.

— На колко години е била?

Рейчъл пхна ръце в джобовете на панталона си и прекоси стаята.

— Сигурно на шестнайсет. Тогава постъпи в кордебалета. Беше изцяло отдадена на танца. Винаги съм завиждала на Таш за нейната грация. Като дете бях адски тромава. — Усмихна се и деликатно смени темата. — Бях по-висока и по-кльощава от братята си и събарях с лакти всичко по пътя си. Къде е Фреди?

Спенс остави снимката. Без да го казва направо, Рейчъл беше намекнала, че ако има въпроси, трябва да ги зададе на Наташа.

— Горе, двамата с баща ти гледат по телевизията тържествения парад.

— Татко никога не го пропуска. Много се разочарова, когато всички ние пораснахме и вече нямаше кого да държи в скута си и да му обяснява кой, как и защо преминава.

Весел писък от горния етаж ги накара да вдигнат поглед към тавана. Затрополиха крачета. Като розова вихрушка надолу по стълбите се втурна Фреди и се хвърли в ръцете на Спенс.

— Татенце, папа ръмжи като мечок! Като огромен и страшен мечок!

— Търка ли си брадата по бузата ти? — заинтересува се Рейчъл.

— Да, ама много драска. — Момиченцето отново се разкикоти, скочи от ръцете на баща си и отново хукна нагоре с надеждата играта да продължи без край.

— Явно здравата се забавлява — реши Спенс.

— Както и татко. Още ли те боли главата?

— Вече съм по-добре, благодаря. — Чу как пикапът спря пред къщата и погледна през прозореца.

— Отивам да помагам на мама — извини се Рейчъл и влезе в кухнята.

Той беше на вратата и я чакаше. Наташа изглеждаше много бледа, но се усмихна, когато го видя.

— Добро утро. — И тъй като имаше нужда да го докосне, обви ръце около кръста му.

— Добре ли си?

— Да. — Осъзна, че наистина беше така, когато Спенс я прегръщаше по този начин. Събра сили и се отдръпна. — Мислех, че още спиш.

— Не, от известно време съм буден. Къде беше?

Тя си размота шала.

— Имах малко работа. — Свали си палтото и го окачи в тесния дрешник. — Къде са останалите?

— Майка ти и Рейчъл са в кухнята. Последния път, когато надникнах, Алекс говореше по телефона.

Този път усмивката ѝ дойде съвсем естествено.

— Пак флиртува с някое момиче.

— Сигурно. А Фреди е горе с баща ти. Гледат парада.

— Значи папа е на върха на щастieto си. — Докосна с пръст устните му. — Няма ли да ме целунеш?

Докато се навеждаше, Спенс си помисли, че тя наистина имаше нужда от това. Някаква дълбока и много лична потребност, която още не можеше да сподели с него. Устните ѝ бяха студени, когато ги докосна; след това омекнаха, затоплиха се и накрая се извиха в усмивка. — Много си добър с мен, Спенс.

— Отдавна чакам да го забележиш. — Игриво я захапа по долната устна. — Вече, по-добре ли си?

— Много по-добре. — Стисна ръката му. — Радвам се, че си тук. Искаш ли да опиташ горещия шоколад на мама?

Преди да е отговорил, от горния етаж се появи Фреди, като подскачаше по стълбите на един крак. Връзката на едната ѝ обувка пак беше развързана. Хвърли се към Наташа и я прегърна за кръста.

— Най-после се върна.

— Да. — Наташа се наведе и я целуна по тила. — А ти с какво се занимаваше досега?

— Гледаме парада с папа. Той може да говори също като патока Доналд и ми разрешава да седя в скута му.

— Знам. — Наведе се над детето и веднага я и лъхна издайническия аромат на желирани бонбони. — Той още ли изяжда всички жълти дражета?

Фреди се разкикоти, като хвърли предпазлив поглед към баща си. Спенс се отнасяше съвсем различно към желираните бонбони от Юри.

— Нищо. Аз все едно обичам повече червените. И колко от червените успя да сдъвчеш?

Фреди непринудено сви рамене. На Спенс му стана смешно, защото това беше почти огледално отражение на един от характерните жестове на Наташа.

— Не бяха много. Искаш ли да се качиш при нас и да погледаш парада? — Дръпна Наташа за ръката. — Скоро ще се покаже Дядо Коледа.

— Да, след малко. — Наведе се по навик и завърза връзката на Фреди. — Предай на папа, че няма да кажа на мама за бонбонките, но само ако ми запази няколко.

— Добре. — Фреди отново се шурна нагоре по стълбите.

— Направил ѝ е много силно впечатление — отбеляза Спенс.

— Папа на всички прави впечатление. — Опитва се да се изправи, но усети, че стаята се върти. Той успя да я хване преди да е паднала на пода.

— Какво ти е?

— Нищо. — Притисна ръка към челото си и изчака да отmine премаляването. — Много рязко се изправих и ми се зави свят.

— Бледа си. Ела да седнеш. — Уви ръка около кръста ѝ, но тя само поклати глава.

— Не. Нищо ми няма. Само съм малко уморена — усмихна се Наташа. — За всичко е виновна Рейчъл. Цяла нощ е приказвала, без да спре, докато накрая заспах, за да се спася от безкрайните ѝ истории.

— Яла ли си нещо?

— Ама ти не беше ли само доктор по музика? — Отново се усмихна и го потупа по бузата. — Не се тревожи. Щом ме види, мама веднага ще започне да ме тъпче. — В този момент предната врата се отвори. Наташа светна радостно.

— Майкъл! — Засмя се и се хвърли в ръцете на брат си. Като всички представители на семейството и той беше ослепително красив брънкет. По-висок от брат си и двете си сестри, Майкъл бе принуден да се наведе, за да прегърне Наташа. Черната му чуплива коса се виеше свободно над ушите и яката на ризата му. Беше облечен с износено палто и издраскани обувки. Ръцете, които галеха Наташа по главата, биха с широки длани и много красиви.

След секунда Спенс вече знаеше, че колкото и да обича Наташа цялото семейство, с този брат я свързваха много по-дълбоки и особени чувства.

— Много ми беше мъчно за теб. — Тя се отдръпна само колкото да го целуне по двете бузи и отново го прегърна. — Не можеш да си представиш колко ми липсваш.

— Тогава защо не идваш по-често? — Той я отмести, за да я разгледа по-добре. Не обърна внимание на пребледнялото ѝ лице, но по студените ѝ ръце се досети, че бе излизала. И очевидно добре знаеше къде е прекарала сутринта. Промърмори нето на украински, но тя само завъртя глава и здраво му стисна ръцете. Майкъл сви рамене почти със същия жест като нея и се отказа да я разпитва повече.

— Майкъл, запознай се със Спенс.

Докато си сваляше палтото, брат ѝ се извърна и го погледна изпитателно. За разлика от дружелюбното посрещане на Алекс и деликатната преценка на Рейчъл, в този поглед нямаше и грам доверие. Спенс веднага разбра, че ако не го одобрява, Майкъл няма да се колебае да му го каже право в лицето.

— Познавам музиката ти — каза накрая. — Великолепна е.

— Благодаря. — Спенс също го изгледа преценяващо. — И аз мога да кажа същото за твоите работи. — Когато Майкъл повдигна въпросително черните си вежди, поясни:

— Видях фигурките, които си направил за Наташа.

— Ах, да. — На устните му трепна усмивка. — Сестра ми винаги се е увличала по вълшебни приказки.

На горния етаж отново се чу щастлив писък, а след това гръмогласен смях.

— Това е Фреди — обясни Наташа. — Дъщерята на Спенс. Двамата с папа добре се забавляват.

Майкъл пхна палец в илика на сакото си.

— Значи си вдовец.

— Точно така.

— А сега преподаваш в колежа.

— Да.

— Майкъл — намеси се Наташа. — Престани да се правиш на големия брат. Все пак аз съм по-голямата.

— Обаче аз съм по-едър. — Неочаквано ослепителна усмивка грейна на лицето на брат й. После я привлече към себе си и я прегърна през раменете. — Е, какво има за ядене?

Храната е прекалено много, реши Спенс, когато късно следобед цялото семейство се събра около масата. Огромната пуйка, поставена в средата на ръчно везаната покривка, се оказа само началото. За да уважи традициите на новата си родина, Надя бе приготвила някои чисто американски традиционни ястия като пай с кестени и сладкиш от тиква.

Смаяна и с широко отворена уста, Фреди наблюдаваше как се сменят ястие след ястие. Обядът премина много шумно, тъй като всички говореха едновременно и непрекъснато се надвикваха. Порцелановите съдове бяха събрани от различни сервизи. Старичкият Саша се беше разположил под масата до крака й с надеждата да получи нещо допълнително, без никой да забележи. Бяха я настанили на висок скърцащ стол и за да стига до масата, а под нея бяха сложили нюйоркския „Йелоу пейджис“. За нея това беше най-хубавият ден в живота й.

Алекс и Рейчъл се скараха заради някаква стара история от детството им. Майкъл се присъедини към тях и обяви, че и двамата не са прави. Когато я попитаха какво мисли, Наташа само завъртя глава и се засмя. След това се обърна към Спенс и му прошепна нещо на ухото и той също се засмя.

Надя, с порозовели от щастие бузи, тъй като цялото семейство се бе събрало за празника, хвана Юри за ръката, а той вдигна чашата си.

— Достатъчно — обяви и всички притихнаха. — После ще спорите кой е пуснал белите мишки в кабинета по биология. А сега искам да вдигна наздравица. Благодарим за храната, която Надя и момичетата приготвиха. И още повече благодарим, че сме се събрали

цялото семейство с нашите приятели, за да ѝ се насладим. Благодарим, както в първия Ден на благодарността в нашата нова родина за това, че сме свободни.

— За свободата — обяви Майкъл и вдигна чашата си.

— За свободата — повтори Юри и очите му се навлажниха, когато огледа масата. — И за семейството.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Вечерта Спенс, прегърнал в скута си дремещата Фреди, слушаше разказите на Юри за старата му родина. Докато по време на обяда всички се надпреварваха да приказват, сега бяха притихнали и спокойни. В единия ъгъл на стаята Рейчъл и Алекс играеха на зарчета и непрекъснато се заяждаха, но без особена страст.

В другия бяха седнали един до друг Наташа и Майкъл и тъмнокосите им глави почти се доковаха. Спенс чуваше тихия им шепот и наблюдаваше плавните движения на ръцете им. Надя седеше и се усмихваше, като от време на време се обаждаше, за да допълни разказа на Юри, а ръцете ѝ през цялото време бяха заети — бродираше поредната възглавничка.

— Жено — Юри насочи към нея лулата си, която беше запалил след обяда, — не си права. Помня много добре, все едно, че беше вчера.

— Винаги помниш само това, което ти е угодно.

— Так — каза на украински и захапа лулата. — Но така, както аз си спомням историята, е много по-интересно.

Фреди се размърда и Спенс я премести в другата си ръка.

— Искаш ли да я сложим да спи?

— Нека аз. — Надя остави бродерията си и стана. — Обичам да приспивам деца. — Промърмори нещо успокояващо и я взе ръце. Сънena и доверчива, Фреди се сгуши на рамото ѝ.

— Нали ще ме полюлееш?

— Да. — Трогната, Надя я целуна по главичката, докато се изкачваше по стъпалата. — Сега ще седнем в креслото, в което съм люляла всичките си деца.

— И ще ми попееш?

— Да, една песничка, която знам от моята майка. Искаш ли?

Фреди се прозя и кимна сънено.

— Имаш хубава дъщеря. — Също като Спенс, Юри ги наблюдаваше как се изкачват по стълбите. — Трябва по-често да ни я

водиш на гости.

— О, ако я оставя като нищо ще хукне към вас и сама.

— Винаги е добре дошла, както и ти. — Юри дръпна от лулата.

— Даже ако не се ожениш за дъщеря ми.

Това заключение предизвика смутена тишина в течение на десетина секунди, след което Алекс и Рейчъл отново се сведоха над играта, като се опитваха да прикрият усмивките си. Спенс даже не се опита да прикрие своята, но Наташа стана.

— Нямаме мляко за утре сутринта — реши тя въпроса кардинално. — Спенс, искаш ли да отидем до магазина?

— Разбира се.

След няколко минути излязоха навън, увити в топли палта и с шалове. Въздухът беше мразовит и Наташа беше доволна. Небето над тях беше ясно като черно стъкло, а безбройните звезди приличаха на ледени висулки.

— Баща ти не искаше да те постави в неудобно положение — започна Спенс.

— Лъжеш се.

Той не издържа и се изсмя, като я прегърна през раменете.

— Може и така да е, не зная. Много ми харесва семейството ти.

— И аз ги харесвам. Особено понякога.

— Какъв късмет е, че ги има. През цялото време наблюдавах колко е щастлива Фреди и започнах да разбирам колко е важно семейството. Като се замисля, не помня никога да съм се опитвал да се сближа с Нина или с родителите си.

— Въпреки това те са ти родители. А ние може би сме си толкова близки, защото когато пристигнахме в Америка, си нямахме никого.

— Е, ние никога не сме пресичали унгарската граница с каруца.

Тези думи я накараха да се засмее.

— Рейчъл винаги съжалява, че още не беше родена. Като малка все се опитваше да навакса с номера, че е най-истинската американка сред нас, защото е родена в Ню Йорк. Наскоро някой ѝ казал, че ако иска да стане адвокат, трябва да промени или поне да си съкрати фамилията. — Наташа пак се засмя. — Тя ужасно се обиди и изведнъж се почувства истинска украинка.

— Станисласки е много красива фамилия. Трябва да я запазиш и след като се оженим.

— Не започвай пак.

— Сигурно още съм под влияние на баща ти. — Погледна към затъмнените стъкла на магазина; на вратата висеше табела „Затворено“. — Не работи.

— Знам. — Обърна се и го погледна. — Просто исках да се поразходим. Сега, след като сме сами, мога да те целуна.

— Прекрасна идея. — Спенс се наведе към устните ѝ.

Наташа много се ядосваше, че на връщане проспа целия път. Имаше чувството, че цяла седмица се е катерила по планини, а не е прекарала само четирийсет и осем часа с близките си. За последен път направи отчаян опит да се събуди, тъкмо когато прекосиха границата на Мериленд и навлязоха в Западна Вирджиния.

— Почти пристигнахме. — Погледна извинително към Спенс. — Изобщо не ти помогнах с шофирането.

— Нищо. Изглеждаш пребит от умора.

— Така се получава от много ядене и малко сън. — Обърна се към задната седалка, където Фреди спеше дълбоко. — И двете те изоставихме.

— Лесно можеш да поправиш грешката си. Ела за малко у нас.

— Добре. — Това беше най-малкото, което можеше да направи. Вера нямаше да се върне преди неделя, така че нямаше да е зле да му помогне да сложи Фреди да спи и да приготви нещо леко за хапване.

Спряха пред къщата. Той взе куфарите, а тя — спящото дете, сгушено в ръцете ѝ.

— Дай да я кача горе — прошепна той. — Няма да се бавя.

Наташа отиде да го почака в кухнята. Запари чай и направи сандвичи. Колкото и да бе смешно, не само се чувстваше убита от умора, ами и умираше от глад. Когато слезе, Спенс видя, че застилаше покривката на Вера.

— Спи като убита — обяви той и с интерес огледа масата. — Започнала си да ми четеш мислите.

— С две спящи жени в колата, сигурно не ти е останало време да спреш и да хапнеш нещо.

— А какво има за хапване?

— Старинна украинска традиция — обяви Наташа, имитирайки баща си. Издърпа стола си и седна. — Риба тон.

— Страхотно — реши Спенс след първата хапка. Нямаше предвид само сандвича. Беше му приятно да я гледа срещу себе си на масата в кухнята в притихналата къща.

— Сигурно още утре ще отвориш магазина.

— На всяка цена. До Коледа ще бъде истинска лудница. Взех един от студентите на почасова работа да помага. Започва още от утре. — Вдигна чашата си и лукаво го погледна. — Познай как се казва.

— Мелъни Трейнър — назова името на една от най-привлекателните си студентки и получи наказателен удар по рамото.

— Не е тя. Непрекъснато ще флиртува с клиентите от мъжки пол, вместо да работи. Тери Мейнърд.

— Сериозно?

— Да. Иска да спечели малко пари, за да си смени компресора на колата. И освен това — замълча театрално, — между него и Ани става нещо.

— Без майтап? — Ухили се и се облегна назад. — Е, значи бързо се е възстановил след преживяното разочарование.

Наташа повдигна вежди.

— Не беше разочарование, а малко недоразумение. От три седмици почти всяка вечер се срещат.

— Звучи сериозно.

— И аз така мисля. Но Ани се притеснява, че е прекалено стара за него.

— Колко по-стара?

Наташа се наведе напред и понижи глас.

— О, много. Почти цяла година.

— Леле, и съблазнява малолетни.

Тя се засмя и отново се облегна назад.

— Много са сладки. Само ме е страх да не забравят за клиентите, защото не свалят поглед един от друг. — Вдигна рамене и се върна към чая си. — Утре смятам да отида по-рано и да се заема с коледната украса.

— До края на деня ще си капнала от умора. Защо не дойдеш да вечеряме заедно?

Смаяно го погледна.

— Да не си се научил да готвиш?

— Не — ухили се Спенс и отмести чинията със сандвичите. — Но нямам равен в поръчването на храна за вкъщи. Мога да взема пиле или пица. Обаче най ме бива в морските деликатеси.

— Тогава ще разчитам на твоя вкус. — Стана да почисти масата, ала той я улови за ръката.

— Наташа — със свободната си ръка я погали по косата, — искам да ти благодаря за празника. Беше невероятно прекарване и означаваше много за мен.

— И за мен също.

— Само че през цялото време не успяхме да останем сами. — Наведе се и леко докосна устните ѝ със своите. — Качи се с мен горе. Много искам да те любя в собственото си легло.

Тя нищо не каза. И не се поколеба. Прегърна го през кръста и тръгна с него.

Спенс остави нощната лампа да свети. Беше избрал за стаята си тъмни, мъжки цветове. Много тъмносиньо, почти черно и горско зелено. Голяма картина в тежка орнаментирана рамка заемаше почти цяла стена. Наташа забеляза силуетите на изящни старинни предмети. Огромното легло предлагаше уединение и беше покрито с мек юрган. Това е много лично място, осъзна Наташа и се досети, че никога не беше водил друга жена в това легло, в тази стая.

В огледалото над бюрото видя техните отражения, както и собствената си усмивка, когато той я докосна по бузата.

Разполагаха с достатъчно време. Умората беше изчезнала. Сега Наташа изпитваше само топлото усещане да обичаш и да бъдеш обичана. Не можеше да му го каже с думи, но когато го целуна, сърцето ѝ започна да говори вместо нея.

Бавно двамата се съблякоха един друг.

Тя издърпа пуловера над главата му. Той разкопча копчетата на жилетката и я свали от раменете ѝ. Без да откъсва очи от неговите, тя разкопча ризата му. Бавно, с галещи пръсти, той я освободи от памучния пуловер. Тогава тя разкопча панталона му. А той развърза трите връзки, които придържаха нейния. С уверени, леки движения, той смъкна нейното боди и така премахна последната преграда, която ги разделяше.

Безмълвно притиснаха тела — нейните длани се спряха на гърба му, неговите — на ханша ѝ. Започнаха с продължителна, колеблива целувка. Истинска наслада. Телата им постепенно се загоряха и всичко изглеждаше толкова лесно.

Отдръпнаха се един от друг в безмълвно съгласие. Спенс отметна юргана и се пхнаха под него.

С нищо не може да се сравни близостта между мъжа и жената, помисли Наташа. Всяко движение на телата им предизвикваше тихо шумолене на чаршафите. Тя отговори с въздишка на неговия шепот. Усещаше едва доловимия му дъх и аромат — толкова близък и познат. Искеше само да я докосва — отначало нежно, след това настойчиво и умоляващо.

Тя беше много красива. Красиво бе не само тялото ѝ, нито само изящното лице, но и душата ѝ. Когато се движеше в унисон с неговите движения, между тях съществуваше пълна хармония, много по-пълна, отколкото би могъл да създаде с помощта на звуците. Тя беше неговата музика — нейният смях, глас, жестове. Не знаеше как да ѝ го обясни с думи. Можеше само да го покаже.

Правеше любов с нея като за пръв и последен път. Никога преди Наташа не се бе чувствала толкова извисена. Нито толкова уверена.

Когато Спенс се изправи над нея, а тя се надигна да го посрещне, всичко беше идеално.

— Искам да останеш.

Наташа се извърна настрани.

— Не мога. Сутринта Фреди ще започне да задава въпроси, а аз няма да зная какво да ѝ отговоря.

— А аз имам много простиച്ък отговор. Ще ѝ кажа истината: влюбен съм до уши в теб.

— Не е толкова просто.

— Но е вярно. — Размърда се и я погледна. Очите ѝ бяха замъглени на приглушената светлина. — Обичам те, Наташа.

— Спенс.

— Не. Не искам да слушам никакви разумни доводи или извинения. Вече минахме този етап. Просто кажи дали ми вярваш.

Тя погледна очите му и видя там това, което вече знаеше.

— Да.

— Тогава ми кажи какво чувстваш. Искам да зная.

Наташа си помисли, че той наистина имаше право да знае, ала в гърдите ѝ се надигна паника.

— Обичам те. И се страхувам.

Той вдигна ръката ѝ към устните си и целуна всеки пръст поотделно.

— Защо? От какво се страхуваш?

— Защото съм обичала и преди, и всичко приключи ужасно.

Отново онази сянка, помисли той отчаяно. Сянката от нейното минало, с която той не можеше да се пребори, просто, защото тя нямаше име.

— И двамата сме получавали достатъчно удари от съдбата, Наташа. Но сега имаме шанс да изградим нещо ново и много важно.

Тя усещаше, че той е прав, но отново се отдръпна, здраво вкопчила се в собствената си вина.

— За съжаление, не съм толкова убедена. Спенс, ти не знаеш всичко за мен.

— Например, че си била балерина.

Тя се отмести, зави се до гърдите с чаршафа и седна в леглото.

— Да. Едно време.

— Защо не си ми казвала?

— Защото това е приключен етап. — Отметна косата от лицето си.

— А защо спря да танцуваш?

— Защото трябваше да избирам. — Болката отново се върна, но за кратко. Обърна се към него и се усмихна. — Не бях чак толкова добра. О, имах данни и с течение на времето сигурно щях да стигна до солови изпълнения. Може би... Навремето това беше най-голямата ми мечта. Но понякога само желанието не е достатъчно.

— Ще ми разкажеш ли какво се случи?

Това беше началото и тя знаеше, че рано или късно трябва да го направи.

— Историята не е от най-приятните. — Вдигна ръце, но отново ги отпусна на чаршафите. — Късно започнах да се занимавам с балет; чак след като пристигнахме тук. Чрез църквата моите родители се запознаха с Мартина Латовия. Преди години е била една от най-

известните съветски балерини, но избягала зад граница. Двете с майка ми се сприятелиха и тя предложи да ми дава уроци. Балетът беше много важен за мене. Не говорех добре английски и нямах много приятели. Нали разбираш, тук всичко беше съвсем различно.

— Да, представям си как си се чувствала.

— Тогава бях почти на осем. Не беше лесно да се науча как да тренирам тялото си. Ала аз бях упорита. Мадам Латовия бе много мила и ми вдъхваше смелост. А родителите ми толкова се гордееха. — Отново се засмя тихо, но с топлота. — Папа беше сигурен, че от мен ще излезе следващата Ана Павлова. Първия път, когато излязох на сцената, мама се разплака. Балетът е обсебващо изкуство, което носи болка и радост. Това е съвсем различен свят, Спенс. Свят, който не мога да ти обясня. Трябва да си живял в него и да го познаваш, за да го разбереш.

— Не е необходимо да ми обясняваш.

Тя го погледна.

— Не, не и на теб — прошепна разбиращо. — Сигурно и с музиката е същото. Когато навърших шестнайсет, приеха ме в кордебалета. Беше прекрасно. Не подозирах, че съществуват и други светове, но бях истински щастлива.

— И какво се случи после?

— Имаше един балетист. — Затвори очи. Беше важно да го каже бавно, предпазливо. — Предполагам, чувал си за него. Антъни Маршал.

— Да. — Спенс веднага си представи високия рус мъж с красиво тяло и невероятна грация. — Много пъти съм го гледал.

— Той беше прекрасен. И продължава да бъде — поправи се Наташа. — Въпреки че от години не съм го виждала как танцува. С него имаме връзка. Аз бях млада; прекалено млада. И направих много голяма грешка.

Сега вече сянката придоби име.

— Ти си го обичала.

— О, да. По един много наивен и идеалистичен начин. Така, както може да обича само едно момиче на седемнайсет години. На всичкото отгоре си въобразявах, че и той ме обича. Той така твърдеше и ми го казваше и с думи, и с действия. Беше много чаровен, романтичен и аз... много исках да му повярвам. Обещаваше ми брак,

съвместно бъдеще, да танцуваме заедно и всичко онова, което очаквах да чуя. Но накрая наруши всичките си обещания и ми разби сърцето.

— Затова сега не искаш да чуваш никакви обещания от мене.

— Ти не си Антъни — прошепна тя и вдигна ръка към бузата му. Очите ѝ бяха тъмни и красиви, гласът — още по-екзотичен и прочувствен. — Повярвай ми, аз го знам и то много добре. Ти нямаш нищо общо с онази история. Нито аз съм жената, която гради мечти на основата на няколко безотговорно произнесени думи.

— Това, което ти казах, съвсем не беше безотговорно.

— Така е. — Прислони глава до рамото му. — През последните месеци разбрах, че чувствата ми към тебе нямат нищо общо с онова, което съм изпитвала преди. — Искаше да каже още нещо, но думите заседнаха в гърлото ѝ. — Моля те, нека засега да не говорим повече на тази тема.

— Но само засега.

Тя вдигна устни към неговите.

— Добре.

Как може да се случи?, питаше се Наташа. Точно когато беше започнала да възстановява вярата в себе си. Как може да се изправи пред същия проблем?

Беше като повторно изпълнение на една и съща пиеса. Облегна се в леглото, забравила, че трябва да се облече и да отиде на работа, защото я чакаше един обикновен работен ден. Как можеха да се оправят нещата при това положение? И дали изобщо някога щяха да се оправят?

Отново погледна епруветката в ръката си. Много стриктно бе изпълнила всички указания. Беше си казала, че го прави само за собствено успокоение. Но сърцето ѝ вече знаеше отговора. Знаеше го от две седмици — откакто се върнаха от гостуването при родителите ѝ. И през цялото време си бе затваряла очите пред истината.

Сутрин ѝ прилошаваше, но не защото бе хванала грип. Чувстваше се преуморена и ѝ се виеше свят, но не от много работа или стрес. Един най-обикновен тест, който бе купила от близката аптека, беше потвърдил истината, която подозираше и от която се страхуваше.

Щеше да има дете. Отново. Първоначалната радост и изненада бяха изместени от пронизващ до мозъка на костите ѝ смразяващ ужас.

Как може да се случи? Отдавна не беше глупаво момиченце и беше взела необходимите предпазни мерки. Без да мисли за никаква романтика, още в първия момент, когато разбра докъде ще стигнат отношенията ѝ със Спенс, Наташа отиде на лекар и си купи хапчетата, които той ѝ предписа. И въпреки това беше бременна. Нямаше съмнение.

Как да му каже? Закрила лицето си с ръце, Наташа започна да се олюлява напред-назад, за да се успокои. Как да го преживее отново, когато спомените отекваха толкова болезнено в паметта ѝ.

Тогавя вече знаеше, че Антъни не я обича и вероятно никога не я бе обичал. Но се развълнува, когато разбра, че носи неговото дете. И беше сигурна, че той щеше да сподели радостта ѝ. Когато отиде да му каже, преливаща и сияеща от щастие, неговата жестокост я преряза на две като с кама.

Наташа си спомни с какво неудоволствие я бе поканил да влезе в апартамента му. Колко ѝ беше трудно да продължи да се усмихва, когато забеляза масата, сервирана за двама, със запалени свещи и виното, сложено да се изстудява — същата сцена, която той толкова често бе подготвял за нея. Сега тя бе предназначена за друга. Опитваше се да се убеди, че това беше без значение. След като разбере за детето, всичко щеше да се промени.

Така и стана.

— За какво, по дяволите, приказваш? — Никога нямаше да забрави яда и злобата в погледа му.

— Днес следобед ходих на лекар. Бременна съм; повече от два месеца. — Протегна към него ръка. — Антъни...

— Не ми пробутвай този номер, Таш. — Каза го съвсем спокойно, но вероятно е бил уплашен. Отиде до масата и си наля чаша вино.

— Няма никакъв номер.

— Така ли? Как може да си толкова тъпа? — Хвана я за ръката и силно я разтърси, развявайки буйната си грива. — Вкарала си се в такава беля и си въобразяваш, че можеш да дотичаш при мен и аз всичко ще оправя.

Заше метена, тя вдигна ръка и разтри мястото, където я бяха стиснали пръстите му. Реши, че той просто не бе разбрал какво му каза.

— Антъни, очаквам дете. Твоето дете. Според лекаря, ще се роди през юли.

— Даже да си бременна — той вдигна рамене и изпи виното на екс, — какво общо имам аз с това?

— Всичко.

Тогава той я изгледа студено, както беше с чашата в ръка.

— А откъде да съм сигурен, че е от мен?

При тези думи тя пребледня. Същото бе почувствала, когато при първата ѝ разходка из Ню Йорк Сити за малко не я сгази автобус.

— Много добре знаеш, че е от теб.

— Нищо не зная и не съм длъжен. А сега, моля да ме извиниш. Чакам един човек.

В отчаянието си, тя отново протегна ръка към него.

— Антъни, нима не разбираш? Става дума за нашето дете.

— За твоето дете — поправи я той. — Проблемът си е само твой. Ако искаш съвет, отърви се от него.

— Да се... — Не беше нито толкова малка, нито толкова наивна, за да не разбере какво имаше предвид. — Не говориш сериозно.

— Нали искаш да играеш балет, Таш? Представи си как ще успееш да наваксаш, след като си загубила девет месеца, за да родиш едно копеле, което все едно ще се наложи да дадеш за осиновяване. Крайно време е да пораснеш.

— Вече пораснах. — Беше поставила ръка на корема си, за да защити и себе си, и нероденото си дете. — И наистина ще го родя.

— Изборът си е твой. — Антъни размаха чашата. — Но не ме занимавай повече с това. Трябва да мисля за кариерата си. А ти е най-добре да се откажеш от балета — реши той. — Намери си някой загубеняк, за когото да се омъжиш и си стой вкъщи като примерна домакиня и майка. Все едно като балерина винаги ще си останеш посредствена.

И така тя бе родила детето и го обичаше истински, макар и за кратко време. А сега щеше да има друго дете. Сърцето ѝ се сви от болка при мисълта колко щеше да го обича. След като знаеше какво е да загубиш дете.

Обезумяла от ужас, тя се замята из стаята и започна да вади дрехите от гардероба си. Трябваше да замине и да помисли. Непременно трябваше да го направи, реши Наташа и притисна пръсти към пулсиращите си слепоочия, за да се успокои. Но първо трябваше да каже на Спенс.

Този път взе колата. Колкото повече се приближаваше, толкова по-силен ужас изпитваше. Беше събота и децата бяха излезли да поиграят. Някой я извика по име и тя машинално вдигна ръка за поздрав. Отдалече забеляза Фреди, която си играеше с котенцата на тревата.

— Таш! Таш! — Луси и Деси хукнаха да се крият, но Фреди се втурна право към колата. — Искаш ли да си поиграем?

— Не, нека отложим за друг ден. — Притеснено се усмихна, след което се наведе и я целуна по бузите. — Татко ти вкъщи ли е?

— Да, свири на пианото. Често свири, откакто се преместихме. Нарисувах една картина. Смятам да я изпратя на папа и нана.

Наташа се усмихна на имената, които Фреди използваше за нейните родители.

— О, те много ще се зарадват.

— Ела да ти я покажа.

— След малко. Първо трябва да поговоря с баща ти. Сама.

Долната устичка на Фреди трепна.

— Сърдита ли си му?

— Не. — Притисна пръст към носето на Фреди. — Иди да видиш къде се скриха котенцата. Ще ти се обадя преди да си тръгна.

— Добре. — Вече по-спокойна Фреди хукна по ливадата, като надаваше писъци, които, според Наташа само можеха да накарат котетата да се скрият още по-дълбоко в храстите.

Реши да не мисли за нищо предварително и почука на входната врата. Всичко щеше да му обясни спокойно и разумно като възрастен човек.

— Госпожице. — Вера отвори и този път изразът ѝ не беше така суров, както обикновено. Разказът на Фреди за Деня на благодарността в Бруклин, донякъде бе успял да я спечели на страната на Наташа.

— Бих искала да видя доктор Кимбъл, ако е свободен.

— Влезте. — Икономката се намръщи, когато забеляза състоянието на Наташа. — Госпожице, да не сте болна? Изглеждате ми

доста бледа.

— Добре съм, благодаря.

— Искате ли чай?

— Не... Не, няма да стоя дълго.

Вера си помисли, че Наташа прилича на преследван заек, но само кимна и нищо не каза.

— Ще го намерите в музикалния салон. Пак е работил цяла нощ.

— Благодаря ви. — Здравно стиснала чантичката си, Наташа тръгна по коридора. Мелодията, която той свиреше беше тъжна. Сигурно се влияя от собственото си настроение, помисли тя и преглътна сълзите си.

Спомни си първия път, когато бе влязла в тази стая. Може би именно тогава се бе влюбила в него — когато го видя седнал пред пианото, залят от слънчева светлина и с детето в скута си.

Бавно свали ръкавиците от треперещите си пръсти, без да сваля поглед от него. Изцяло се бе потопил в музиката — неин пленник и завоевател едновременно. Сега тя щеше да промени живота му. Той не я беше молил за това и не го бе искал, но и двамата знаеха, че любовта не е всичко.

— Спенс. — Прошепна името му, когато мелодията замря, но той не я чу. Видя напрежението, изписано на лицето му, докато бързо драскаше по нотната хартия. Не бе бръснат. Наташа искаше да се усмихне, ала вместо това очите ѝ се наляха със сълзи. Ризата му беше смачкана и разтворена при врата. Докато го наблюдаваше, той прокара ръка през разбърканата си коса. — Спенс — повтори тя.

Той вдигна поглед. В първия момент изглеждаше раздразнен. След това я позна и веднага се усмихна.

— Здравсти. Не очаквах да те видя днес.

— Оставих магазина на Ани. — Преплете нервно пръсти. — Трябваше да те видя.

— Много хубаво си решила. — Изправи се, въпреки че музиката продължаваше да звучи в главата му. — Впрочем, колко е часът? — Разсеяно погледна часовника си. — Рано е за обяд. Какво ще кажеш за едно кафе?

— Не искам кафе. — При мисълта за кафе стомахът ѝ се преобръщаше. — Нищо не искам. Само да ти кажа, че... — Пръстите ѝ се преплетоха в сложен възел. — Не зная как да започна. Искам да

знаеш, че не го направих нарочно и никога не съм имала намерение да те карам да поемаш някакви задължения...

Думите ѝ отново заглъхнаха. Той поклати глава и тръгна към нея.

— Ако се е случило нещо, защо не ми кажеш направо?

— Нали се опитвам.

Той я хвана за ръката и я поведе към канапето.

— Обикновено най-добрият начин е директният.

— Да. — Постави ръка на замаяната си глава. — Виждаш ли, аз... — Видя загрижения му поглед и всичко отново се върна в съзнанието ѝ...

След малко се оказа на канапето, а Спенс, застанал на колене, разтриваше китките ѝ.

— Успокой се — промърмори той. — Лежи си така. Сега ще извикам лекар.

— Няма нужда от лекар. — Изправи се внимателно. — Добре съм.

— Как не. — Усещаше, че кожата под ръката му лепне. — Студена си като лед и си бяла като платно. По дяволите, Наташа, защо не каза, че не си добре? Веднага ще те закарам в болницата.

— Нямам нужда нито от болница, нито от лекар. — Сърцето ѝ биеше до полуда. С усилие си наложи да се успокои и да продължи. — Не съм болна, Спенс. Бременна съм.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА.

— Какво? — Спенс не можа да измисли нищо по-умно. Отпусна се на пети и стреснато се втрени в нея. — Какво каза?

Наташа искаше да бъде силна. Нямахме друг избор. А той изглеждаше като че го е ударила с мокър парцал.

— Бременна съм — повтори и направи безпомощен жест с ръка. — Съжалявам.

Той само завъртя глава, за да проумее ситуацията.

— Сигурна ли си?

— Да. — Беше решила, че колкото е по-директна, толкова по-добре. Все пак Спенс беше възпитан човек. Нямахме да прибегне нито към обвинения, нито към жестокост.

— Тази сутрин си направих тест. От няколко седмици подозирам за какво става дума, но...

— Подозирала си. — Пръстите му се свиха в юмрук върху възглавницата. Не изглеждаше бясна като Анджеला. Само разстроена. — И нищо не ми каза.

— Не виждах необходимост, преди да съм сигурна. Беше безсмислено да те тревожа предварително.

— Разбирам. Ти така ли се чувстваш, Наташа? Разтревожена?

— Не, чувствах само, че съм бременна. И смятам, че беше справедливо да ти кажа. Освен това заминавам за няколко дни. — Опита се да стане, въпреки че още трепереше.

— Заминаваш? — Объркан и уплашен да не припадне отново, но и вбесен, той я хвана за ръката. — Почакай секунда, да му се не види. Значи идваш в дома ми, съобщаваш ми, че си бременна и че заминаваш нанякъде. — Усети как нещо остро го удари по стомаха. То се казваше страх. — И къде по-точно?

— Просто заминавам. — Усети, че отстрани тонът ѝ прозвуча остро и грубо. Притисна ръка към челото си. — Съжалявам. Не се справям достатъчно добре. Имам нужда да помисля и искам да се махна за известно време.

— Преди всичко имаш нужда да седнеш и да поговорим.

— Не мога да говоря сега. — Напрежението в главата ѝ се надигна като порой срещу язовирна стена. — Не и преди да... Просто исках да ти кажа, преди да замина.

— Никъде няма да ходиш. — Сграбчи я за ръката и я блъсна на канапетото. — И ако се наложи, насила ще те накарам да говориш. Какво искаш от мен? Да ти кажа нещо като: О, колко интересна новина, Наташа. Ще се видим, когато решиш да се прибереш?

— Нищо не искам. — Този път повиши глас, без да може да се контролира. Притисната от чувства, мъка и страхове, тя се разплака. — Никога нищо не съм искала от теб. Не исках да се влюбвам в теб. Не исках да имам нужда от теб. Не исках и това дете.

— Изрази се достатъчно ясно. — Стисна я още по-здраво и гневът му се отприщи. — Кристално ясно. Но тъй като носиш моето дете, сега двамата ще седнем и ще го обсъдим.

— Казах ти, че имам нужда от време, за да реша какво да правя.

— Имаше повече от достатъчно време, Наташа. Очевидно съдбата се е намесила за пореден път и ще трябва да приемеш действителността такава, каквата е.

— Не мога отново да го преживея. И не искам.

— Отново? Какво искаш да кажеш, за бога?

— Веднъж вече имах дете. — Рязко се отдръпна и закри лицето си с ръце. Цялото ѝ тяло се разтрепери. — Мое дете. О, Божичко!

Потресен, той нежно постави ръка на рамото ѝ.

— Имаш дете?

— Имах. — Сълзите потекоха — горещи и болезнени — все едно, че извираха направо от сърцето ѝ. — Тя почина.

— Ела и седни, Наташа. Разкажи какво се е случило.

— Не мога. Ти нищо не разбираш. Аз я загубих. Моето детенце. Не мога да си представя, че отново ще преживея всичко това. — Отскубна се от него. — Ти не знаеш, няма откъде да знаеш колко боли.

— Не зная, но виждам по тебе. — Отново протегна ръка към нея. — Разкажи ми, за да разбера.

— Какво ще промени това?

— Ще видим. Не бива да се разстройваш толкова.

— Така е. — Прокара ръка по лицето си. — И двамата не бива да се разстройваме. Извинявай, че се държа така рязко.

— Не се извинявай. Ела и седни. Сега ще ти донеса чай и после ще поговорим. — Заведе я до едно кресло и тя се подчини, без да се съпротивлява. — Ей сега се връщам.

Беше сигурен, че се забави не повече от минута, но когато се върна, тя си бе отишла.

Майкъл дялкаше фигурка от черешово дърво и слушаше в слушалките грохотът на рокендрола. Тази музика, според него, подходеше на този тип дърво. Това, което се криеше в него — а и той самият още не знаеше какво е — беше младо и изпълнено с енергия. Винаги, когато се занимаваше с дърворезба, Майкъл се вслушваше в околните звуци, независимо дали ставаше въпрос за блус, Бах или просто стърженето и воят на уличното движение, които достигаха до четвъртия етаж, където се намираше неговият апартамент. Така съзнанието му се освобождаваше и ръцете му се съсредоточаваха в работата, независимо от околната среда.

Тази вечер обаче съзнанието му беше задръстено и работата не вървеше. Майкъл огледа тесния и претрупан с вещи двустаен апартамент. Наташа седеше свита в неудобното кресло със стърчащи пружини, което бе домъкнал отнякъде миналото лято. Държеше на коленете си книга, но по негови наблюдения от двайсетина минути беше на една и съща страница. Изглежда и на нея не ѝ вървеше четенето.

Ядосан и на двамата, Майкъл махна слушалките. Стана и отиде в кухнята. Мълчаливо взе чайника, сложи го на газовия котлон и запари чай. Наташа нищо не попита. Когато ѝ подаде чашата, само го погледна безизразно. И му благодари на украински.

— Крайно време е да ми обясниш какво се е случило.

— Майкъл.

— Говоря сериозно. — Седна на шарената черга при краката ѝ.

— От една седмица само седиш и мълчиш, Таш.

Тя се усмихна измъчено.

— Намекваш, че искаш да ме изхвърлиш ли?

— Може би. — Сложи ръка върху нейната и я погали. — Досега нищо не съм питал, защото ти така пожела. Не казах на маман и папа,

че онази вечер се появи на вратата ми бледа и нещастна само защото ти ме помоли.

— И съм ти много благодарна за това.

— Нямам нужда от благодарности. — Брат й направи характерното си рязко движение с ръка. — Предпочитам да поговорим.

— Вече ти обясних, че имах нужда да остана сама, без папа и маман да започнат да се суетят около мен. — Наташа сви рамене и се пресегна за чая. — А ти нито се суетиш, нито ми се караш.

— Засега. Кажи, какво толкова ужасно се е случило? — Наведе се и я хвана за брадичката. — Таш, кажи ми.

— Бременна съм — изтърси тя и с трепереща ръка остави чая на масичката до креслото.

Майкъл отвори уста, но тъй като не знаеше какво да каже, просто я прегърна. Тя въздъхна дълбоко.

— Как си? Всичко наред ли е?

— Да. Преди няколко дни бях на лекар. Според него съм добре. Ние сме добре.

Той се облегна назад и изучаващо я изглежда.

— От университетския професор ли е детето?

— Да. Не е имало друг, освен Спенс.

В тъмните очи на Майкъл пламна опасен огън.

— Ако онова копеле се държи зле с тебе...

— Не. — Колкото да бе нелепо, но й стана смешно. Хвана свитите му юмруци. — Не, той никога не се е държал зле.

— Значи не иска детето. — Наташа сведе поглед към ръцете си и той присви очи. — Наташа?

— Не знам. — Отдръпна се, стана и започна да крачи между изтърбушените мебели и парчета дърво и камък, струпани в хола на брат й.

— Не си ли му казала?

— Разбира се, че му казах. — Докато тя крачеше напред-назад, той ту свиваше, ту разпускаше юмруци. За да се успокои, Наташа застана пред коледното дръвче на Майкъл — трийсетсантиметрова елхичка в саксия, която тя сама беше украсила с разноцветни ленти. — Но не му дадох шанс да отговори. Бях прекалено разстроена.

— Значи ти не искаш детето.

Тя се извърна рязко с широко разтворени очи.

— Как можа да го кажеш? И как изобщо можа да си го помислиш?

— Защото си тук, а не при професора.

— Имах нужда да помисля.

— Прекаляваш с мисленето.

Не го чуваше за пръв път. Същото ѝ бе казвал и преди. Наташа силно стисна зъби.

— Все пак не се чудя дали да си купя синя или червена рокля. Чакам дете.

— Так. Защо не седнеш и не се отпуснеш, преди да си се сбръчкала от много мислене като някоя бабичка?

— Защото не искам. — Отново започна да крачи из стаята и разсеяно отмести един кашон. — В началото не исках да се обвързвам. Дори когато това се случи — защото той постави нещата така, че не можех да му откажа, аз се опитах да спазвам известна дистанция. Исках да съм сигурна, че няма да повторя старите грешки. А сега... — Махна безпомощно с ръка Наташа.

— Не забравяй, че той не е Антъни. Както и това дете не е Лили. — Сестра му се обърна към него и той видя и очите ѝ толкова мъка, че отиде при нея и я прегърна. — Знаеш, че и аз я обичах.

— Да, зная.

— Не можеш вечно да живееш с миналото, Таш. — Нежно я целуна по двете бузи. — Не е честно нито спрямо теб, нито спрямо твоя професор, нито спрямо детето.

— Не зная какво да направя.

— Обичаш ли го?

— Да.

— А той?

— Така казва...

Той хвана треперещите ѝ ръце.

— Не ме интересува какво казва той, а какво чувстваш ти.

— Да. Обича ме.

— Тогава престани да се криеш и се прибери вкъщи. Този разговор трябваше да проведеш с него, а не с мен.

Спенс беше обезумял от тревога. Всеки ден минаваше покрай жилището на Наташа с надеждата, че се е прибрала и ще му отвори вратата. Но нея я нямаше и тогава той отиваше да тормози Ани в магазина. Не забелязваше коледната украса по витрините, усмихнатия Дядо Коледа с розовите бузки, светещите ангели, разноцветните лампички и пред къщите. А и да забелязваше, само се усмихваше мрачно.

С огромни усилия се стараеше да не помрачи празничното настроение на Фреди. Заведе я сама да избере елхата и след това заедно я украсиха. Спенс демонстрира пресилено възхищение пред нанизите от пуканки, изработени от дъщеря му. Внимателно изслуша нейния все по-набъбващ списък от коледни подаръци и я заведе на главната улица, за да се снима в скута на Дядо Коледа. Но сърцето му бе далече.

Крайно време е това да се свърши, мислеше той, застанал пред прозореца, докато наблюдаваше първия сняг.

Независимо от настъпилия в живота му хаос, нямаше да допусне да развали празника на Фреди.

А тя всеки ден питаше за Наташа. Това допълнително го измъчваше, тъй като не знаеше какво да отговори. Отиде да гледа как Фреди изпълни ролята на ангелче в училищната пиеса и през цялото време съжаляваше, че Наташа не е с него.

Какво ли щеше да стане с тяхното дете? Не можеше да мисли за нищо друго. Може би в момента Наташа носеше сестричката, за която Фреди толкова мечтаеше. Бебето, което самият Спенс — вече го знаеше със сигурност — толкова искаше. *Ами ако...* — Не искаше да мисли за най-лошото.

Първо трябваше да я открие. А след това щеше да я умолява, дори да заплашва, докато я убеди да се върне при него.

Имала е дете. Беше потресен от този факт. Дете, което е загубила, спомни си Спенс. Но как и кога? В съзнанието му се блъскаха въпроси, които изискваха незабавни отговори. Беше казала, че го обича, а той знаеше колко ѝ е било трудно да го признае. Дори да бе казала истината, все още не му вярваше докрай.

— Татко. — Фреди влезе подскачайки в стаята. Мислеше само за Коледа, до която оставаше по-малко от седмица. — Ние с Вера започнахме да приготвяме коледните сладки.

Погледна през рамо и видя широката усмивка на дъщеря си. Устата ѝ беше изцапана с червена и зелена захар. Прегърна я силно и я вдигна на ръце.

— Обичам те, Фреди.

Тя се разкикоти и също го целуна.

— И аз те обичам. Искаш ли заедно да правим сладки?

— След малко. Налага се да изляза за малко. — Беше решил да отиде в магазина за играчки, да притисне Ани до стената и да я принуди да му каже къде е Наташа. Каквото и да приказваше червенокосата, Спенс не вярваше, че Наташа ще замине и няма да остави на помощничката си телефонен номер, на който да може да я намери.

Фреди издаде напред долната си устничка, докато се бореше с горното копче на ризата му.

— Кога ще се върнеш?

— Скоро. — Отново я целуна и я остави на земята. — Като се върна, ще дойда да помогна със сладките. Обещавам.

Доволно от отговора на баща си, момиченцето изтича в кухнята при Вера. Знаеше, че той винаги си изпълнява обещанията.

Наташа стоеше пред входната врата. Валеше сняг. На покрива и на пилоните пред къщата бяха окачени разноцветни лампички. Представи си как щяха да грейнат, когато се с тъмни. На вратата имаше релефна фигура на Дядо Коледа в пълен ръст, прегърбен под тежкия чувал с подаръци. Спомни си вещицата от Хелоуин. През онази нощ двамата със Спенс за пръв път се бяха любили. И най-вероятно през онази нощ бе заченато тяхното дете.

В първия момент най-много искаше да се обърне и да си тръгне. Може би беше по-разумно първо да се прибере вкъщи, да си оправи багажа и да си почине. С други думи, да продължи да се крие. Стига толкова. Събра цялата си смелост и почука на вратата.

В момента, в който отвори, очите на Фреди засияха от радост. Момиченцето изпищя щастливо и буквално скочи в ръцете на Наташа.

— Ти се върна! Най-после! Толкова те чаках! Нямахте те цяла вечност!

Наташа силно я прегърна и я залюля. Осъзна, че точно това искаше и точно от това имаше нужда. Зарови лице в косите на детето. Как можа да постъпи като истинска глупачка?

— Не беше чак толкова дълго.

— Минаха много, много дни. Ние с татко купихме елха, окачихме лампичките и ти приготвихме подарък. Сама го избрах от централната улица. Моля те, никога повече недей да заминаваш.

— Няма — прошепна Наташа. — Никога повече няма да го правя. — Пусна Фреди на земята и затвори вратата, за да остави навън студа и снега.

— Изпусна училищната пиеса. Аз бях ангелче.

— Съжалявам.

— В училище си направихме ореолите и аз запазих моя, за да ти го покажа.

— Много искам да го видя.

Сигурна, че отсега нататък вече всичко ще бъде наред, Фреди доверчиво я хвана за ръката.

— На представлението веднъж се обърках, ама бях запомнила цялото стихотворение. А Майки забрави неговото. Моите думички бяха: „Едно дете се роди във Витлеем“, „Нека има мир на земята, на целия свят“ и после изпях „Слава на Бога, О, агнец Божи“.

За пръв път през последната седмица Наташа се засмя от сърце.

— Наистина много съм изпуснала. Нали после ще ми го изпееш цялото?

— Дадено. Сега правим коледните сладки. — Без да изпуска ръката на Наташа, детето я повлече към кухнята.

— Татко ти помага ли?

— Не, той излезе по работа. Каза, че скоро ще се прибере и ще се включи. Той обеща.

Разкъсвана между облекчението и разочарованието, Наташа я последва в кухнята.

— Вера, Таш се върна.

— Виждам. — Вера недоволно подви устни. Тъкмо когато беше започнала да вярва, че тази жена е достойна за сенъора и за нейното любимо момиченце, тя си бе тръгнала, без да каже и думичка. Въпреки това, икономката добре си знаеше задълженията. — Искате ли чай или кафе, госпожице?

— Не, благодаря. Дано само не ви преча.

— Остани, моля те. — Фреди я дръпна за ръката и посочи масата. — Виж, направих снежни човеци, еленчета и Дядо Колела. — Взе една сладка, която, според нейните представи, бе сред най-добрите ѝ постижения. — Ако искаш, можеш да я опиташ.

— Много е красив. — Наташа погледна снежния човек с червени бузи и леко отчупена шапка.

— Плачеш ли?

— Не. — Избърса една непослушна сълза. — Просто се радвам, че отново съм у дома.

Докато говореше, кухненската врата се отвори. Наташа затаи дъх, когато Спенс влезе в помещението. Той нищо не каза. Спря, с ръка на дръжката на вратата и се загледа в нея. Все едно, че беше оживяла от несвързаните му мисли. По косата и палтото ѝ се топяха снежинки. Очите ѝ бяха зачервени.

— Татко, Таш се прибра у дома — обяви Фреди и изтича при него. — И тя ще помага за сладките.

Вера бързо си свали престилката. Каквито и съмнения да изпитваше относно Наташа, те изчезнаха в мига, в който видя израза на очите ѝ. Това бяха очите на жена, която обича.

— Брашното свърши. Фреди, ела да изтичаме до магазина.

— Но аз искам да...

— Щом искаш сладки, трябва ни още брашно. Ела да ти сложа палтото. — С делови вид Вера я избута от кухнята.

Останали сами, Наташа и Спенс не помръднаха от местата си. И двамата мълчаха. Наташа усети, че главата ѝ се замая от горещината. Свали си палтото и го метна на облегалката на един стол. Искаше да разговаря с него като разумен човек. А как би могла да разговаря разумно, ако се строполи в краката му.

— Спенс. — Името му отекна в стените и тя дълбоко си пое дъх. — Искам да поговорим.

— Разбирам. Много хубаво си решила.

Тя понечи да започне, но се отказа. Часовникът на фурната иззвъня и тя автоматично се обърна, взе ръкавицата за горещи съдове и извади тавата със сладките. Използва времето, докато ги остави да се изстудяват на плота, за да се успокои и да събере мислите си.

— Имаш право да ми се сърдиш. Държах се отвратително. Сега те моля да ме изслушаш и се надявам да ми простиш.

Той я изгледа изучаващо.

— Определено умееш да отстояваш позициите си.

— Не съм дошла да споря с теб. Имах достатъчно време да помисля и сега разбирам, че избрах най-неподходящия начин да ти съобщя за детето. На всичкото отгоре си тръгнах. Всъщност избягах.

— Погледна надолу към преплетените си пръсти. — Беше непростимо. За свое оправдание мога да кажа само, че бях прекалено уплашена и объркана, за да разсъждавам нормално.

— Само един въпрос — прекъсна я той и изчака да вдигне поглед към него. Непременно държеше да вижда очите ѝ. — Има ли още дете?

— Да. — Недоумението в погледа ѝ се смени с разбиране. А след това със съжаление. — О, Спенс, толкова съжалявам, че съм те накарала да мислиш, че бих могла да... — Примигна, за да прогони сълзите. — Извинявай. Отидох за няколко дни при Майкъл. — Въздъхна неуверено. — Може ли да седна?

Той само кимна и отиде до прозореца, а тя се настани до масата. Спенс сложи ръце на перваза и се загледа в снега.

— За малко да се побъркам от тревога къде си, как си. В състоянието, в което си тръгна, аз се уплаших, че можеш да направиш нещо необмислено, преди да сме поговорили.

— Никога не бих могла да направя това, за което си мислил, Спенс. Та това е нашето дете.

— Каза, че не го искаш. — Обърна се към нея. — Каза, че не искаш отново да го преживееш.

— Беше ме страх — призна Наташа. — И е вярно. Не исках да имам дете сега. Изобщо никога. Трябва всичко да ти разкажа.

Той много искаше да протегне към нея ръце, да я прегърне силно и да ѝ каже, че миналото няма никакво значение. Ала тъй като знаеше колко беше важно за нея да сподели болката си, мълчаливо си намери работа около печката.

— Искаш ли кафе?

— Не. Напоследък ми прилошава от него. — Усмихна се, когато Спенс се прехвърли към чайника. — Моля те, седни за малко.

— Добре. — Седна срещу нея и разпери ръце. — Продължавай.

— Вече ти казах, че когато играех в кордебалета бях влюбена в Антъни. Станахме любовници, когато бях само на седемнайсет години. Той ми беше първият. И последният, преди да се запозная с тебе.

— Защо?

Отговорът се оказа много по-лесен, отколкото бе очаквала.

— Защото не бях обичала друг. Любова, която изпитвам към теб е много по-различна от фантазиите за Антъни, които приемах за действителност. Сега не става въпрос за мечти, рицари и принцове. Между нас всичко е истинско и стабилно. Обич от ден за ден. Обикновена в най-хубавия смисъл на думата. Разбираш ли какво имам предвид?

Той я погледна. Къщата беше притихнала, изолирана от целия свят, благодарение на снега. Миришеше на пресни сладки с лимонени корички.

— Да.

— Страхувах се от чувствата си, защото онова, което се случи между мен и Антъни... — Изчака момент, изненадана, че вече не изпитва болка, а само тъга. — Бях повярвала на всяка негова дума, на всяко негово обещание. Когато разбрах, че същите неща е говорел на много други жени, бях съкрушена. Скарахме се и той ме изгони като дете, което се е държало лошо и трябва да бъде наказано. След няколко седмици разбрах, че съм бременна. Бях развълнувана. Смятах, че когато кажа на Антъни за детето, той ще се зарадва и веднага ще разбере, че сме създадени един за друг. И му казах.

Спенс безмълвно взе ръката ѝ.

— Но не стана така, както си представях. Той побесня и ми наговори разни неща... Няма значение — продължи да разказва Наташа. — Важното беше, че той не искаше нито мен, нито детето. За няколко минути изведнъж пораснах с години. Оказа се, че Антъни не е човекът, в когото се бях влюбила, но поне имах дете. И много го исках. — Пръстите ѝ здраво стиснаха ръката му. — Отчаяно исках това дете.

— И какво направи?

— Единственото възможно нещо. Повече не можех да танцувам, затова напуснах състава и се прибрах у дома. Зная, че нанесох тежък удар на родителите си, но те ме подкрепиха. Започнах работа в универсален магазин. На щанда за играчки. — Усмихна се на спомените си.

— Сигурно ти е било много трудно. — Представи си я: самата тя още дете, бременна и изоставена, как се опитва да се справи с всичко сама.

— Да, не ми беше леко. Но също така това беше един прекрасен период. След първите месеци на бременността, когато ми прилошаваше, изведнъж се почувствах силна. По цели нощи седях будна и четях книги за раждане и отглеждане на бебета. Затрупвах маман с въпроси. Даже се научих да плета — наистина, не много добре. — Засмя се тихо. — Папа направи дървено кошче за бебето, а мама уши чаршафче със сини и червени лентички. Беше много красиво. — Усети, че всеки момент ще се разплаче и разтърси глава. — Искам вода.

Спенс стана, наля чаша вода от крана и ѝ я подаде.

— Не бързай, Наташа. — Тъй като знаеше, че и двамата имат нужда да се докоснат, нежно я погали по главата. — Не е необходимо да ми казваш всичко наведнъж.

— Не, искам да ти разкажа докрай. — Отпи от водата и го изчака отново да седне. — Нарекох я Лили — прошепна тя. — Тя беше толкова красива, мъничка и нежна. Не знаех, че е възможно да се обича така, както се обича дете. С часове я наблюдавах как спи. Бях развълнувана и много горда, че съм родила това съвършенство.

Вече не можеше да спре сълзите, които безмълвно потекоха по страните ѝ. Една от тях капна на ръката му.

— Лятото беше много горещо и аз често я извеждах на чист въздух и на слънце. На улицата непознати се спираха да я погледат. Докато я кърмех, тя слагаше ръчичка на гърдата ми и ме гледаше внимателно с огромните си очи. Знаеш как е. Нали имаш Фреди.

— Да. Няма нищо по-хубаво от това да имаш дете.

— Както и няма нищо по-лошо от това да загубиш дете — прошепна Наташа. — Стана толкова бързо. Тя беше само на пет седмици. Събудих се сутринта, учудена, че беше спала непробудно цяла нощ. Гърдите ми бяха напращели от кърма. Нейното кошче беше до леглото ми. Протегнах ръка и я вдигнах. В първия момент не разбрах какво е станало. Не можех да повярвам — Замълча и притисна пръсти към очите си. — Спомням си как започнах да пищя. Рейчъл скочи от леглото си — тогава пак спяхме в една стая, дойдоха и останалите, а мама я взе от ръцете ми. — Безмълвните сълзи

преминаха в ридание. Закри лицето си и заплака неутешимо, както правеше само когато бе сама.

Спенс нищо не можеше да каже и не беше необходимо. Вместо да търси нищо незначещи думи, стана, приближи се до нея и я прегърна. Бе потресен от дълбочината на мъката ѝ. Наташа внезапно изхълца и се притисна към него, приемайки утехата му.

Зад гърба му ръцете ѝ бяха свити в юмруци. Постепенно се отпусна, но той продължаваше да я държи в прегръдките си. Горещите сълзи спряха и болката — вече споделена — постепенно затихна.

— Вече съм по-добре — каза Наташа след малко, отдръпна се и започна да рови в чантичката си за книжна салфетка. Спенс взе кърпичката и сам избърса сълзите ѝ. — Лекарят каза, че било нещо обикновено: смърт от задушаване насън, характерна за бебетата. Нямало причина — обясни тя и отново затвори очи. — Това беше най-страшното. Така и не разбрах нито какво се е случило, нито дали можех да го предотвратя.

— Не си могла. Недей. — Взе двете ѝ ръце в своите и тя отвори очи. — Не се измъчвай, Наташа. Изслушай ме. Не зная какво си преживяла, мога само да гадая, но зная едно: когато ни сполети най-лошото, то обикновено е извън нашия контрол.

— Дълго не можех да приема това, което се случи. — Издърпа ръцете си и ги постави на гърдите му. — Мина много време, докато се съвзема и отново поискам да живея. Преместих се тук и отворих това магазинче. Ако не беше семейството ми, нямаше да го преживея. — Изчака за миг и отпи малко вода, за да навлажни пресъхналото си гърло. — Не исках повече никого да обичам. Тогава се появи ти. И Фреди.

— Ние и двамата имаме нужда от тебе, Наташа. Както и ти от нас.

— Да. — Тя взе ръката му и я притисна към устните си. — Искам да ме разбереш, Спенс. Когато разбрах, че съм бременна, отново преживях целия онзи кошмар. Предупреждавам те съвсем сериозно: не вярвам, че ще го преживея отново. Толкова ме е страх да обикна това дете. А вече го обичам.

— Ела. — Здравно стиснал ръцете ѝ, той я изправи на крака. — Зная, че си обичала Лили и винаги ще я обичаш. Както и че винаги ще ти е мъчно за нея. А сега вече същото ще изпитвам и аз. Това, което се

е случило в миналото, не може да се промени. Но сега си на друго място и в друго време. И става въпрос за друго дете. Искам да знаеш, че заедно ще преминем през тази бременност, раждането и отглеждането на детето. Независимо дали искаш или не.

— Страх ме е.

— Тогава ще се страхуваме заедно. По същия начин, както заедно ще ни е страх, когато детето стане на осем години и за пръв път се качи на велосипед с две колелета.

Устните ѝ трепнаха в усмивка.

— Много си убедителен.

— Повярвай ми. — Наведе се и я целуна по устните. — Защото това беше обещание.

— Да, настъпи времето на обещанията. — Усмивката ѝ стана още по-широка. — Обичам те. — Толкова беше лесно да го каже. И да го почувства. — Ще ме прегърнеш ли?

— Само при едно условие. — Изтри с палец една засъхнала сълза. — Искам да кажа на Фреди, че ще имаме бебе — братче или сестричка. Мисля, че за нея това ще бъде най-големият коледен подарък.

— Да. — Тя се почувства по-силна и уверена. — И аз искам да ѝ кажем.

— Добре. Разполагаш с цели пет дни.

— Пет дни за какво?

— За да се приготвиш, да поканиш родителите си, да си купиш рокля и всичко останало за сватбата.

— Да, но...

— Не приемам възражения. — Обхвана лицето ѝ с ръце и я накара да замълчи. — Обичам те. И те желая. Ти си най-хубавото нещо в живота ми след Фреди и нямам намерение да те изпускам. Ние заченахме дете, Наташа. — Без да откъсва поглед от очите ѝ, Спенс нежно и собственически постави ръка на корема ѝ. — Дете, което много искам. И което обичам.

Тя доверчиво постави ръката си върху неговата.

— Ако ти си с мен, няма да се страхувам.

— Определям ти среща на Бъдни вечер. А на Коледа смятам да се събудя до жена си.

Тя се подпря с ръце на раменете му.

— Просто така?

— Да, просто така.

Тя се засмя, обви ръце около врата му и каза само една дума:

— Да.

ЕПИЛОГ

За Наташа Бъдни вечер беше най-хубавият празник. Ден на новия живот, любовта и семейството.

Влезе в притихналата къща. Веднага забеляза изненадата — украсената елха и цветните лампички. Докосна с ръка едно ангелче, което веднага започна да се върти, и продължи да разглежда стаята.

На масата беше поставен картонен елен с едно ухо. Истинско произведение на изкуството и върховно постижение за уроците по трудово обучение във втори клас. До него се беше изправил закръглен снежен човек с фенер в ръка. На камината имаше изящна порцеланова люлка, под която бяха окачени четири чорапа. Огънят весело прашчеше.

Само преди година тя беше застанала пред този огън, за да обещае да обича, да уважава и да се грижи за семейството си. Най-лесните обещания, които можеше да си представи. А сега тук беше нейният дом.

Дом. Дълбоко си пое дъх, за да поеме аромата на бор и свещи. Толкова бе хубаво да се прибереш у дома. До късния следобед в „Къщата на чудесата“ се трупаха клиенти, които обичат да пазаруват в последния момент. Сега беше дошло времето за семейството.

— Мамо! — Фреди изтича в стаята да я посрещне. Зад нея се влачеше яркочервена панделка. — Най-после си у дома.

— Да, прибрах се. — Наташа се засмя, грабна я на ръце и я завъртя.

— Закарахме Вера на летището, за да прекара Коледа със сестра си и после гледахме самолетите. Татко обеща, че когато се върнеш, първо ще вечеряме, а после ще си попеем коледни песни.

— Щом е обещал. — Наташа свали панделката от рамото на Фреди. — Какво е това?

— Тъкмо увивах един подарък. За теб.

— За мен ли? Какво представлява?

— Не мога да ти кажа.

— Ей сега ще видиш, че можеш. — Наташа я повали на канапето и започна да я гъделичка. Фреди се разкикоти и нададе щастлив писък. — Признай си веднага!

— Пак ли измъчваш детето? — обади се Спенс от вратата.

— Татенце! — Фреди скочи и се втурна към него. — Нищо не съм й казала.

— Знаех си, че мога да разчитам на теб, смехоранке. Я виж кой се е събудил. — Показа им бебето.

— Ето, Брендън, вземи да си поиграеш. — Безумно влюбена в братчето си, Фреди му подаде панделката. — Красива е, също като тебе.

Вече на шест месеца, младият Брендън Кимбъл беше доста закръглен, с розови бузки и доволен от света като цяло. Стисна панделката с едната си ръчичка, а другата протегна към косата на Фреди.

Наташа се приближи и протегна ръце.

— Какво голямо момче — прошепна, когато синът ѝ също протегна ръце към нея. Прегърна го и целуна нежното вратле. — И красиво — допълни.

— И много прилича на майка си. — Спенс погали гъстите черни къдрици. Доволен от проведения разговор в негова чест, Брендън гърлено се засмя. Започна да се извива в ръцете на Наташа и тя го остави на килима да попълзи.

— Това е първата му Коледа. — Бебето се насочи към котките и Луси енергично се пхна под дивана.

— Умница — усмихна се Наташа.

— А за нас втората. — Спенс обърна жена си към себе си. — Честита годишнина.

Наташа го целуна, после пак.

— Днес казвала ли съм ти, че те обичам?

— Не, откакто следобед се чухме по телефона.

— Значи е било много отдавна. — Обви кръста му с ръце. — Обичам те. И ти благодаря за най-хубавата година в живота ми.

— И аз. — Погледнаха децата и видяха как Фреди попречи на Брендън да смъкне една стъклена играчка от долните клони на елхата. — И все по-хубаво ще става.

— Обещавах ли?

Той се усмихна и отново сведе устни към нейните.

— Абсолютно.

Фреди спря да пълзи заедно с Брендън и ги погледна. Братчето се оказа много сладко, но тя не би се отказала и от сестричка. Усмихна се щастливо, когато видя, че родителите ѝ се прегръщат.

Може би за следващата Коледа и това щеше да стане.

Издание:

Автор: Нора Робъртс

Заглавие: Наташа

Преводач: Ана Петкова

Година на превод: 2003

Език, от който е преведено: Английски

Издание: първо

Издател: ИК „Коломбина прес“

Град на издателя: София

Година на издаване: 2003

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: „Балканпрес“ АД — София

ISBN: 954-706-105-4

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/1926>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.